

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΘΥΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Δέν μπορώ να διαβάσω τις ώρες και λακωνικές ειδήσεις που δημοσιεύουν τακτικά οι εφημερίδες: για δυστυχισμένα κορίτσια που πνίγηκαν στο Σηκούανα για έρωτικούς λόγους. Και μόνον ο τίτλος «Αυτοκτονία» με κάνει να ρίχνω το βλέμμα μου στην επομένη στήλη. Γιατί κάθε φορά βλέπω μπροστά μου, ολοζώντανη, την εικόνα μιας τέτοιας αυτοκτονίας. Και μου φέρνει τόσες τύψεις ή θλίψη αυτή την ανάμνηση, σαν να κάνα κάποιος κακή πράξη.

Ένα βράδυ, πριν από τρία χρόνια, γύριζα στο σπίτι μου άργα. Ήμουν κακόκεφος, ίσως απ' τον καιρό ή απ' τη μοναξιά μου... Ξαφνικά, είδα μπροστά μου μια γυναίκα. Περιπατούσε γρήγορα κι' εξαφρά, σ' άποστασι τριάντα βημάτων από μένα. Ήταν κομψοτυπωμένη και φαινόταν νέα.

Τάχυνα τὸ βήμα μου και την προσπέρασα. Της έριξα τότε μια γρήγορη ματιά. Ήταν πραγματικά πολύ κομψή και όμορφη. Είχε δύο μάτια δόλιμυρα και γλυκά, μα κοκκινισμένα απ' τα κλάματα...

Είχαμε φτάσει στη Γέφυρα των Τεχνών. Ή άγνωστη νέα προχώρησε μερικά βήματα πάνω σ' αυτήν και σταμάτησε απότομα. Για να μην αντίληφθῃ την παρουσία μου, κρύφτηκε πίσω από ένα περπύτερο. Ή γέφυρα ήταν έρημη.

Πέρασαν λίγα λεπτά. Έπειτα ἡ άγνωστη κινήθηκε, πέταξε τη γούνα της, τὸ κα-

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Δείγμα έρωτος

Έκ γάρ του ψυχούς του σφοδρού καί, φεύ! τὸν πα- (γετώνων, τρέμων άγρίως — μα τὸ ναί και σοβαρώς κρυώνων, έσκέφθη τὸ ταχύτερον, ἡγουν κατεπειγόντως, να σχετισθῇ μετὰ γυναις άρκούντως και δειόντως. Και οὕτως σχετιζόμενος — «Νί! μα τὸν Ποσειδῶνα! — θα διηρχῶμην ευχερώς τὸν φοβερόν χειμῶνα, έχων γλυκεῖαν συντροφον και χάριτας ζεσταςίλας, προσέτι έρωτα θερμόν και άλλας ζεσταςίλας. «Εξήλθον άθεν πάραυτα κατενθουσιασμένος και άτενίζων τας γυνάς έμπεριστάτωμένως, είδον εξάφνης πρό έμου και μάλλον εξ άπινης τὸ σφοδρά γαργαλοειδές, τὸ δράμα εκείνης, Χάρμα ιδέσθαι, τοιγαρουν, επί έμβολακίου, κάγω μετὰ έκφρασεως σαφούς άρειμανίου ημδανίζον την άγνωστον και στρίψας τὸ μυστάκιον έποίησον πεπονηράς τετράκις τὸ ματάκιον. — «Νί! γυναίκα!... άνεφώνησον έκστα- (τικός έν τέλει, πριν ἡ ζητήσω παρ' ὅμων έρωτικά ὦ- (φέλη και πριν ανέλθω έξαλλος την κλίμακα (της πύλης ποθῶ έν δείγμα έρωτος να μοί έξαπο- (στείλης. Κάκείνη οὐσα συνεπής κι' άκρως θε- (θυμωμένη, πρὸς δέ ποιούσα — σὺν αὐτῷ — γορ- (γῶς την ξελογιάστραν, ἡγέρθη έκ της θέσεως καταγοητευμένη και, φεύ! μοί έξαπείστειλε κεφαλή- (δὸν μίαν γλάστραν!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

μου, ένοιωθα πὸς θα τὸν ά- γαπούσα μια μέρα πολύ, πὸς θα μ' έκανε ὅ,τι ἤθε- λε... Καί πραγματικά, έ- φτασε μια στιγμή που πα- ρέλυσα στὰ χέρια του, ά- βουλη κι' άδύναμη. «Εγίνα δική του!... και πίστεια πὸς ἡ ζωῇ μου θάταν παν- τοεινὰ χαρούμενη κι' εύτυ- χισμένη.

«Πότε, ποτέ δέν τὸν εὐ- λύπησα. Ένῶ έκεινος... Τρεῖς μῆνες άφου συνδεθήκαμε, έ- γινε τραχύς, βίαιος, άποτο- μός... Μου φερνόταν σκλη- ρά. Μα έγω δέν εθύμωνα και σκεπτόμουν πὸς έκνευρίζο- ταν γιατί δέν είχε δουλειά...

«Μια μέρα όμως... Θεέ μου!... είδα μια φίλη μου να φορῇ ένα δαχτυλίδι που είχα κλέψει γι' αὐτὸν απ' τὸ κατάστημα ὅπου εργαζό- μουν και τὸ τὸχα χάρισε! Τὸυ έκανα πικρὴς παρατη- ρήσεις. Μου ὀρκίσθηκε πὸς δέν θα τὴν εναῶδλεπε ποτέ...

«Ἡ ζωῇ μου εξακολούθη- σε ἡ ίδια πάντα. Τώρα ὁ- μως μου ζητούσε συχνότερα κοσμήματα. Κι' έγὼ άρνιό- μουν πὸς να κάνω τὸ θέλη- μά του, από φόβο μήπως ἡ άνακαλύψουν στὸ τέλος.

«Χτές, μου ζήτησε με τὸν πιο έπιτακτικὸ τρόπο να τὸυ πᾶν ένα άκριβὸ βραχιόλι που είχε δῆ στη βιτρίνα. Ὑ- ποχώρησα μπροστὰ στὶς ά- πειλές και στὰ παράπονά του. Ἀπόψε, φεύγοντας απ' τὸ κατάστημα, πήρα κρυφά τὸ βραχιόλι κι' έτρεξα να τὸν βρῶ, να τὸυ τὸ δώσω...

«Ὁ έλευσιός!... Στην κάμα- ρά μου... Δέν φανταζόταν πὸς θα γύριζα τόσο ναίρις... Τὸν έπιασα με τὴ φίλη μου. Κι' έσκασαν στὰ γέλια κι' οἱ δύο, όταν μ' είδαν!...

«Ξέρω καλά τώρα πὸς, αν τὸν εναῶδα, θα γίνω και πά- λι δική του, γιατί τὸν αγα- πῶ ὅσο και πρὶν... περισ- σότερο από πρὶν! Μ' έκανε κλέφτρα, μ' άπάτησε, με πλήγωσε... κι' ὁμως τὸυ άνήκα, σὺν άλλοτε!

«Βλέπετε λοιπόν, κύριε, πὸς εἶνε προτιμώτερο... Σή- μερα — αὔριο, θα αντίληφθῶν τις κλειψίδες μου, θα με κλεί- σουν στὴ φυλακή...

«Θὰ προσπαθῆτε να με πείσετε πὸς πρέπει να ζῆ- σω δίχως εκείνον; Μα όχι... Νά, και τώρα άκόμη διατά- ζω, φλέγομαι απ' την έπι- θυμία να γυρίσω στην κάμα- ρά μου... Κι' ὁμως ξέρω πὸς θα τὸν βρῶ με την αλ- λη, πὸς δέν μ' άγαπάει, πὸς δέν μ' άγάπησε ποτέ!

Δέν έκλαιγε πιά. Τὸ πρό- σωπὸ της ήταν ψυχρὸ. Κι' έμεινε άκίνητη, με τὸ βλέμ- μα στυλωμένο στὸ κενό.

«Λοιπόν;... τὴ ρώτη- σα γλυκά. Δέν δοκιμάζετε να νικήσετε τὸν έρωτα αὐτὸν πὸς σας καταστρέφει; Χαμογέλασε θλιβερά, με κούτλαξε και μούπε:

— Τώρα, κύριε, πρέπει να φύγετε... Σας ὀρκίζο- μαι, δέν θάμαι μια κακή πράξη αὐτῷ... Θάμαι ένα καθήκον... Ἀφίστε με...

Εἶπυγα, τρέχοντας σχε- δόν, χωρίς να κутτάξω πίσω μου. Κι' άκουσα, ... ένα βα- ρύ κι' ὑπόκωφο κρότο. Κύτ- ταξα τὸ Σηκούανα. Τὰ νερά του κυλούσαν κάτω απ' τὴ γέφυρα, σκοτεινὰ και ὁ- πούλα...

PENE NTE ΜΠΑΡΖΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Για πρώτη φορά στις 22 'Ιανουα- ρίου, θα γίνῃ στὸ θέατρο «Κεντρικόν», μια παραστάσι άρχαίας τραγωδίας, από παιδάκια. Θα παίχτουν οἱ «Τρωά- δες» τὸυ Εὐριπίδου από 40 μαθητρίες και μαθητὰς της σχολῆς Φωτοπούλου, έναν δε από τὸς πρώτους ρόλους θα ερμηνεύσῃ ἡ μικρούλα χορεύτρια της σχολῆς Μοριάνωφ Καραγιαννίδη.

Οἱ ἐπιχειρηματίαι κ. κ. Κρίτας και 'Αθανασοπούλου, στοὺς ὁποίους ὁ- πως εἶναι γνωστὸ οφείλεται ἡ μεγάλη τουρνέ τὸυ μουσικοῦ θιάσου τῶν ἀδελ- φῶν Καλουτὰ στην Αἴγυπτο και τὴν Τουρκία, ετοιμάζουν γιὰ τὸ καλοκαίρι δύο μεγάλους θιάσους, ένα πρὸςας, με έπικεφαλῆς τὴν Βάσω Μανωλίδου που δὲ παίζῃ στὰς Ἀθήνας και ένα μου- σικὸ γιὰ τὸ εξωτερικόν.

Τὸ θέατρο «Σοφίας Βέμπο», ὁ- πως εἰπατήσῃ ὁ πρῶν κινηματογράφος «Ερμῆς» της ὁδοῦ Καρόλου, ἐκ- τὸς από την γενική διαρρυθμίσι και ἀνακαίνισι, θα πλουτισθῇ και με πε- ριστροφική σκηνή, που παρηγγέλη ἡ- δὴ στὴ Σουηδία.

Γιὰ τὸ χειμῶνα ἐξ άλλου, ἡ Βέμ- πο διεκδικεῖ τὸν κινηματογράφου «Μον- τιᾶλ» ἀποφασισμένη να συνεχίσῃ τὴν ἐπιχειρήσι της.

Ο πασίγνωστος Μητσάρας, ὁ τό- σο δημοφιλὴς ἡθοποιὸς τῶν βαριετέ, ετοιμάζει μια καινούργια ἐξόρμησι.

Θὰ ἐμφανισθῇ ὕστερα από λίγες μέ- ρες ὡς... σολίσ με φουστανέλλα και θα λανσάρῃ δημοτικὰ τραγούδια!

Ἡ πρώτη μεγάλη παραστάσις της Νικολαΐδου και της Ντιριντάουας που θα δοθῇ τὴν Κυριακή τὸ πρωτὸ στὸ «Πάλλας», ἐκτὸς απ' τὰ πατριωτικά σκέτες, θα περιλαμβάνῃ και ένα μεγάλο μουσικοχορευτικὸ σκέτες, ἐπ'αὐτῶν σε μια σύνθεσι τὸυ μαέστρου κ. Μωράκη.

Στὸ σκέτες αὐτό, ὅπου θα λάβουν μέρος και μαθητρίες της σχολῆς Μο- ριάνωφ, ἡ Ντιριντάουα θα χορεύῃ κλα- κέτες μαζί με τὸ Μάγκιερ και ἡ Νι- κολαΐδου θα λανσάρῃ καινούργια τρα- γούδια.

Ἡ τελευταία μεγάλη ἀποκάλυψις τὸυ ραδιοφώνου «Εφῃ Πόλλυ έχει δελεαστικές προτάσεις γιὰ να ἐμφανι- σθῇ στὴ σκηνή, τις ἀπερίριψε ὁμως ὁ- λες ἀποφασισμένη να τραγουδῇ μόνο στὸ ραδιόφωνο.

Ὑστερα από ἑνὸς έτους άπουσία γύρισε στὰς Ἀθήνας ἡ γνωστὴ τρα- γουδίστρια, Κούλα Εὐστατοπούλου. Στην Αἴγυπτο, ἡ Εὐστατοπούλου, συνδεθῇ στενὰ με τὸ γνωστὸ Γάλλο ἡθοποιὸ τὸυ κινηματογράφου Ζαν Μα- ραί, ὁ ὁποιος της ἐπρότεινε να μεταβῇ στὸ Παρίσι γιὰ να παίζῃ σὲ ταινίες.

Ἡ φλογερὴ Σπανιόλα χορεύτρια 'Αντζελίνα Βελακέζ, που βρίσκεται τε- λευταία στὰς Ἀθήνας, εἶναι από τις λίγες χορεύτριες που είχαν τὴ τιμὴ να ἐμφανισθῶν στὴν Αὐλή τοῦ Βασι- λέως Φαρούκ.

Επὶ τὴ εὐκαιρία, έλαβε ὡς δῶρο, από τὴν ἀδελφὴ τοῦ Βασιλέως ένα πο- λύτιμο δαχτυλίδι, από σάπφειρο.

Ἡ Ἀντζελίνα Βελακέζ, που τραγο- δᾷ με μεγάλη ἐπιτυχία τὰ Σπανιό- λικα τραγούδια, θα λανσάρῃ τὴν ἐρ- χόμενη ἐβδομάδα Ἑλληνικά, τὸ γνω- χόμενὸ τραγούδι τοῦ Χαϊρόπουλου «Τί κι' αν χαθῆς».

Ἡ Τούλα και ὁ 'Ανδρέας Εὐαγ- γελίου, μοναδικοί ερμηνευταί τοῦ «Γκράν - Γκινιδλ» στην Ἑλλάδα, θα γιορτάσουν ὕστερα από λίγες μέρες τὴν δεκαετηρίδα τους με μια μεγάλη πρῶνὴ παραστάσι στὸ θέατρο «Πα- παϊωάννου».

Ο τραγουδιστὴς Νίκος Τσάμης ἀναχωρεῖ γιὰ τὸ Παρίσι προκειμένου να ἐμφανισθῇ στὸ ἐκεῖ ἑλληνικὸ κέν- τρο «Ὀλυμπός».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Άνοικοδόμησις!

Οι μας οι πολιτικοί και οικονομολόγοι τώρα που πιά εξέλειπον τὸν πόλεμον οἱ λόγο- έχουν δηλώσει γενικὴς και μετὰ πεποιθήσεως πὸς μπαίνουμε στὸ στάδιον της 'Ανοικοδομήσεως.

Εργάτες και ὑπάλληλοι κι' ἐπιχειρηματίαι μεγάλοι βιομήχανοι και μικροκτηματίαι, ὅλοι θ' άρχίσουμε δουλειά, ἐφ'αίρησι με δυσμίσση γιὰ τὴν 'Ανοικοδομήσι.

Μὰ ὁμως μὴν τὴν πάρετε μοναχά τεχνικῶς νὰ μὴν τὴν πάρετε πεζὸ κι' ἀρχιτεκτονικῶς. Θὰ γίνῃ ἀνοικοδομήσι, παντοῦ και γενικῶς.

Ερραστής! Ρωμαντικά, βελούδινο και ἡσυχά οἱ 'Εκείνη γονατίζει μπρὸς και λέει:

«Θὰ ν' ἀνοικοδομήσουμε τὰ ψυχικά ἐρείπια που μούκανες σάν γκρέμισες τὰ τόσα δνειρά μου! Και τότε 'Εκείνη ἀπαντᾷ τὸυ ἐρωτομεθυσαμένου τὸ ὕφος ὅλο παίρνοντας της 'Αλξ της Βλαμένου: «Σ' έτούτη τὴν περιεργῇ στ' ἀλήθεια ἐποχή, μὴν εἶσαι τόσο ἡλίθιος και κἀνεις σάν παιδάκι, γιὰ ν' ἀνοικοδομήσουμε χρυσὸ μου, μιὰ ψυχὴ θέλουμε παρὰ δάκι!»

Μ' αν τῶν Ρωμανίων τῶν φτωχῶν ἔχει ἀνάγκη ἡ νύσση τὸ «Πλάνο Μάρσαλ», δυστυχῶς, γιὰ τέτοια δέν προβλέπω κι' ἔτσι χιλιάδων ἐραστῶν τοὺς φεύγει εὐθὺς ὁ νοῦς και βρίζουν ὡς πεζοτάτους τοὺς Ἀμερικανούς!

Τραβάει στοὺς Ἀμερικανούς και μιὰ γεροντοκόρη κι' εὐθὺς τοὺς λέει:

— Σόρυ!

«Τί ἀσχολεῖσθε, κύριοι, με σπῆτι και με νήπια «κι' ἀφήνετε της καλλονῆς τὰ δόλια μου ἐρείπια: «Δέν ξέρω αν τὸ νομίζετε, ἀλλὰ νὰ τὸ νομίζετε! «Ἐχετε ὑποχρέωσι... νὰ ν' ἀνοικοδομήσετε!»

Κι' αὐτοὶ της δίνουν ὀλικά πάστες και κρέμες, γιαιτρικά, και μιὰ πολύτιμη λωσιόν, λένε «κι' αὐτὴν δώσ' τη!»

Και βάζει 'Εκείνη, φυσικά, ὀκάδες τὰ καλλυντικά, ὁκάδες τὰ καλλυντικά, σουτιέν γιὰ τὸν... 'Εξώστη, «σουδαδερ» γιὰ τὴν Πρόσοψι, σουτιέν γιὰ τὸν... 'Εξώστη. Και ἡ ἀνοικοδομήσις γίνεται στὴν ἐντέλεια! Μὰ λέν ὅσοι τὴ βλέπουμε:

— Ὅποια ἡ ἀφέλεια!

«Έκανε τὴν ἐπισκευή, ρά λείπουν... τὰ θεμέλια, «κι' αν γιὰ τὸ βράδυ, κύριοι, πρὸς σοφί, ἔχει ἄλλη «ἡ πρόσψι της τὸ πρωί, θὰ... γκρεμισθῇ και πάλι! «Λοιπόν, ἀνοικοδομήσι, ἡ δόλια δέν χρειάζεται! «Ἐτσι θὰ μὲν διαρκῶς και... θὰ ἀνοικιάζεται!»

Κι' έτούτο τὸ χειμῶνα, χωρίς ἐλπίδα φυσικά, νὰ πάρῃ «εἰσπρατῶν»

«Θα κι' ὁ γέρος σύζυγος! 'Ελπίδα ἔχει γεμίσει και θέλει τὰ ἐρείπια... νὰ ν' ἀνοικοδομήσῃ! «Ἀλλ' από τὸν «Ὀργανισμό», τοῦ γίνεται μιὰ δήλωσις: «Πὸς τῶν ἀρχαίων εύκολα... δέν γίνετ' ἀναστήλωσις!»

«Πεθερὰ κι' ἡ σύζυγος κάποιον γνωστὸ μπεκρῆ, που λένε πὸς τοὺς ἔκανε φρικτὴ ζωῇ, πικρὴ, και γκρέμισε τὸ σπῆτι τους παντοῦ και γενικῶς θέλουν ἀνοικοδομήσι» κι' ἐκείνης φυσικά! Θέλουν τὸ σπῆτάκι τους νὰ ν' ἀνοικοδομήσῃ και πάλι στὸ κεφάλι του... νὰ τὸ ξαναγκρεμίσουν!

«Λοιπόν, ἐμπρός! Γιὰ τὴ δουλειά! 'Εφ'αίρησι με δυσμίσση και νάχουμ' ὅλοι μας σκοπούς γιὰ ὅλους τοὺς δικούς μας στὴ γκρεμισμένη μας καρδιά νὰ γίνῃ ἀνοικοδομήσι και νὰ τὸς πολιτικούς μας!

Εἰσπρατῶν... Μα. Ταῦτα... Συναρτῶν... Τ.

Όταν επέστρεψα στη θέση μου, είχα μια φοβερή ταχυπαλμία. Κι' ο κόσμος με κύτταξε σαν περίεργο φαινόμενο.

Μιά κατ' παραξήγησιν ΧΟΡΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ...

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συγγραφέα μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Έλεγα ότι προηγούμενο σημείωμά μου ότι δεν χόρεψα ποτέ στη ζωή μου. Αυτό δεν είναι πολύ ακριβές. Έχω μιά ανάμνησι χορευτικής... περιπέτειας, που όταν τη θυμούμαι με πνάνει τρόμος! Και νομίζω πως είναι καιρός να την εξομολογηθώ δημοσίως, για να ησυχάσει επιτέλους η συνείδησίς μου.

Ένα χειμώνα, λίγα χρόνια πριν από τον πόλεμο, βρεθήκαμε η γυναίκα μου κι' εγώ περαστικοί από το Βερολίνο. Τό πρόγραμμα μας ήταν να μείνουμε λίγες μέρες, να κατέβουμε στη Βιέννη για άλλες λίγες μέρες κι' απ' εκεί να επιστρέψουμε στην Αθήνα με το Σεμπλόν.

Έκανε ένα διαδολεμένο κρύο στο Βερολίνο και δεν ήμουν όσο έπρεπε βαρεία ντυμένος. Μείναμε σε μιά πανσιόν που είχε βεβαία κεντρική θέρμανσι, αλλά κατά ένα περιεργό τρόπο δεν έφτανε στο δωμάτιό μας. Υπήρχε κάποια βλάβη. Όλο μας έλεγαν πως θα τη διόρθωναν. Έτσι αρπάξαμε κι' οι δυο από μιά... σπουδαία βότσα γρίππη, που μας έδωσε να καταλάβουμε και μας τσάκισε τα κόκκαλα...

Ήταν τόσο άναποδα τα πράγματα, ώστε καταλήξαμε στην απόφασι να επισπεύσουμε την αναχώρησί μας από τη Γερμανία. Τακτοποίησα τα εισιτήρια του τρένου κι' αρχίσαμε να ετοιμάζουμε τις βαλίτσες μας. Αυτά συνέβαιναν μιά Παρασκευή. Την επομένη το πρωί θα φεύγαμε, μεταφέροντας και τη γρίππη μας προς τα νότια.

Δεν φύγαμε δυστυχώς... Και δεν φύγαμε επειδή εκεί που ετοιμάζαμε τις βαλίτσες ήλθε και μας χάλασε τα σχέδια ένας κομπός, χοντρός, μεγάλος, λίγο επίσημος φακελλός. Ήταν μιά πρόσκλησις για τον ετήσιο χορό των Συντακτών του Βερολίνου...

Άς μη νομισθί ότι τόσον εγώ, όσο κι' η γυναίκα μου, δεν είχαμε τίποτε άλλο στο νου μας παρά το πως... δεν θα λείψουμε από τη χορευτική αυτή έσπεριδα. Άλλα συνέβη το εξής: είπα σ' ένα φίλτατό μου ανώτερο υπάλληλο της Πρεσβείας μας ότι ή Ένωσις Συντακτών μας έστειλε πρόσκλησι για το χορό της, κι' αυτός έμεινε κατάπληκτος για το γεγονός.

Αυτή είναι μιά μοναδική ευκαιρία, μου είπε, που θα κάνετε... έγκλημα αν την χάσετε. Ξέρεις τί γίνεται με τα εισιτήρια και τις προσκλήσεις του χορού των Συντακτών; Χαλάει ο κόσμος. Η άριστοκρατία πληρώνει όλα όσα για να εξασφαλίση μιά είσοδο. Τα εισιτήρια πουλιούνται όχι στη μούρη, αλλά στην κατάμαυρη αγορά. Θα είναι παραφροσύνη, σε βεβαίω, αν δεν πιάτε...

— Μά δεν έχω φράκο.
— Θα εξοικονομήσης ένα δανεικό. Δεν είναι δύσκολο...
— Μά έδγαλα τα εισιτήρια του τρένου.
— Να τα ακυρώσης. Άκόμα το σκέπτεσαι; Μπά, σε καλό σου!...
Μ' έπεισε ο άθλιος. Μ' έκανε να πιστέψω πως θα έχανα μερικά χρόνια από τη ζωή μου αν δεν πήγαινα σ' αυτό το χορό. Μου παρουσίασε τα πράγματα τόσο εκπληκτικά, ώστε μου δημιουργήθηκε η εντύπωσις πως ύστερα από το χορό θα μ' έβλεπε ο κόσμος και θα με ζήλευε για την ευτυχία μου. Πάντως μ' ανάγκασε να ακυρώσω τα εισιτήρια του τρένου και να εκστρατεύσω χωρίς άργυρορία εις αναζήτησιν φράκου.

Δεν κουράστηκα πολύ. Τράβηξα κατ' ευθείαν στο σπίτι του Συμβούλου της Πρεσβείας μας κ. Δ. Τζιρακοπούλου και του είπα τόν... πόνο μου. Με την γνωστή του ευγένεια και λεπτότητα προθυμοποιήθηκε να μου δανειστή ένα ασυλλήπτου μεγαλείου φράκο, που το είχε παραγγείλει στο Λονδίνο πριν λίγες εβδομάδες και μόλις είχαν έλθει από την αγγλική πρωτεύουσα. Ήταν σφόδρτο ακόμα και — το σπουδαιότερο — μου ήλθε κουτί. Ών να το είχε κάνει ο ράφτης στα μέτρα μου.

Όταν το φόρεσα το βράδυ κι' είδα τον εαυτό μου στον καθρέφτη, έμεινα κατάπληκτος. Ποτέ δεν μπορούσα να φαντασθώ ότι το θαυμάσιο αυτό κοστούμι θα μου έδινε τόσο κομψότητα.

Όταν φτάσαμε στο μεγάλο κέντρον του «Τσά» όπου θα έδιδετο ο χορός, οι πλήθη είχαν ήδη κατακλύσει τις σάλες και αρκετοί περίεργοι είχαν πιάσει το πεζοδρόμιο παρακολουθώντας την προσέλευσι των επισήμων, των αριστοκρατών — σάν και μās να πούμε — και πρό παντός των κινηματογραφικών αστέρων. Φρόντισα φυσικά, κατά την επίσημη αυτή στιγμή, να πάρω ύψος λόρδου...

Οι Βερολινέζοι συντάκται που αποτελούσαν την οργανωτική επιτροπή του χορού, περιποιήθηκαν εξαιρετικά τους ξένους συνάδελφους των. Διέθεσαν από ένα τραπέζι για κάθε έθνικότητα και στο «έλληνικό» καθήσαμε μ' ένα φιλικώτατο ζευγάρι, ανώτερου υπαλλήλου της Πρεσβείας μας. Πρέπει να εξηγήσω ότι μόλις σηκώθηκα να κάνω μιά βόλτα στις απέραντες αίθουσες αντίληφθην ότι το φράκο μου έκανε μεγάλη εντύ-

Η «ΜΑΝΟΝ» ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η Σείλι Όμπρϋ ξαναγύρισε στο Παρίσι ύστερα από μιά σύντομη παραμονή στο Χόλγουντ. Κατάρβωσε να πείση την «Φόξ» να μετριάση τους όρους του συμβολαίου της, επιτρέποντάς της να γυρίζη κάθε χρόνο ένα φιλμ στη Γαλλία. Η Σείλι έφερε μαζί της από την Αμερική μιά θαυμασία κινηματογραφική μηχανή λήψεως, με την οποίαν σκοπεύει να κινηματογραφήση ολόκληρο το Παρίσι.

πωσι. Δικαίως. Και είμαι ρεόδιος πως αρκετοί, κρίνοντας από το επίσημο ένδυμά μου έδγαλαν το συμπέρασμα ότι έπρεπε να ήμουν τουλάχιστον ο πρεσβευτής της Άγγλιας ή έστω κανένας Άμερικανός βασιλεύς των γκαζοτενεκέδων.

Όταν φούντωσε ο χορός, ήλθε στο τραπέζι μας ένα από τα μέλη της οργανωτικής επιτροπής και μās ρώτησε αν θέλουμε να γνωρίσουμε τους κινηματογραφικούς αστέρας και άλλους διασημούς καλλιτέχνας. Φυσικά δεχθήκαμε με μεγάλη ευχαρίστησι και, προπορευομένου του ξεναγού μας, πήραμε γραμμή τα θεωρεία των αστέρων, ανταλλάσσοντας λίγα τυπικά λόγια, ή πίνοντας κανένα ποτήρι σαμπάνια που μās προσέφεραν.

Σ' ένα θεωρείο ήταν θρονιασμένη, με το επιτελείον της, η Ζάρα Λεάντερ. Λίγη ώρα πριν είχε τραγουδήσει τρία τραγούδια και το κοινό την αποθέωσε. Αυτή ήταν πιο πρόσχαρη και πιο ευγενική απ' όλες τις άλλες. Μας κάλεσε να καθήσουμε στο τραπέζι της, μās προσέφερε σαμπάνια, μās ζήτησε τις εντυπώσεις μας, της ζήτησαμε και μεις τις δικές της. Δεν μπορώ να ορκισθώ ότι της έκανε κατάπληξι το φράκο μου — το φράκο του κ. Τζιρακοπούλου δηλαδή — μπορώ όμως να ορκισθώ ότι αυτό υπήρξε η αφορμή του... δράματος που ακολουθήσε.

Στην απέραντη σάλλα που έκτεινόταν μπροστά μας χόρευαν τουλάχιστον χίλια ζευγη. Χόρευαν... Ο λόγος το λέγει. Έμοιαζαν σάν παστωμένες σαρδέλλες. Έσερναν τα πόδια τους, πατώντας αλύπητα ο ένας τους κάλους του άλλου. Πάντως οι άνθρωποι είχαν την εντύπωσι πως χόρευαν.

Έτσι είχαν τα πράγματα όταν πήγα να πω κάτι της Ζάρα Λεάντερ, δείχνοντας τους δυστυχισμένους χορευτάς. Αυτή προφανώς δεν άκουσε τί της είπα, αλλά νόμισε πως την παρεκάλεσα να χορεύωμε. Και μου είπε:

— Ευχαρίστας!

Άσυνείδητα, σάν υπνωτισμένος, την ακολουθήσα, αλλά και με την ενδόμυχη ελπίδα ότι θα τάβγαζα πέρα μ' έναν τέτοιο περιεργό χορό που δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα μονότονο σύρσιμο των ποδιών. Ός έδω ή υπόθεσις τράβηξε τον κανονικό δρόμο της. Άλλα τό... δυστύχημα συνέβη μετά ένα λεπτό. Το άνοητότατο πλήθος των χορευτών, μόλις είδε την επιφανή καλλιτέχνιδα να κατεβαίνει, συνοδευομένη από έναν άνθρωπο με καταπληκτικής λαμπρότητας φράκο, έθεώρησε ιερή υποχρέωσι να άποσυρθη έαφνικά από το στίβο. Ών να δόθηκε σύνθημα από μιά μαγική δυναμι, τα χίλια περίπου ζευγάρια διαλύθηκαν μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, έκαναν έναν κύκλο γύρω - γύρω στην πελωρία σάλλα κι' άφηκαν στη μέση την διάσημη καλλιτέχνιδα του κινηματογράφου κι' εμένα.

Όταν είδα αυτό τον κόσμο να μās παρακολουθί με εύλαβη προσήλωσι, αισθάνθηκα καταρράκτες κρύου ιδρώτος στο σωμα μου. Ήμουν έτοιμος να λιποθυμήσω. Κατάρβωσα έν τούτοις να συγκρατηθώ κι' άφου έκανα μιά μεγάλη προσπάθεια, ψιθύρισα στη διάσημη «παρτεναίρ» μου:

— Δεν ξέρω χορό! Δεν χόρεψα ποτέ στη ζωή μου! Τι θα γίνει τώρα;

Χωρίς να θορυβηθί καθόλου από την άποκάλυψι η Λεάντερ μου έδωσε... έντολη να κρατηθώ καλά και ν' άφήσω σ' αυτήν την πρωτοβουλία.

Έτσι κι' έγινε. Κάναμε δυο βόλτες, αλλά ο Θεός ξέρει τί τράβηξαν τα πόδια της. Και τα πλήθη των θεατών είχαν φαινεται την εντύπωσι ότι εγώ ήμουν ένας διάσημος χορευτής και γι' αυτό καταδέχθηκε η διάσημη καλλιτέχνις να έμφανισθί μαζί μου στο στίβο! Ίσως να έφταιγε γι' αυτή την παρεξήγησι και τό εκπληκτικής κομψότητος δανεικό φράκο που φορούσα. Ποιάς ξέρει...

Όταν ξαναγύρισα στη θέση μου διεπίστωσα με χαρά ότι δεν είχα ανάγκη από ενέσεις για να συνέλθω. Μόνο που είχα μιά φοβερή ταχυπαλμία. Και επί αρκετή ώρα ο κόσμος με κύτταζε σαν περίεργο και... μυστηριώδες φαινόμενο.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ρίτσαρντ Κόντε
Μηχανιστής

X. R. ΧΑΙΡΟΠΟΝΙΟΥ

Ένα κορίτσι ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΡΟΧΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Στο χωριούδάκι, στο σπίτι του κύρ Πέτρου, του ταβερνιάρη ο Βενέτης κι' η Λίτσα ζουν μια ζωή διειρημένη. Ξαφνικά όμως, μία μέρα, ο Βενέτης βρίσκεται στο ύπαιθρο, μέσα σε μία τρομερή μπόρα. Ένας κεραυνός πέφτει κοντά του και τον ελπώνει κάτω άνοιγστος. Η Λίτσα ξυπνάει στο μεταξύ, δεν τον βρίσκει στο δωμάτιο και τρέχει έξω έξω.

14ον — Τι σὰς ἤθε να βγῆτε με τέτοιο καιρό;... τῆς φώναξε.
— Ο Ἀλκης;... Πούναι ὁ Ἀλκης;... τὸν ρώτησε.

— Ξέρω κι' ἐγώ;... Μοῦ φαίνεται πὼς πῆγε περίπατο...
— Μὲ τέτοιο καιρό;...
— Όταν βγῆκε, ἦτανε λιακάδα...
— Ναί, μὰ τώρα;...
— Ο κύρ - Πέτρος σῆκωσε τοὺς ὤμους του:

— Ξέρω κι' ἐγώ;... Κάπου θὰ βοήθε να χαθῇ...

Κατάχλωμη, ἡ Λίτσα ψιθύρισε:
— Θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ!
— Ο ταβερνιάρης τὴν κράτησε δυνατὰ ἀπὸ τὸ χέρι:

— Ποῦ θὰ πάτε με τέτοιο χαλασμό;... ποῦ ἐρετε νὰ πᾶτε;...
— Ἀλήθεια, ποῦ νὰ πῆγαινε; Ποῦ νὰ ὤστανε, μέσ' στὸν ἀπέραντο κάμπο ποὺ τὸν εἶχε πνίξει ἡ βροχή;...

— Κάτι θάπαθε χωρὶς ἄλλο... μωρμύρισε ἡ Λίτσα μὲ φωνὴ πούτρεμε.
— Ο χωριάτης θέλησε νὰ τῆς δώση κουράγιο:

— Γιατί νὰ πάθῃ;... Τί κακὸ μπορεῖ νὰ τοῦ κάνῃ ἡ βροχή;... Μήπως εἶνε ἀπὸ ζάχαρη γιὰ νὰ λυώσῃ;...
— Ἀν ἔπεσε πουθενά;... Ἀν γλύστρησε;...

— Μπα... Μόνο ποῦ θὰ βράχκε... Ὁ ποῦ νάναι, θὰ τὸν δοῦμε νὰ μὰς ἐρχεται, στάζοντας σὰν παπῖ!...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, σὰ νάθελε νὰ διαψεύσῃ τοῦ κύρ - Πέτρου τὴν αἰσιοδοξία, μιὰ γαλάζια ἀστραπή αὐλάκωσε τὸν οὐρανὸ ποὺ τὴν ἀκολουθῶσε ἀμέσως μιὰ τρομαχτικὴ βροντὴ. Ὁ κεραυνὸς εἶχε πέσει πολὺ κοντὰ. Ἀσυναίσθητα, ὁ ταβερνιάρης ἔκανε τὸ σταυρὸ του.

— Ἀλκή!... Ξεφώνισε ἡ Λίτσα.
Καί, χωρὶς νὰ συλλογιστῇ πῶς τίποτα, χύμηξε ὀδῶ. Σὲ μιὰ στιγμή, βράχκε ὡς τὸ κόκκαλο. Τὰ πόδια τῆς κολλοῦσαν μέσ' στὰ νερά. Γλύστρησε, κρατήθηκε, καὶ προχώρησε τρικλίζοντας. Ἡ θύελλα ἐπνίγε τὴ φωνὴ τῆς ποὺ ἐξέφυγε κάθε λίγο ἀπὸ τὰ χεῖλιά της, σὰ δισύλλαδο παράπονο:

— Ἀλκή!... Ἀλκή!...

Βλέποντάς τὴ νὰ βγαίνει, ὁ κύρ - Πέτρος ξεκράμασε ἕνα παλιὸ στρατιωτικὸν μανδύα ποὺ κρεμότανε σ' ἕνα καρφί, τὸν φόρεσε, ἔβγαλε καὶ μιὰ μπαλωμένη τραγιάσκα στὸ

κεφάλι τοῦ, σῆκωσε τὸ γιᾶκά του, καὶ βγῆκε κι' αὐτὸς πίσω τῆς.

Ἡ Λίτσα προχωροῦσε μὲ κόπο. Ἡ βροχὴ τὴν εἶχε κυριολεκτικὰ στραβώσει, εἶχε μὴ στ' αὐτιά της, τὴν εἶχε μωσκέψει ὡς τὸ κόκκαλο. Ποῦ πῆγαινε; Προχωροῦσε μπροστὰ, χωρὶς νὰ ξερῇ ποῦ, φωνάζοντας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή:

— Ἀλκή!... Ἀλκή!...

Ποῦ ν' ἀκουστῇ ὁμῶς ἡ φωνὴ τῆς; Τὴν ἐπαιρνε ἡ θύελλα, τὴν ἐπνίγε ὁ βορριάς... Κάθε στιγμή σκόνταφτε, παραπατοῦσε, ἔκανε νὰ πέσῃ, μὰ ὕστερα ξανασηκώθηκε πάλι ὀρθὰ καὶ συνέχισε τὸ ἀπελπισμένον τῆς τρέξιμο...

Ἡ βροχὴ εἶχε πιά σταματήσει. Μόνο κάπου - κάπου καμμιὰ ψιχάλα ἐπέφτε ἀπάνω τῆς. Τώρα, ἡ φωνὴ τῆς ἀκούονταν μέσ' στὶς πρώτες σκιὲς τοῦ δειλινοῦ:

— Ἀλκή!... Ἀλκή!...

Ξαφνικά, σκόνταψε ἀπάνω στὸ κορμὶ τοῦ. Ἦτανε πεσμένο μπρούμυτα, μισοδουλιγμένο μέσ' στὶς λάσπες.

Γεμάτη ἀγωνία, ἔπεσε ἡ Λίτσα δίπλα του, γονατιστῇ. Πῆρε τὸ κεφάλι τοῦ σὰ χεῖρά της, ποῦ ἦτανε χλωμὸ μέσ' στὰ λασπόνερα, καὶ προσπάθησε ν' ἀνακαλύψῃ μιὰ σπίδα ζωῆς μέσ' ἀπὸ τὰ μισόκλειστα μάτια τοῦ... Ἀκούμπησε τὸ χέρι τῆς στὴν καρδιά του. Χτύπουσε, ἀδύνατα σὲ ἀραιὰ διαστήματα — μὰ χτύπουσε... Ἐπρεπε νὰ τὸν μεταφέρει χωρὶς ἀναβολὴ στὸ χωριό. Μὰ πῶς; Δεν μποροῦσε μόνη τῆς...

Σηκώθηκε, ἔβαλε τὰ χεῖρά της σὰ χωνὶ μπροστὰ στὸ στόμα τῆς, καὶ στρίγγλισε μ' ὅση δύναμὴ τῆς ἔμενε:

— Βοήθεια!... κύρ - Πέτρο!... Βοήθεια!...

Μόνο ἡ ἀπόλυτὴ ἡσυχία τῆς ἀπάντησε... Ξαναφώναξε, πὶδ δυνατὰ:

— Κύρ - Πέτρο!... Βοήθεια!... Μακρινὴ, ἔφτασε τότε ἡ φωνὴ τοῦ χωριάτη:

— Ἐρχομαι...
— Πραγματικά, σὲ λίγο βρισκότανε δίπλα τῆς. Εἶδε τὸν Βενέτη πεσμένο, γονάτισε δίπλα του, ἀκούμπησε κι' αὐτὸς τὸ χέρι τοῦ στὴν καρδιά του,

— Ζή... μωρμύρισε.
— Ναί, ζή... Μὰ πρέπει νὰ τὸν πᾶμε στὸ χωριό.

Βοήθησέ με λιγάκι νὰ τὸν πάρω στὴν πλάτη μου... τῆς εἶπε ὁ χωριάτης.

Ἡ Λίτσα βοήθησε ὅσο μποροῦσε. Ὁ Βενέτης βάραινε ὅπως κάθε ἀνθρώπος λιγοθυμισμένος. Στὸ τέλος, ὁ κύρ - Πέτρος μπόρεσε νὰ τὸν φορτωθῇ στὴν πλάτη τοῦ, καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ προχωρᾷ σιγὰ - σιγὰ γιὰ τὸ χωριό. Ἀπὸ πῶς ἐρχόταν ἡ Λίτσα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἀλαφρύνῃ λιγάκι τὸν ταβερνιάρη, ὑποστηρίζοντας ὅσο μποροῦσε τὸν Ἀλκή. Ὁ κύρ - Πέτρος ἀγκομαχοῦσε, λαχάνιαζε ἔτσι φορτωμένος ποὺ ἦταν, μὰ προχωροῦσε πάντα...

Εἶχε νυχτάρει πιά ἐντελῶς, ὅταν φτάσανε στὸ χωριό. Μόλις τοὺς εἶδε νάρχουν...

— Ἐρχομαι...
— Ναί, ζή... Μὰ πρέπει νὰ τὸν πᾶμε στὸ χωριό.

Βοήθησέ με λιγάκι νὰ τὸν πάρω στὴν πλάτη μου... τῆς εἶπε ὁ χωριάτης.

Ἡ Λίτσα βοήθησε ὅσο μποροῦσε. Ὁ Βενέτης βάραινε ὅπως κάθε ἀνθρώπος λιγοθυμισμένος. Στὸ τέλος, ὁ κύρ - Πέτρος μπόρεσε νὰ τὸν φορτωθῇ στὴν πλάτη τοῦ, καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ προχωρᾷ σιγὰ - σιγὰ γιὰ τὸ χωριό. Ἀπὸ πῶς ἐρχόταν ἡ Λίτσα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἀλαφρύνῃ λιγάκι τὸν ταβερνιάρη, ὑποστηρίζοντας ὅσο μποροῦσε τὸν Ἀλκή. Ὁ κύρ - Πέτρος ἀγκομαχοῦσε, λαχάνιαζε ἔτσι φορτωμένος ποὺ ἦταν, μὰ προχωροῦσε πάντα...

Εἶχε νυχτάρει πιά ἐντελῶς, ὅταν φτάσανε στὸ χωριό. Μόλις τοὺς εἶδε νάρχουν...

— Ἐρχομαι...
— Ναί, ζή... Μὰ πρέπει νὰ τὸν πᾶμε στὸ χωριό.

Βοήθησέ με λιγάκι νὰ τὸν πάρω στὴν πλάτη μου... τῆς εἶπε ὁ χωριάτης.

Ἡ Λίτσα βοήθησε ὅσο μποροῦσε. Ὁ Βενέτης βάραινε ὅπως κάθε ἀνθρώπος λιγοθυμισμένος. Στὸ τέλος, ὁ κύρ - Πέτρος μπόρεσε νὰ τὸν φορτωθῇ στὴν πλάτη τοῦ, καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ προχωρᾷ σιγὰ - σιγὰ γιὰ τὸ χωριό. Ἀπὸ πῶς ἐρχόταν ἡ Λίτσα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἀλαφρύνῃ λιγάκι τὸν ταβερνιάρη, ὑποστηρίζοντας ὅσο μποροῦσε τὸν Ἀλκή. Ὁ κύρ - Πέτρος ἀγκομαχοῦσε, λαχάνιαζε ἔτσι φορτωμένος ποὺ ἦταν, μὰ προχωροῦσε πάντα...

Εἶχε νυχτάρει πιά ἐντελῶς, ὅταν φτάσανε στὸ χωριό. Μόλις τοὺς εἶδε νάρχουν...

— Ἐρχομαι...
— Ναί, ζή... Μὰ πρέπει νὰ τὸν πᾶμε στὸ χωριό.

Βοήθησέ με λιγάκι νὰ τὸν πάρω στὴν πλάτη μου... τῆς εἶπε ὁ χωριάτης.

Ἡ Λίτσα βοήθησε ὅσο μποροῦσε. Ὁ Βενέτης βάραινε ὅπως κάθε ἀνθρώπος λιγοθυμισμένος. Στὸ τέλος, ὁ κύρ - Πέτρος μπόρεσε νὰ τὸν φορτωθῇ στὴν πλάτη τοῦ, καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ προχωρᾷ σιγὰ - σιγὰ γιὰ τὸ χωριό. Ἀπὸ πῶς ἐρχόταν ἡ Λίτσα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἀλαφρύνῃ λιγάκι τὸν ταβερνιάρη, ὑποστηρίζοντας ὅσο μποροῦσε τὸν Ἀλκή. Ὁ κύρ - Πέτρος ἀγκομαχοῦσε, λαχάνιαζε ἔτσι φορτωμένος ποὺ ἦταν, μὰ προχωροῦσε πάντα...

Εἶχε νυχτάρει πιά ἐντελῶς, ὅταν φτάσανε στὸ χωριό. Μόλις τοὺς εἶδε νάρχουν...

— Ἐρχομαι...
— Ναί, ζή... Μὰ πρέπει νὰ τὸν πᾶμε στὸ χωριό.

Βοήθησέ με λιγάκι νὰ τὸν πάρω στὴν πλάτη μου... τῆς εἶπε ὁ χωριάτης.

Ἡ Λίτσα βοήθησε ὅσο μποροῦσε. Ὁ Βενέτης βάραινε ὅπως κάθε ἀνθρώπος λιγοθυμισμένος. Στὸ τέλος, ὁ κύρ - Πέτρος μπόρεσε νὰ τὸν φορτωθῇ στὴν πλάτη τοῦ, καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ προχωρᾷ σιγὰ - σιγὰ γιὰ τὸ χωριό. Ἀπὸ πῶς ἐρχόταν ἡ Λίτσα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἀλαφρύνῃ λιγάκι τὸν ταβερνιάρη, ὑποστηρίζοντας ὅσο μποροῦσε τὸν Ἀλκή. Ὁ κύρ - Πέτρος ἀγκομαχοῦσε, λαχάνιαζε ἔτσι φορτωμένος ποὺ ἦταν, μὰ προχωροῦσε πάντα...

Εἶχε νυχτάρει πιά ἐντελῶς, ὅταν φτάσανε στὸ χωριό. Μόλις τοὺς εἶδε νάρχουν...

— Ἐρχομαι...
— Ναί, ζή... Μὰ πρέπει νὰ τὸν πᾶμε στὸ χωριό.

Βοήθησέ με λιγάκι νὰ τὸν πάρω στὴν πλάτη μου... τῆς εἶπε ὁ χωριάτης.

Ἡ Λίτσα βοήθησε ὅσο μποροῦσε. Ὁ Βενέτης βάραινε ὅπως κάθε ἀνθρώπος λιγοθυμισμένος. Στὸ τέλος, ὁ κύρ - Πέτρος μπόρεσε νὰ τὸν φορτωθῇ στὴν πλάτη τοῦ, καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ προχωρᾷ σιγὰ - σιγὰ γιὰ τὸ χωριό. Ἀπὸ πῶς ἐρχόταν ἡ Λίτσα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἀλαφρύνῃ λιγάκι τὸν ταβερνιάρη, ὑποστηρίζοντας ὅσο μποροῦσε τὸν Ἀλκή. Ὁ κύρ - Πέτρος ἀγκομαχοῦσε, λαχάνιαζε ἔτσι φορτωμένος ποὺ ἦταν, μὰ προχωροῦσε πάντα...

Εἶχε νυχτάρει πιά ἐντελῶς, ὅταν φτάσανε στὸ χωριό. Μόλις τοὺς εἶδε νάρχουν...

— Ἐρχομαι...
— Ναί, ζή... Μὰ πρέπει νὰ τὸν πᾶμε στὸ χωριό.

Βοήθησέ με λιγάκι νὰ τὸν πάρω στὴν πλάτη μου... τῆς εἶπε ὁ χωριάτης.

Ἡ Λίτσα βοήθησε ὅσο μποροῦσε. Ὁ Βενέτης βάραινε ὅπως κάθε ἀνθρώπος λιγοθυμισμένος. Στὸ τέλος, ὁ κύρ - Πέτρος μπόρεσε νὰ τὸν φορτωθῇ στὴν πλάτη τοῦ, καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ προχωρᾷ σιγὰ - σιγὰ γιὰ τὸ χωριό. Ἀπὸ πῶς ἐρχόταν ἡ Λίτσα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἀλαφρύνῃ λιγάκι τὸν ταβερνιάρη, ὑποστηρίζοντας ὅσο μποροῦσε τὸν Ἀλκή. Ὁ κύρ - Πέτρος ἀγκομαχοῦσε, λαχάνιαζε ἔτσι φορτωμένος ποὺ ἦταν, μὰ προχωροῦσε πάντα...

Εἶχε νυχτάρει πιά ἐντελῶς, ὅταν φτάσανε στὸ χωριό. Μόλις τοὺς εἶδε νάρχουν...

— Ἐρχομαι...
— Ναί, ζή... Μὰ πρέπει νὰ τὸν πᾶμε στὸ χωριό.

Βοήθησέ με λιγάκι νὰ τὸν πάρω στὴν πλάτη μου... τῆς εἶπε ὁ χωριάτης.

Ἡ Λίτσα βοήθησε ὅσο μποροῦσε. Ὁ Βενέτης βάραινε ὅπως κάθε ἀνθρώπος λιγοθυμισμένος. Στὸ τέλος, ὁ κύρ - Πέτρος μπόρεσε νὰ τὸν φορτωθῇ στὴν πλάτη τοῦ, καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ προχωρᾷ σιγὰ - σιγὰ γιὰ τὸ χωριό. Ἀπὸ πῶς ἐρχόταν ἡ Λίτσα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἀλαφρύνῃ λιγάκι τὸν ταβερνιάρη, ὑποστηρίζοντας ὅσο μποροῦσε τὸν Ἀλκή. Ὁ κύρ - Πέτρος ἀγκομαχοῦσε, λαχάνιαζε ἔτσι φορτωμένος ποὺ ἦταν, μὰ προχωροῦσε πάντα...

Εἶχε νυχτάρει πιά ἐντελῶς, ὅταν φτάσανε στὸ χωριό. Μόλις τοὺς εἶδε νάρχουν...

ται, ἔτρεξε ἡ Μαρία καὶ βοήθησε τὸν πατέρα τῆς ν' ἀκούμπησῃ τὸ συγγραφέα στὸ κρεβάτι. Τὸν γδύσανε, τὸν σκεπάζανε μὲ ζεστὰ ρούχα, κι' ὕστερα τὸν χύσανε σταγόνα - σταγόνα ἕνα ποτηράκι κονιάκ μέσ' ἀπὸ τὰ σφιγμένα του χεῖλια. Ὁ Βενέτης ἀναστένανε ἀδύνατα, κι' ἀνοίξε σιγὰ - σιγὰ τὰ μάτια του.

— Ἀλκή!... τοῦ μωρμύρισε ἡ Λίτσα, ποῦχε γονατίζει μπροστὰ στὸ κρεβάτι τοῦ, ἀπάνω στὸ τοίμεντο. Εἶσαι καλύτερα;

Τὸ ἄτονο βλέμμα τοῦ πλανήθηκε σ' ὅλη τὴν κάμαρα, γιὰ νὰ σταματήσῃ στὸ τέλος ἀπάνω στὴ γονατισμένη κοπέλλα, ποὺ τὸν κύτταξε μὲ τὴν ἀγωνία:

— Λίτσα... τῆς μωρμύρισε.

— Ἀλκή... Εἶσαι καλύτερα;...

— Τί ἐγίνε;... Πὼς βρέθηκε ἐδῶ;...

— Σ' ἔφερε ὁ κύρ - Πέτρος;...

— Ὁ κύρ - Πέτρος;...

— Ναί! στὸν ὦμο τοῦ... Μὰ τώρα μὴ μιλάς, πρέπει νὰ ἐξεκουραστῇς λιγάκι;...

Τὰ λέμε ἀργότερα...

Ὁ Βενέτης τὴν ἀγκάλιασε πάλι μ' ἕνα δεύτερο βλέμμα του, γεμάτο λατρεία, χαμογέλασε, κι' ἔκλεισε κουρασμένος τὰ μάτια του...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μπῆκε στὴν καμάρουλα ὁ κύρ - Πέτρος, κουβαλώντας τὸν γιάτρο τοῦ χωριοῦ. Ἦταν ἕνας γεροντάκος μὲ ἀγαθὸ πρόσωπο καὶ μεγάλη τσάντα. Ἐκανε τὸν παθολόγο καὶ τὸ χειρουργὸ στὸ χωριό, καί, κάπου - κάπου, ξεγινώσσε καὶ καμμιὰ χωριάτισσα!...

Ζύγωσε μὲ χαμόγελο τὸ κρεβάτι τοῦ Βενέτη, κι' ἔκατσε στὰ πόδια του:

— Τί πάθατε;...

Ὁ συγγραφέας ἀνοίξε πάλι μὲ κόπο τὰ μάτια του:

— Ξέρω κι' ἐγώ;... Ὁ κεραυνὸς ἔπεσε πολὺ κοντὰ μου, χτύπησε στὴ ρίζα μιᾶς ἐλῆας, καὶ λιγοθύμησα.

— Ἀ, βέβαια... Ἐχετε ἕνα μεγάλο καροῦπι ἀπὸ κεφάλι σας!... Φαίνεται, σὰς τράνταξε ὁ κεραυνὸς, καὶ σὰς πέταξε ἀπάνω στὸ δέντρο... Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε τίποτα... Ἀφοῦ εἰσαπτε τυχερὸς καὶ δὲ σὰς σκότωσε ὁ κεραυνός... Τώρα όμως, ἀς ἀκούσουμε μὴπως κρουλογησάτε.

Ἐβγαλε τὰ ἀκουστικά του, — κατὶ παράξενα, πανάρχαια ἀκουστικά — κι' ἀκροάστηκε μὲ προσοχὴ τὸν Βενέτη. Ὑστερὰ κούνησε τὸ κεφάλι τὸν στοχαστικά, κι' ἐσημείωσε μὲ τὸ μολοβὶ δύο σταυροὺς στὴν πλάτη τοῦ ἀρρωστοῦ.

— Εἰδὼ θὰ τοῦ κόμπετε δύο βεντούζες... εἶπε. Καὶ ζεστά, πολλὰ ζεστά... Καμμιὰ σουλφamide, καὶ ἐλπίζω νὰ περάσῃ.

— Εἶνε κρυωμένος, γιάτρο;... ρώτησε σιγὰ ἡ Λίτσα.

— Ἐλεῖναι! τῆς ἀπάντησε ὁ γέρο-γιάτρος. Ἐλπίξω ὅμως νὰ τὴ σκαπουλάρουμε τὴν πνευμονία, καὶ νὰ μὴ χρειαστοῦμε πενικιλίνη...

Σηκώθηκε ὁ γιάτρος, τῶλιξε τὸ ἀκουστικό του ταχτικά, τῶθαλε στὴν τσάντα τοῦ, καὶ σῆκωσε τὸ γιᾶκά τοῦ πανωφοριὸ τοῦ:

— Ἀντί σας, λοιπόν, κύριε Βενέτη... εἶπε. Σὰς εὐχομαι περαστικά...

Καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ Λίτσα τὸν ἀκολουθῶσε πρὸς τὴν πόρτα, ὅθεν εἶδε τὸν πληρώσει, πραγματικά ὅμως γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ πὶδ πολλὰ. Καί, πραγματικά, τὸν ρώτησε σιγὰ, μόλις βρέθηκε στὴν αὐλή:

— Γιατρέ, τί ἔχει;...

— Ἀ, τίποτα σπουδαῖο... Φοδᾶμαι όμως μὴ γυρίσῃ πνευμονία...

Τὴ χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο τῆς, καὶ συμπλήρωσε μ' ἕνα καλοκάγαθο χαμόγελο:

— Τί σὰς νοιάζει, ἀφοῦ εἶμαστε ἐμεῖς ἐδῶ;...

Ἀθελά της, ἡ Λίτσα χαμογέλασε χωρὶς κέφι:

— Δεν θέλω, γιάτρο μου, νὰ μειώσω τὴν ἱκανότητά σας... Θάθελα ὅμως νὰ τὴν προλαβαίναμε τὴν πνευμονία...

— Εὐνοία σας... Εὐνοία σας... Θὰ τὴν προλάβουμε...

Ἡ Λίτσα τοῦβαλε στὸ χέρι δύο - τρία χαρτονομίσματα, ὁ γιάτρος ποικίλθηκε κομικά μπροστὰ τῆς, κι' ἔφυγε. Κι' ἐκείνη, μένοντας μόνη τῆς, ξαναγύρισε στὸ προσκέφαλο τοῦ Βενέτη.

— Ἀλκή μου, πὼς εἶσαι;...

Τὰ χλωμὰ χεῖλιά του μωρμύριζανε:

— Καλύτερα... Πολὺ καλύτερα... Ποιῶ μόνο σ' ὅλο τὸ σῶμα μου...

— Εὐνοία σου, καὶ θὰ σοῦ περάσουν

ὅλα, τώρα, μὲ τὶς κοφτές βεντούζες. Θὰ κουκουλωθῇ ὕστερα καλὰ - καλὰ, θὰ πῆς ἕνα καυτὸ χαμοῖλὶ μὲ κονιάκ, θ' ἀνάψης, καὶ θὰ ἐμπνηθῇ αὐριο περδίκι ἀπὸ τὸ κρεβάτι σου!...

— Κοφτές βεντούζες! ρώτησε ὁ Βενέτης. Καὶ ποῖς θὰ μοῦ τὶς κόψῃ;...

Ἐκείνη τὴ στιγμή μπῆκε ὁ κύρ - Πέτρος, μ' ἕναν ἄλλον ἀνθρώπο δίπλα του:

— Ὁ κύρ - Λεωνίδας, ὁ μπαρμπέρης... τὸν σύστησε. Κόβει ἐξοχα βεντούζες...

— Μπα;... Ὁραϊ! ἔκανε ὁ Βενέτης. Ἐλάτε, λοιπόν νὰ με σφάζετε...

Πειθήνιος, ὁ μπαρμπέρης ἔδγαλε τὰ σύνεργά του. Ὁ συγγραφέας, πειθήνιος κι' αὐτός, γύρισε-μπρούμυτα. Πραγματικά, ὁ κύρ - Λεωνίδας ἦταν ὁ ἄσος τῶν μπαρμπέρηδων στὸ ζήτημα τῆς κοφτῆς βεντούζας...

Γιὰ πότε τὶς ἔριξε! Ἐπιτήδεια, ἀστραπιαία, χαριτωμένα! Μὲ κινήσεις ἀδρές μεγάλου χειρουργοῦ... Ἀμέσως ὕστερα, ὁ Βενέτης ἐνοιωσε τὸν ἑαυτὸ του ἀνακουφισμένον. Ἐκλείσε τὰ μάτια του, καὶ βούλιαξε σ' ἕναν εὐεργετικὸν ὕπνο, βαρὺ, χωρὶς δ-νεῖρα...

Δίπλα στὸ προσκέφαλό του, σιωπηλῇ, μὲ τὰ δακρυμένα μάτια τῆς καρφωμένα ἀπάνω του, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα ἡ Λίτσα. Ἐξω, ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει ἐντελῶς.

Ἕνας κόσμος ἀπὸ ἄστρα εἶχε κατακλύσει τὸ στέρνωμα. Ἡ ἀνοιξιάτικη αὐρα εἶχε νικήσῃ τὸ χειμωνιάτικο, νοτιά...

ΛΑ.

Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ Λίτσα πετάχτηκε ὀρθή. Χωρὶς νὰ καταλάβῃ, εἶχε κοιμηθῇ ἀπάνω στὴν καρέκλα τῆς. Τὴν ὑπνῆσε τὸ παραλήρημα τοῦ Βενέτη. Κάτω ἀπὸ τὸ χλωμὸ φῶς μιᾶς λαμπτήρας τοῦ πετρέλαιου ποὺ ἀνάβε σὲ μιὰ γωνία, κρεμασμένη στὸν το

της, έτοιμοβάνατος ίσως... Αυτός ο άνθρωπος, που την είχε ξεγαντζώσει βίαια από τα νύχια του θανάτου, πούχε δώσει το αίμα του για ν' αναπληρώσει το δικό της, πούχε δώσει τη φέρμα του για να της δημιουργήσει καριέρα, πούχε δώσει την ευτυχία του, χωρίς όμως να πετύχη και τη δική της...

Μια φοβερή, μιά ανυπόφορη σκέψη της σπάθισε το μυαλό σα φλογερή ρομφαία: «Ο Βενέτης δεν πέθανε!... Πεταχτηκε από την καρέκλα της, κι' έτρεξε στην πόρτα για να γυρέψει βοήθεια. Μόλις όμως την άνοιξε, είδε νύχωνται ο κύρ - Πέτρος με το γιατρό.

Ανακουφίστηκε άμέσως η καυμενούλα: — «Α, ήρθατε, γιατρέ!... μουμυρίσε. — Τί έχουμε; έκανε ο γεροντάκος, μπαίνοντας στη μισοφωτισμένη καμαρούλα. Ζύγωσε το κρεβάτι που άπάντω τον ακινητούσε πάντα ο Βενέτης, και τούτσιασε το σφυγμό. Ύστερα κούνησε το κεφάλι του:

— «Έχει πυρετό... Πολύ πυρετό... ψιθύρισε.

Η Λίζα άρπαξε τα χέρια του γιατρού. — Μήπως είναι σε κίνδυνο;... Μήπως πρέπει να τον μεταφέρουμε στην Άθινα, σε κανένα νοσοκομείο;...

— «Αμπα!... Η μεταφορά θα τον βλάψει... Πρέπει όμως ν' αρχίσουμε άμέσως πενικιλίνη... Η πνευμονία πρέπει να χτυπηθεί πριν καλά - καλά εκδηλωθεί... — Υπάρχει πενικιλίνη στο χωριό, γιατρέ;

— Πώς δεν υπάρχει. Κι' έχω, μάλιστα, μαζί μου... Πρόβλεψα και πήρα μια άμπουλα... — Α, ωραία, γιατρέ!...

Ένώ έδωζε τη σύριγγα με τη μικρή θήκη της που γινότανε πρόχειρο βραστήρας, ο γιατρός συμπλήρωσε μ' ένα χαμόγελο:

— «Αλλά;... Τι το νομίζατε το χωριό μας και το γιατρό του;... — Έδωλε από την τάπητη του ένα κουτάκι, κι' έδωσε στο Βενέτη μια άσπιριν. Ύστερα έτριψε τα χέρια του.

— Πολύ ωραία!... Τώρα όμως, πρέπει να γίνουνται οι ένεσεις κάθε τρεις ώρες. Πώς θα κάνουμε;

— «Αποφασιστικά, του άπάντησε η Λίζα: — Θα τις κάνω εγώ, γιατρέ!... — Ο γιατρός την κούταζε χωρίς μεγάλη εμπιστοσύνη:

— «Εσείς;... τη ρώτησε. — Ναι, εγώ... — Έχετε κάνει άλλοτε ένδομυϊκές ένεσεις;

— «Έκανα στη θεία μου συχνά... — Έξοχα... Για να δώ άν τα καταφέρνετε, σας παρακαλώ να κάνετε σεις στον άρρωστο και την πρώτη αυτή ένεση, τώρα άμέσως... — Να την κάνω, γιατρέ!...

Με χέρι πουτρεμε λίγο, η Λίζα γέμισε τη σύριγγα. Ύστερα έκανε την ένεση, ενώ ο γιατρός παρακολουθούσε.

— «Περίφημα! φώναξε αυτός. Έσεις είσαστε τέλεια νοσοκόμα... Μπορώ, λοιπόν, να έμπιστευθώ τον άρρωστο στα χέρια σας χωρίς τύψεις... — Ναι, αλλά πενικιλίνες δεν έχω... έκανε βραχνά η Λίζα.

— Θα πάω εγώ να σας φέρω από το φαρμακείο... της άπάντησε ο κύρ - Πέτρος.

— Να την κάνω, γιατρέ!...

Με χέρι πουτρεμε λίγο, η Λίζα γέμισε τη σύριγγα. Ύστερα έκανε την ένεση, ενώ ο γιατρός παρακολουθούσε.

— «Περίφημα! φώναξε αυτός. Έσεις είσαστε τέλεια νοσοκόμα... Μπορώ, λοιπόν, να έμπιστευθώ τον άρρωστο στα χέρια σας χωρίς τύψεις... — Ναι, αλλά πενικιλίνες δεν έχω... έκανε βραχνά η Λίζα.

— Θα πάω εγώ να σας φέρω από το φαρμακείο... της άπάντησε ο κύρ - Πέτρος.

— Να την κάνω, γιατρέ!...

Με χέρι πουτρεμε λίγο, η Λίζα γέμισε τη σύριγγα. Ύστερα έκανε την ένεση, ενώ ο γιατρός παρακολουθούσε.

— «Περίφημα! φώναξε αυτός. Έσεις είσαστε τέλεια νοσοκόμα... Μπορώ, λοιπόν, να έμπιστευθώ τον άρρωστο στα χέρια σας χωρίς τύψεις... — Ναι, αλλά πενικιλίνες δεν έχω... έκανε βραχνά η Λίζα.

— Θα πάω εγώ να σας φέρω από το φαρμακείο... της άπάντησε ο κύρ - Πέτρος.

— Να την κάνω, γιατρέ!...

Με χέρι πουτρεμε λίγο, η Λίζα γέμισε τη σύριγγα. Ύστερα έκανε την ένεση, ενώ ο γιατρός παρακολουθούσε.

— «Περίφημα! φώναξε αυτός. Έσεις είσαστε τέλεια νοσοκόμα... Μπορώ, λοιπόν, να έμπιστευθώ τον άρρωστο στα χέρια σας χωρίς τύψεις... — Ναι, αλλά πενικιλίνες δεν έχω... έκανε βραχνά η Λίζα.

— Θα πάω εγώ να σας φέρω από το φαρμακείο... της άπάντησε ο κύρ - Πέτρος.

— Να την κάνω, γιατρέ!...

Με χέρι πουτρεμε λίγο, η Λίζα γέμισε τη σύριγγα. Ύστερα έκανε την ένεση, ενώ ο γιατρός παρακολουθούσε.

— «Περίφημα! φώναξε αυτός. Έσεις είσαστε τέλεια νοσοκόμα... Μπορώ, λοιπόν, να έμπιστευθώ τον άρρωστο στα χέρια σας χωρίς τύψεις... — Ναι, αλλά πενικιλίνες δεν έχω... έκανε βραχνά η Λίζα.

— Θα πάω εγώ να σας φέρω από το φαρμακείο... της άπάντησε ο κύρ - Πέτρος.

— Να την κάνω, γιατρέ!...

διάστημα της νύχτας, σου χτυπάω πάλι το δωμάτιο...

— Καλά, λοιπόν... Πάω... Καληνύχτα... — Καλή νύχτα, κύρ - Πέτρο... Σ' ευχαριστώ πολύ για το ενδιαφέρον σου... — Μπα... Δεν αξίζει ούτε να το θυμάσθε...

Σιγά - σιγά, ο κύρ - Πέτρος βγήκε από το δωμάτιο. Η Λίζα έμεινε αμίλητη, σιωπηλή, άναστατωμένη, μπροστά στον άρρωστο συγγράφει, που η άνδρα του άκούγοντανε τώρα βαρεία. Κούρντισε το ξυπνητήρι της και το κανόνισε να χτυπήσει ύστερ' από τρεις ώρες. Κι' ύστερα, έκασε υπομονετικά στην καρέκλα, με τα χέρια της που κρατάανε τα χέρια του, με τα μάτια της καρφωμένα στα κλειστά δικά του.

ΛΒ'

Σιγά - σιγά, πέρασε η άρρώστεια. Τώρα ο Βενέτης είχε συνέλθει, γνώριζε, μιλούσε... Ο μεγάλος πυρετός είχε υποχωρήσει. Δίπλα στο συγγράφει, άγρυπνη, στοργική, ευγενικά, προθυμη κι' άκούραστη, καθότανε πάντα η Λίζα. Στενοχωρημένος έκείνος τη μάλλωνε κάπου - κάπου τρυφερά:

— Μά, ξεκουράσου επί τέλους, λιγάκι... — Δεν είμαι κουρασμένη... του άπάντουσε μ' ένα χαμόγελο.

— Κοιμήσου... — Δεν νυστάζω... — Το ξέρεις ότι θα σηκωθώ εγώ, και θα πέσεις εσύ στο κρεβάτι;... — Ξαναχαμογελούσε η Λίζα, και του άπάντουσε:

— Μη φοβάσαι, δεν άρρωσταίνω... Την έκη μέρα, ο Βενέτης ήπιε πιά χωρίς καθόλου πυρετό. Ο γιατρός πούρθε έτριψε με βαθεία έπιστημονική ίκανοποίησι τα χέρια του:

— Λαμπρά! είπε. Είδατε, λοιπόν, κύριε Βενέτη, ότι γίνεται καλά κι' ένας άρρωστος μακριά από την Άθινα;... — Καλύτερα από την Άθινα, γιατρέ!... του άπάντησε μ' ένα χαμόγελο ο συγγράφει.

— Τώρα, μπορείτε σιγά - σιγά να σηκωθείτε λίγο μέσ' στο δωμάτιο... — Βέβαια θα σηκωθώ... — Προσεχτικά όμως, να μην έχουμε κανένα ξανακούλισμα... — Ένωια σας, γιατρέ... άπάντησε η Λίζα στη θέσι του Βενέτη. Θα τον προσέχω εγώ...

Με τέτοια νοσοκόμα, χαριτολόγησε ο γιατρός, και ποιά άρρώστεια δεν θα γινότανε καλά!... — Όταν μείνανε μόνοι τους, ο Βενέτης είπε στη Λίζα:

— Είδες, λοιπόν, τώρα, ότι είμαι πιά καλά; θα σηκωθώ... Δεν νομίζεις ότι είναι καιρός να αναπαυθής και συ λίγο;... — «Ακούμπησε το ποτήρι του στο τραπέζι ο ταβερνιάρης, κι' είπε:

— Αλήθεια, ξέρετε ότι έχουμε μουςαφίρηδες στο χωριό;... — Μουςαφίρηδες;... — άπόρησε η Λίζα.

— Ναι... Ήρθαν ένα σωρό... Γυρίζουνε, λέει, μια ταινία... — Μπα;... Έκανε ο Βενέτης με μιάν άόριστη άνησυχία στη φωνή.

— Άλλοι βαστάνε μηχανές, κι' άλλοι παίζουνε... Σήμερα, λένε, θα πάνε στην Άγία Μαρίνα... Νάτοι κιόλα περνάνε το μονοπάτι, εκεί απέναντι... — Η Λίζα κάρφωσε τα μάτια της άπληστα στη μικρή λουρίδα που άνηφορίζε προς το λόφο. Ένα σωρό άνθρωποι προχωρούσανε, άλλοι κρατώντας μηχανές, άλλοι μεγάλα πακέτα. Πίσω τους άκολουθούσαν ένα σωρό παιδιά του χωριού.

— Να πάμε να δούμε, Άλκη;... — ρώτησε αθόρυμπα η Λίζα με μια λάμψη στα μάτια.

— Το θές πολύ;... Έκανε ο Βενέτης, υπτάζοντάς την έπίμονα.

Μπροστά στο βαρύ βλέμμα του, έκείνη αμύλησε τα μάτια της:

— Δεν έχω ξαναδών να γυρίζουνε ταινία... — άπάντησε σιγά, σά να ζητούσε να του δικαιολογηθεί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

— «Ακούσε, της φώναξε ψεύτικα άγριέμενος, θα με κάνης να θυμώσω σοβαρά!... — Επί τέλους, μου κάνει κακό να σε βλέπω να θυσιάζεσαι για μένα!... — Μ' ένα γλυκό πονεμένο χαμόγελο του είπε:

— Έσύ πώς θυσιάστηκες για μένα;... — Η δική μου θυσία, που λές, ή σημερινή, δεν είναι τίποτα μπροστά στη δική σου... — Έτσι, τόχουμε;... Πάς, καλά και σώνεις, να ξεφλήσης το χρέος σου;... — Σοβαρά τώρα, του άποκρίθηκε:

— Το χρέος μου δεν ξεφλιέται με κανέναν τρόπο, Άλκη... Έσύ τάδωσες όλα σε μένα; εγώ δίνω σήμερα κάτι... Άσε με νάχω κι' εγώ τη μικρή ίκανοποίησι ότι βρέθηκα κοντά σου σά με χρειάστηκες... — Συγκινημένος, έπιασε το χέρι της και τόσφιξε μέσ' στα δικά του.

Ο Βενέτης έκανε τα πρώτα βήματα μετά την άρρώστεια του μια ζεστή άνοιξιάντικη μέρα, γεμάτος άρώματα. Στρηγιμένος άπάνω στο υπράστος της Λίζας, έκανε το γύρο της αύλης.

Τί όμορφο πούναι το ξαναγύρισμα στη ζωή!... μουμυρίσε κλείνοντας τα μάτια του.

Είδες, Νομίζει κανείς ότι ξαναγεννιέται... του είπε η Λίζα. Τόνοιωσα κι' εγώ, αυτό το συναίσθημα, τη μέρα που βγήκα από το νοσοκομείο... — Αλήθεια, Λιζέττα, έχω τη γνώμη ότι, αν άρρώσταινα στην Άθινα, μπορεί να μη γινόμουν τόσο γρήγορα καλά... Σ' αυτό το ωραίο χωριούδάκι, μέσα σ' αυτή την άλοκάθαρη άτμόσφαιρα, μου φαίνεται πως δεν άντέχει καμιά άρρώστεια... — Δηλαδή, σ' έκανε καλά το χωριούδάκι και η άτμόσφαιρά του;... είπε έκείνη ψευδοθυμωμένη.

Την άγκάλιασε τρυφερά.

Μ' έκανε εσύ, μικρή μου άκούραστη νοσοκόμα!... της είπε μ' ένα φιλί.

— Έτσι μπράβο!... Και θα σ' έκανα καλά και στην Άθινα και στον Πειραιά, κι' όπουδήποτε... — Έχεις δίκιο... Άρκεί να βρισκόσουν δίπλα μου, κι' εγώ θα γινόμουν καλά... — Έκείνη τη μέρα ο Βενέτης έφαγε για πρώτη φορά κάπως πιά πολύ. Και με τί όρεξη! Η Μαρία, η κόρη του κύρ - Πέτρου, τους έστρωσε το τραπέζι μέσ' στο δωμάτιο, κοντά στην άνοιχτή πόρτα, κι' έτσι είχανε μπροστά τους όλη την άνοιξη.

Και χωρίς το φόβο να σε φυσήξει κανένα αεράκι... είπε η Λίζα στο Βενέτη, που αυτός ήθελε να φάνε όξω, στην αύλη.

— Καλά... Άς γίνη κι' έτσι... άπάντησε έκείνος, πειθήνιος, υποταχτικός.

Ήρθε κι' ο κύρ - Πέτρος να πιή μαζί τους ένα ποτήρι.

— Άντε, εις ύγειαν!... Είπε εύθυμα.

— Στην υγεία σου, κύρ - Πέτρο... του άπάντησε κι' ο συγγράφει, πίνοντας μια γουλιά κρασί.

Ακούμπησε το ποτήρι του στο τραπέζι ο ταβερνιάρης, κι' είπε:

— Αλήθεια, ξέρετε ότι έχουμε μουςαφίρηδες στο χωριό;... — Μουςαφίρηδες;... — άπόρησε η Λίζα.

— Ναι... Ήρθαν ένα σωρό... Γυρίζουνε, λέει, μια ταινία... — Μπα;... Έκανε ο Βενέτης με μιάν άόριστη άνησυχία στη φωνή.

— Άλλοι βαστάνε μηχανές, κι' άλλοι παίζουνε... Σήμερα, λένε, θα πάνε στην Άγία Μαρίνα... Νάτοι κιόλα περνάνε το μονοπάτι, εκεί απέναντι... — Η Λίζα κάρφωσε τα μάτια της άπληστα στη μικρή λουρίδα που άνηφορίζε προς το λόφο. Ένα σωρό άνθρωποι προχωρούσανε, άλλοι κρατώντας μηχανές, άλλοι μεγάλα πακέτα. Πίσω τους άκολουθούσαν ένα σωρό παιδιά του χωριού.

— Να πάμε να δούμε, Άλκη;... — ρώτησε αθόρυμπα η Λίζα με μια λάμψη στα μάτια.

— Το θές πολύ;... Έκανε ο Βενέτης, υπτάζοντάς την έπίμονα.

Μπροστά στο βαρύ βλέμμα του, έκείνη αμύλησε τα μάτια της:

— Καλά... Έχουμε καιρό... του άπάντησε.

— «Ακούσε, της φώναξε ψεύτικα άγριέμενος, θα με κάνης να θυμώσω σοβαρά!... — Επί τέλους, μου κάνει κακό να σε βλέπω να θυσιάζεσαι για μένα!... — Μ' ένα γλυκό πονεμένο χαμόγελο του είπε:

— Έσύ πώς θυσιάστηκες για μένα;... — Η δική μου θυσία, που λές, ή σημερινή, δεν είναι τίποτα μπροστά στη δική σου... — Έτσι, τόχουμε;... Πάς, καλά και σώνεις, να ξεφλήσης το χρέος σου;... — Σοβαρά τώρα, του άποκρίθηκε:

— Το χρέος μου δεν ξεφλιέται με κανέναν τρόπο, Άλκη... Έσύ τάδωσες όλα σε μένα; εγώ δίνω σήμερα κάτι... Άσε με νάχω κι' εγώ τη μικρή ίκανοποίησι ότι βρέθηκα κοντά σου σά με χρειάστηκες... — Συγκινημένος, έπιασε το χέρι της και τόσφιξε μέσ' στα δικά του.

Ο Βενέτης έκανε τα πρώτα βήματα μετά την άρρώστεια του μια ζεστή άνοιξιάντικη μέρα, γεμάτος άρώματα. Στρηγιμένος άπάνω στο υπράστος της Λίζας, έκανε το γύρο της αύλης.

Τί όμορφο πούναι το ξαναγύρισμα στη ζωή!... μουμυρίσε κλείνοντας τα μάτια του.

Είδες, Νομίζει κανείς ότι ξαναγεννιέται... του είπε η Λίζα. Τόνοιωσα κι' εγώ, αυτό το συναίσθημα, τη μέρα που βγήκα από το νοσοκομείο... — Αλήθεια, Λιζέττα, έχω τη γνώμη ότι, αν άρρώσταινα στην Άθινα, μπορεί να μη γινόμουν τόσο γρήγορα καλά... Σ' αυτό το ωραίο χωριούδάκι, μέσα σ' αυτή την άλοκάθαρη άτμόσφαιρα, μου φαίνεται πως δεν άντέχει καμιά άρρώστεια... — Δηλαδή, σ' έκανε καλά το χωριούδάκι και η άτμόσφαιρά του;... είπε έκείνη ψευδοθυμωμένη.

Την άγκάλιασε τρυφερά.

Μ' έκανε εσύ, μικρή μου άκούραστη νοσοκόμα!... της είπε μ' ένα φιλί.

— Έτσι μπράβο!... Και θα σ' έκανα καλά και στην Άθινα και στον Πειραιά, κι' όπουδήποτε... — Έχεις δίκιο... Άρκεί να βρισκόσουν δίπλα μου, κι' εγώ θα γινόμουν καλά... — Έκείνη τη μέρα ο Βενέτης έφαγε για πρώτη φορά κάπως πιά πολύ. Και με τί όρεξη! Η Μαρία, η κόρη του κύρ - Πέτρου, τους έστρωσε το τραπέζι μέσ' στο δωμάτιο, κοντά στην άνοιχτή πόρτα, κι' έτσι είχανε μπροστά τους όλη την άνοιξη.

Και χωρίς το φόβο να σε φυσήξει κανένα αεράκι... είπε η Λίζα στο Βενέτη, που αυτός ήθελε να φάνε όξω, στην αύλη.

— Καλά... Άς γίνη κι' έτσι... άπάντησε έκείνος, πειθήνιος, υποταχτικός.

Ήρθε κι' ο κύρ - Πέτρος να πιή μαζί τους ένα ποτήρι.

— Άντε, εις ύγειαν!... Είπε εύθυμα.

— Στην υγεία σου, κύρ - Πέτρο... του άπάντησε κι' ο συγγράφει, πίνοντας μια γουλιά κρασί.

Ακούμπησε το ποτήρι του στο τραπέζι ο ταβερνιάρης, κι' είπε:

— Αλήθεια, ξέρετε ότι έχουμε μουςαφίρηδες στο χωριό;... — Μουςαφίρηδες;... — άπόρησε η Λίζα.

— Ναι... Ήρθαν ένα σωρό... Γυρίζουνε, λέει, μια ταινία... — Μπα;... Έκανε ο Βενέτης με μιάν άόριστη άνησυχία στη φωνή.

— Άλλοι βαστάνε μηχανές, κι' άλλοι παίζουνε... Σήμερα, λένε, θα πάνε στην Άγία Μαρίνα... Νάτοι κιόλα περνάνε το μονοπάτι, εκεί απέναντι... — Η Λίζα κάρφωσε τα μάτια της άπληστα στη μικρή λουρίδα που άνηφορίζε προς το λόφο. Ένα σωρό άνθρωποι προχωρούσανε, άλλοι κρατώντας μηχανές, άλλοι μεγάλα πακέτα. Πίσω τους άκολουθούσαν ένα σωρό παιδιά του χωριού.

— Να πάμε να δούμε, Άλκη;... — ρώτησε αθόρυμπα η Λίζα με μια λάμψη στα μάτια.

— Το θές πολύ;... Έκανε ο Βενέτης, υπτάζοντάς την έπίμονα.

Μπροστά στο βαρύ βλέμμα του, έκείνη αμύλησε τα μάτια της:

— Δεν έχω ξαναδών να γυρίζουνε ταινία... — άπάντησε σιγά, σά να ζητούσε να του δικαιολογηθεί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

— «Ακούσε, της φώναξε ψεύτικα άγριέμενος, θα με κάνης να θυμώσω σοβαρά!... — Επί τέλους, μου κάνει κακό να σε βλέπω να θυσιάζεσαι για μένα!... — Μ' ένα γλυκό πονεμένο χαμόγελο του είπε:

— Έσύ πώς θυσιάστηκες για μένα;... — Η δική μου θυσία, που λές, ή σημερινή, δεν είναι τίποτα μπροστά στη δική σου... — Έτσι, τόχουμε;... Πάς, καλά και σώνεις, να ξεφλήσης το χρέος σου;... — Σοβαρά τώρα, του άποκρίθηκε:

— Το χρέος μου δεν ξεφλιέται με κανέναν τρόπο, Άλκη... Έσύ τάδωσες όλα σε μένα; εγώ δίνω σήμερα κάτι... Άσε με νάχω κι' εγώ τη μικρή ίκανοποίησι ότι βρέθηκα κοντά σου σά με χρειάστηκες... — Συγκινημένος, έπιασε το χέρι της και τόσφιξε μέσ' στα δικά του.

Ο Βενέτης έκανε τα πρώτα βήματα μετά την άρρώστεια του μια ζεστή άνοιξιάντικη μέρα, γεμάτος άρώματα. Στρηγιμένος άπάνω στο υπράστος της Λίζας, έκανε το γύρο της αύλης.

Τί όμορφο πούναι το ξαναγύρισμα στη ζωή!... μουμυρίσε κλείνοντας τα μάτια του.

Είδες, Νομίζει κανείς ότι ξαναγεννιέται... του είπε η Λίζα. Τόνοιωσα κι' εγώ, αυτό το συναίσθημα, τη μέρα που βγήκα από το νοσοκομείο... — Αλήθεια, Λιζέττα, έχω τη γνώμη ότι, αν άρρώσταινα στην Άθινα, μπορεί να μη γινόμουν τόσο γρήγορα καλά... Σ' αυτό το ωραίο χωριούδάκι, μέσα σ' αυτή την άλοκάθαρη άτμόσφαιρα, μου φαίνεται πως δεν άντέχει καμιά άρρώστεια... — Δηλαδή, σ' έκανε καλά το χωριούδάκι και η άτμόσφαιρά του;... είπε έκείνη ψευδοθυμωμένη.

Την άγκάλιασε τρυφερά.

Μ' έκανε εσύ, μικρή μου άκούραστη νοσοκόμα!... της είπε μ' ένα φιλί.

— Έτσι μπράβο!... Και θα σ' έκανα καλά και στην Άθινα και στον Πειραιά, κι' όπουδήποτε... — Έχεις δίκιο... Άρκεί να βρισκόσουν δίπλα μου, κι' εγώ θα γινόμουν καλά... — Έκείνη τη μέρα ο Βενέτης έφαγε για πρώτη φορά κάπως πιά πολύ. Και με τί όρεξη! Η Μαρία, η κόρη του κύρ - Πέτρου, τους έστρωσε το τραπέζι μέσ' στο δωμάτιο, κοντά στην άνοιχτή πόρτα, κι' έτσι είχανε μπροστά τους όλη την άνοιξη.

Και χωρίς το φόβο να σε φυσήξει κανένα αεράκι... είπε η Λίζα στο Βενέτη, που αυτός ήθελε να φάνε όξω, στην αύλη.

— Καλά... Άς γίνη κι' έτσι... άπάντησε έκείνος, πειθήνιος, υποταχτικός.

Ήρθε κι' ο κύρ - Πέτρος να πιή μαζί τους ένα ποτήρι.

— Άντε, εις ύγειαν!... Είπε εύθυμα.

— Στην υγεία σου, κύρ - Πέτρο... του άπάντησε κι' ο συγγράφει, πίνοντας μια γουλιά κρασί.

Ακούμπησε το ποτήρι του στο τραπέζι ο ταβερνιάρης, κι' είπε:

— Αλήθεια, ξέρετε ότι έχουμε μουςαφίρηδες στο χωριό;... — Μουςαφίρηδες;... — άπόρησε η Λίζα.

— Ναι... Ήρθαν ένα σωρό... Γυρίζουνε, λέει, μια ταινία... — Μπα;... Έκανε ο Βενέτης με μιάν άόριστη άνησυχία στη φωνή.

— Άλλοι βαστάνε μηχανές, κι' άλλοι παίζουνε... Σήμερα, λένε, θα πάνε στην Άγία Μαρίνα... Νάτοι κιόλα περνάνε το μονοπάτι, εκεί απέναντι... — Η Λίζα κάρφωσε τα μάτια της άπληστα στη μικρή λουρίδα που άνηφορίζε προς το λόφο. Ένα σωρό άνθρωποι προχωρούσανε, άλλοι κρατώντας μηχανές, άλλοι μεγάλα πακέτα. Πίσω τους άκολουθούσαν ένα σωρό παιδιά του χωριού.

— Να πάμε να δούμε, Άλκη;... — ρώτησε αθόρυμπα η Λίζα με μια λάμψη στα μάτια.

— Το θές πολύ;... Έκανε ο Βενέτης, υπτάζοντάς την έπίμονα.

Μπροστά στο βαρύ βλέμμα του, έκείνη αμύλησε τα μάτια της:

— Καλά... Έχουμε καιρό... του άπάντησε.

— «Ακούσε, της φώναξε ψεύτικα άγριέμενος, θα με κάνης να θυμώσω σοβαρά!... — Επί τέλους, μου κάνει κακό να σε βλέπω να θυσιάζεσαι για μένα!... — Μ' ένα γλυκό πονεμένο χαμόγελο του είπε:

— Έσύ πώς θυσιάστηκες για μένα;... — Η δική μου θυσία, που λές, ή σημερινή, δεν είναι τίποτα μπροστά στη δική σου... — Έτσι, τόχουμε;... Πάς, καλά και σώνεις, να ξεφλήσης το χρέος σου;... — Σοβαρά τώρα, του άποκρίθηκε:

— Το χρέος μου δεν ξεφλιέται με κανέναν τρόπο, Άλκη... Έσύ τάδωσες όλα σε μένα; εγώ δίνω σήμερα κάτι... Άσε με νάχω κι' εγώ τη μικρή ίκανοποίησι ότι βρέθηκα κοντά σου σά με χρειάστηκες... — Συγκινημένος, έπιασε το χέρι της και τόσφιξε μέσ' στα δικά του.

Ο Βενέτης έκανε τα πρώτα βήματα μετά την άρρώστεια του μια ζεστή άνοιξιάντικη μέρα, γεμάτος άρώματα. Στρηγιμένος άπάνω στο υπράστος της Λίζας, έκανε το γύρο της αύλης.

Τί όμορφο πούναι το ξαναγύρισμα στη ζωή!... μουμυρίσε κλείνοντας τα μάτια του.

Είδες, Νομίζει κανείς ότι ξαναγεννιέται... του είπε η Λίζα. Τόνοιωσα κι' εγώ, αυτό το συναίσθημα, τη μέρα που βγήκα από το νοσοκομείο... — Αλήθεια, Λιζέττα, έχω τη γνώμη ότι, αν άρρώσταινα στην Άθινα, μπορεί να μη γινόμουν τόσο γρήγορα καλά... Σ' αυτό το ωραίο χωριούδάκι, μέσα σ' αυτή την άλοκάθαρη άτμόσφαιρα, μου φαίνεται πως δεν άντέχει καμιά άρρώστεια... — Δηλαδή, σ' έκανε καλά το χωριούδάκι και η άτμόσφαιρά του;... είπε έκείνη ψευδοθυμωμένη.

Την άγκάλιασε τρυφερά.

Μ' έκανε εσύ, μικρή μου άκούραστη νοσοκόμα!... της είπε μ' ένα φιλί.

— Έτσι μπράβο!... Και θα σ' έκανα καλά και στην Άθινα και στον Πειραιά, κι' όπουδήποτε... — Έχεις δίκιο... Άρκεί να βρισκόσουν δίπλα μου, κι' εγώ θα γινόμουν καλά... — Έκείνη τη μέρα ο Βενέτης έφαγε για πρώτη φορά κάπως πιά πολύ. Και με τί όρεξη! Η Μαρία, η κόρη του κύρ - Πέτρου, τους έστρωσε το τραπέζι μέσ' στο δωμάτιο, κοντά στην άνοιχτή πόρτα, κι' έτσι είχανε μπροστά τους όλη την άνοιξη.

Και χωρίς το φόβο να σε φυσήξει κανένα αεράκι... είπε η Λίζα στο Βενέτη, που αυτός ήθελε να φάνε όξω, στην αύλη.

— Καλά... Άς γίνη κι' έτσι... άπάντησε έκείνος, πειθήνιος, υποταχτικός.

Ήρθε κι' ο κύρ - Πέτρος να πιή μαζί τους ένα ποτήρι.

— Άντε, εις ύγειαν!... Είπε εύθυμα.

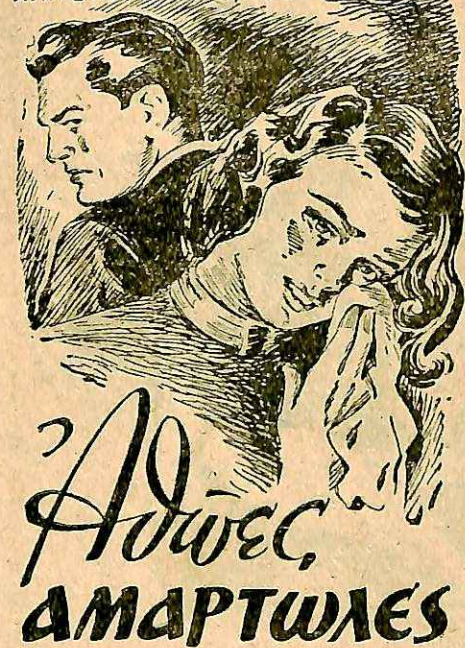
— Στην υγεία σου, κύρ - Πέτρο... του άπάντησε κι' ο συγγράφει, πίνοντας μια γουλιά κρασί.

Ακούμπησε το ποτήρι του στο τραπέζι ο ταβερνιάρης, κι' είπε:

— Αλήθεια, ξέρετε ότι έχουμε μουςαφίρηδες στο χωριό;... — Μουςαφίρηδες;... — άπόρησε η Λίζα.

— Ναι... Ήρθαν ένα σωρό... Γυρίζουνε, λέει, μια ταινία... — Μπα;... Έκανε ο Βενέτης με μιάν άόριστη άνησυχία στη φωνή.

— Άλλοι βαστάνε μηχανές, κι' άλλοι παίζουνε... Σήμερα, λένε, θα πάνε στην Άγία Μαρίνα... Νάτοι κιόλα περνάνε το μονοπάτι, εκεί απέναντι... — Η Λίζα κάρφωσε τα μάτια της άπληστα στη μικρή

Η μεγάλη περιπέτεια

Τὰ τελευταία χρυσάφια τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου ποὺ ἔγερνε στὴ δύση τοῦ ἑπεφταν στὴν πόλι, τὴν ὥρα ἐκεῖνη ποὺ ἡ Δημητρά περπατοῦσε ἀργὰ στὸ πεζοδρόμιο τῆς δενδροστοιχίας. Βάδιζε ἀφηρημένη. Σκεπτόταν μιὰ πρόταση ποὺ τῆς εἶχε γίνῃ λίγη ὥρα πρίν.

Ὁ Πέτρος, ὁ συνδελφός τῆς στὸ γραφεῖο, τῆς εἶχε μιλήσει γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ καὶ τῆς ζήτησε νὰ παντρευτοῦν. Δὲν ἦταν βέβαια ὁ ἀντὶρας ποὺ εἶχε ὀνειροπολεῖ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὰ κορίτσια ὀνειρεύονταν τὸ πριγκηπόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ, ἢ ἕνα γόητα τοῦ κινηματογράφου. Ἦταν ὅμως ἕνας συμπαθητικὸς νέος μ' εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ μὲ σοβαρὸ χαρακτήρα. Φυσικὰ δὲν ἦταν πλούσιος... Ὅλα περνοῦσε μαζί τοῦ μιὰ ἡρεμῆ, νοικοκυρεμένη ζωῆ, ὅπως τόσα καὶ τόσα ζευγάρια... Μὰ τί ἄλλο μπορούσε νὰ περιμένῃ, μιὰ φτωχὴ κοπέλλα ποὺ δὲν ἔχει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῆς; Ἀς ἀποχαιρετοῦσε τὰ μεγάλα ὀνειρά της κι' ἄς ἔπαιρνε ἐκείνον ποὺ τῆς ἔδινε ἡ ζωῆ.

★

Καθὼς κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἕνα πεζοδρόμιο γιὰ νὰ περάσῃ στὸ ἄλλο, μιὰ κοῦρσα φάνηκε ποὺ ἐστρίβει μὲ μεγάλη ταχύτητα ἀπὸ τὴ γωνία. Μόλις πρόφτασε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴς ῥόδες. Ἡ κοῦρσα φρενάρει ἀπὸτομα κι' ἕνας κομπὸς κύριος κατέβηκε ἀνήσυχος.

— Μήπως σὰς χτύπησα, δεσποινίς; ρώτησε.

— Νομίζω ὅτι ὄχι! ἀπάντησε ἡ Δημητρά ταραγμένη.

— Πρέπει νὰ βεβαιωθῶ.

— Ὁχι, δὲν εἶχε χτυπήσει.

— Ὅλα μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς πᾶω στὸ σπιτί σας, εἶπε ὁ κύριος.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη, εὐχαριστῶ.

— Σὰς παρακαλῶ, μὴ μοῦ χαλάτε τὸ χατήρι. Εἰσθε ταραγμένη ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποὺ περάσατε καὶ μπορεῖ νὰ σὰς τύχῃ τίποτ' ἄλλο πὶο κάτω.

Ὅποτε κατὰλαβε πὼς μπήκε μέσα στὴν κοῦρσα.

— Θέλετε νὰ πᾶτε ἀπὸ τώρα στὸ σπιτί; ρώτησε ἐκείνος, μόλις ξεκίνησε ἡ κοῦρσα. Τί θὰ λέγατε γιὰ ἕναν περίπατο;

— Ὁάλεγα ὄχι, ἀπάντησε ἡ Δημητρά. Πρῶτα - πρῶτα δὲν σὰς γνωρίζω.

— Τότε νὰ σὰς συστήθῶ. Νίκος Β. 'Εγὼ ποῖο εἶναι τ' ὄνομά σας;

— Δημητρά.

— Λοιπὸν, δεσποινίς Δημητρά, θέλω νὰ

ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Κι' ἂν ζητῶ τὴ συντροφιά σας ἀπόψε, εἶναι γιὰτί εἶμαι πολὺ στενοχωρημένος, πολὺ θλιμένος...

— Γιατί, ἂν ἐπιτρέπεται;

— Κάποια ὑπόθεσις μοῦ ναυάγησε. Κι' εἶμαι σὲ τέτοια ψυχικὴ κατάσταση ποὺ λίγη συντροφιά θὰ μούκανε καλὸ.

— Ἐτσι, λίγη ὥρα ἀργότερα, βρέθηκαν σ' ἕνα μπάρ, κοντὰ στὴ θάλασσα.

★

Τῆς μίλησε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τοῦ. Ἦταν ἐμπροσθέντων, ἔκανε συχνὰ ταξίδια στὸ ἐξωτερικὸ, κέρδιζε πολλὰ. Καὶ πολὺ δυστυχῆς. Ὡς τότε δὲν εἶχε συναντήσει μιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ τὸν κάνῃ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Ἡ ζωὴ τοῦ ἦταν ὅλο ἀπαγορευθεῖς.

Μίλησαν πολλὴν ὥρα. Ἡ Δημητρά ἐννοιοῦσε ἕνα παράξενο αἰσθημα ἀπόψε. Τοῦ εἶπε γιὰ τὴ δική της ζωῆ, ἀλλὰ, χωρὶς νὰ ξέρῃ γιὰτί, τοῦκυρνε τὴν ἱστορία μὲ τὸν Πέτρο. Ὅποτε τὸν ἀνέφερε καὶ.

— Ὅταν ἀργότερα ἡ κοῦρσα τὴν ἄφησε κοντὰ στὸ σπιτί της, ἐκείνος τῆς εἶπε:

— Ὅλα εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ μένα, ἂν θὰ μοῦ κάνετε τὴν εὐχαρίστησι νὰρθῇτε κι' αὐριο...

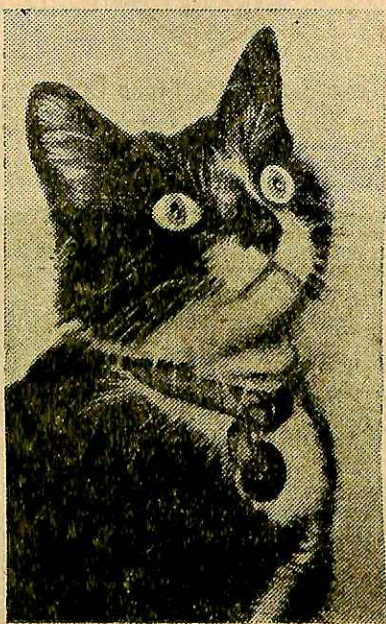
Βγήκαν πολλὰς φορὲς ἔξω, μαζί. Σ' αὐτὲς τὶς συναντήσεις ἐκείνος τῆς ζωγράφιζε τὴ ζωὴ τοῦ, τὰ ταξίδια τοῦ ἔξω — στὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα, στὶς δημοφῆς πόλεις τῆς Εὐρώπης. Τὸν ἀκούγε γοητευμένη. Κι' ὅταν, κάποια στιγμή, τὴν τράβηξε κοντὰ τοῦ καὶ τῆ φίλησε, ἀφέθηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ χωρὶς θέλησι ν' ἀντισταθῇ.

— Σὲ μιὰ βδομάδα φεύγω, τῆς εἶπε. Ἐπειτα ἀπὸ πολλὴν ὥρα ἐκείνος. Θέλω νὰρθῇ μαζί μου!

— Μὰ πὼς νὰ φύγω; Πὼς ν' ἀφήσω τοὺς δικούς μου;

— Μιὰ ἀπόφασιν εἶναι. Τὴ ζωὴ ποὺ θὰ περάσῃς μαζί μου τὴν ξέρεις. Σκέψου καὶ τὴ ζωὴ ποὺ σὲ περιμένει ἐδῶ κι' ἀποφασίσεις...

Σκέφθηκε ὅλη τὴ νύχτα. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ νοικοκυριὰ ζωῆ, ἡ κοῦρσα, τὸ μικρὸ σπιτάκι, ἡ ρουτίνα τῆς πεζότητος.

ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑ ΓΑΤΑΣ

Δὲν πρόκειται γιὰ κανένα διαγωνισμὸ «ἀραιὰς γάτας» ἀλλὰ γιὰ τὸν Σάιμον, τὴν μακρὰ τῆς βρετανικῆς κανονιοφόρου «Ἀμεθύστον» ποὺ κατάρωσε νὰ ξεφυγῇ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Κινεζῶν κομμουνιστῶν τὸν περασμένο Ἀπρίλιο. Κατὰ τὴν αἰχμαλωσία τοῦ πλοίου, ὁ Σάιμον ὑπεβλήθη σὲ τρομερὰ βασανιστήρια ἀπὸ ἕνα Κινεζὸ ποὺ διασκεδάζει καίοντας τὴς ἄσπρες τρίχες τοῦ. Τὴν τελευταία στιγμή ὁ Σάιμον γράτουνε τὸ πρόσωπο τοῦ δημίον τοῦ, ποὺ ξεφυγε καὶ ξαναγύρισε ἀπὸ πλοῖο. Ὅταν τὸ πλοῖο τοῦ «Ἀμεθύστον» παρασημοφορήθηκε στὸ Λονδίνο, δὲν ἐξαίρεθηκε ὁ Σάιμον, γιὰ τὸν ὁποῖο ὅλοι εἶναι περὶφανοί.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο, ταξίδια στὸ ἐξωτερικὸ. Τραῖνα, ὑπερωκεάνεια, ἀεροπλάνα, μεγάλα ξενοδοχεῖα, τουαλέτες, μπιζιὺ, κοντὰ σ' ἕναν ὁμορφὸ ἀντρά ποὺ τὴν ἀγαποῦσε. Ἀκριβῶς ὅπως εἶχε φαντασθῇ τὴ ζωὴ της στὰ κοριτσιάτικα ὀνειρά της. Δὲν ἐδίστασε.

Τὴν ἄλλη μέρα εἶπε στὸν Πέτρο πὼς δὲν θὰ τὸν παντρευτοῦν. Καί, μιὰ βδομάδα ἀργότερα, ἄφησε ἕνα γράμμα στοὺς δικούς της κι' ἀκολούθησε τὸν ἀντρά ποὺ τῆς ἔστειλε ἡ καλὴ τῆς τύχη.

Ὅλα πῆγαιναν πρῶτα στὴ Μασσαλία. Ἐπειτα στὸ Παρίσι. Κατόπιν στὸ Λονδίνο. Ἀπὸ κεῖ στὴν Αἴγυπτο. Κι' ὕστερα θὰ καὶνοῖσαν τὴ ζωὴ τους, ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες τοῦ ἐμπορίου.

Τί ὁμορφὴ ζωὴ τὴν περίμενε!

★

Ἐγκαταστάθηκαν σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο τῆς Μασσαλίας. Ὁ Νίκος ἔλειψε ὁλόκληρη τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ δουλειές τοῦ, ὅπως εἶπε. Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν γύρισε πῆρε μὲ τ' αὐτοκίνητο τὴ Δημητρά νὰ βγοῦν περίπατο. Πῆρε μαζί καὶ μιὰ μικρὴ βαλίτσα. Πέρασαν ἀπὸ πολλὰ μέρη καὶ στάθηκαν στὴ γωνία ἐνὸς ἐρμηικοῦ δρόμου.

— Ἀκούσε Δημητρά, τῆς εἶπε ὁ Νίκος. Ὅλα πῆρῃς αὐτὴ τὴ βαλίτσα καὶ θὰ σταθῇς ἐδῶ. Λίγο ἀργότερα θάρρῃ ἕνας κύριος μὲ πούρο στὸ στόμα, ποὺ θὰ σοῦ πῇ: «Ἐχετε τὸ γράμμα γιὰ τὸν Ὀλίβ;» Ὅλα τοῦ δώσης τὴ βαλίτσα καὶ θὰ πῆρῃς ἕνα δέμα. Ὑστερα θὰ προχωρήσῃς ἴσια τὸ δρόμο. Ὅλα σὲ περιμένω στὴν τρίτη γωνία, μὲ τὸ ἀμάξι.

Δὲν καταλαβαίνω αὐτὴ τὴ δουλειά, εἶπε μὲ ἀπορία ἡ Δημητρά.

— Ὅλα σοῦ ἐξηγήσω ἀργότερα. Λοιπὸν, ὠρβουάρ!

Ἡ Δημητρά ἔμεινε μὲ τὸ βαλίτσακι στὸ χέρι στὴ γωνία, περιμένοντας τὴ μυστηριώδη ἐκεῖνη συνάντησι. Δέκα λεπτά ἀργότερα, ἕνα αὐτοκίνητο φρενάρει μπροστά της. Ἐνας τύπος μὲ πούρο στὸ στόμα κατέβηκε καὶ τῆς εἶπε, γαλλικά: «Ἐχετε τὸ γράμμα γιὰ τὸν Ὀλίβ;» «Ναί» ἀπάντησε ἡ Δημητρά. Καί, πρίν προφτάσῃ νὰ καταλάβῃ, ὁ ἀγνωστὸς ἐκεῖνος ἀντρά ποὺ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι βίαια καὶ τὴν ἔβαλε στ' αὐτοκίνητο, ὅπου ἦταν ἀκόμα δυὸ ἄλλοι. Τὴν ἴδια στιγμή, εἶδε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Νίκου ποὺ ἔφευγε μὲ μεγάλη ταχύτητα πρὸς ἀντίθετη κατεύθυνσι. Σὲ λίγο βρέθηκε στὴν ἀστυνομία. Ἀνοῖξαν μπροστά της τὴ βαλίτσα καὶ ἀδείασαν τὰ δέματα ποὺ εἶχε μέσα.

— Ναρκωτικά! εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

Ἐγινε ἀμέσως ἡ πρώτη ἀνάκρισις. Σὲ λίγο ἦρθαν δυὸ ἄλλοι ἀστυνομικοί.

— Ἐφυγε! εἶπαν στὸν ἀστυνόμο. Δὲν τὸν προφτάσαμε.

Κι' ἡ Δημητρά βρέθηκε στὸ κρατητήριον, μαζί μὲ γυναῖκες τοῦ ὑποκόσμου. Σωρίστηκε σὲ μιὰ γωνία κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ...

★

Ἐμεινε στὴ φυλακὴ τέσσερις μῆνες. Δὲν τόλμησε νὰ γράψῃ στοὺς δικούς της. Ὅλα προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ. Μόνη τῆς εἶχε διαλέξει τὴ μοῖρα της, θὰ τὴν ἀκολουθοῦσε. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οὔτε μιὰ εἰδοποίησι ἀπὸ τὸ Νίκο. Εἶχε χαθῇ.

Ἐπειτα ἔγινε ἡ δίκη της. Βρέθηκε μαζί μὲ ἄλλους κατηγορουμένους ποὺ δὲν τοὺς ἔξερε. Διηγῆθηκε ὅλη τὴν ἱστορία της. Τὸ δικαστήριον τὴν ἀθώωσε.

... Καὶ νάτῃ μονάχη, κι' ἔρρηκε σὲ μιὰ ἀποβάθρα τοῦ λιμανιοῦ, στὸν ξένο τόπο, ὅπου δὲν γινώριζε κανένα. Ἀφῆσε τὸ βλέμμα της νὰ πλανηθῇ στὴ θάλασσα ποὺ τῆς ἔφερνε μακρινὲς νοσταλγίες. Μόνη, χωρὶς λεφτά, χωρὶς ἄλλα ρούχα ἀπὸ κείνα ποὺ φοροῦσε, γιὰτί τὰ εἶχε πουλήσῃ ὅλα γιὰ νὰ συντηρηθῇ. Νὰ ἡ «μεγάλῃ ζωῆ»!

Τί θὰ κάνῃ τώρα; Νὰ παρακαλέσῃ νὰ τὴ βάλουν σ' ἕνα καράβι, χωρὶς εἰσιτήριο, γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα, ντροπιασμένη, ἀπογοητευμένη; Ἡ ν' ἀκολουθήσῃ τὴ μοῖρα της, ἔτσι ποὺ ἀνοίγονταν μπροστά της σκοτεινὴ; Δὲν ἔξερε τί ν' ἀποφασίσῃ.

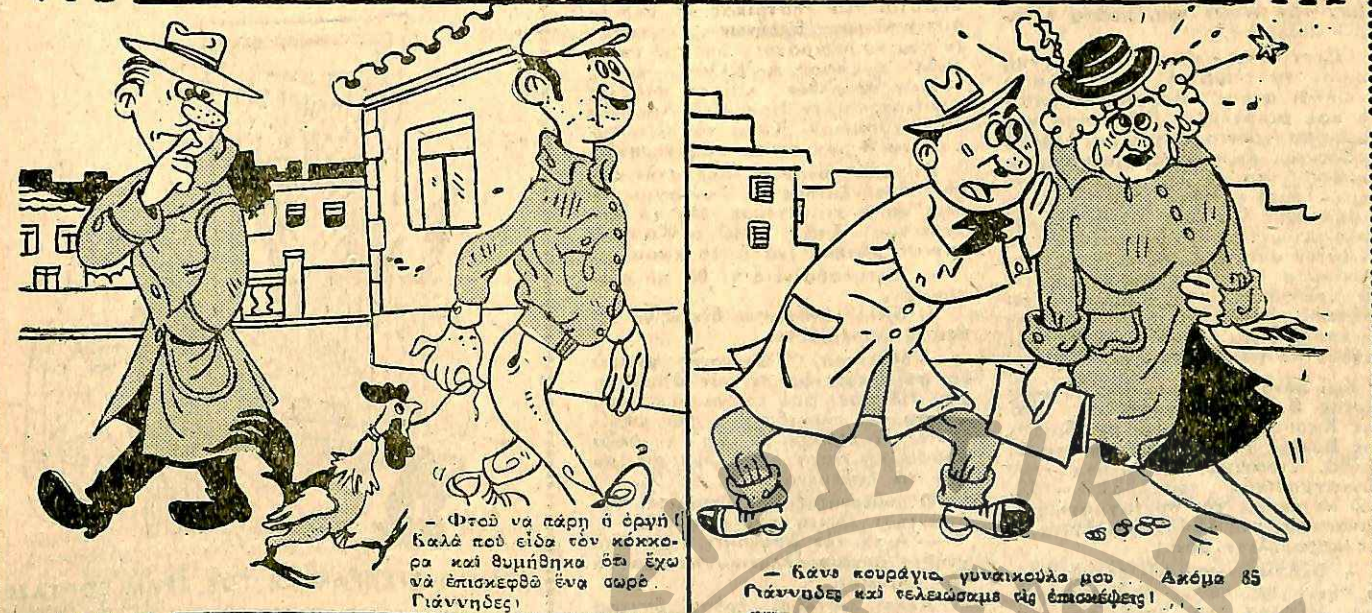
Κι' ἔτσι τὴν βρῆκε ἡ νύχτα ποὺ ἔπεφτε ἀργὰ καὶ μελαγχολικά...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

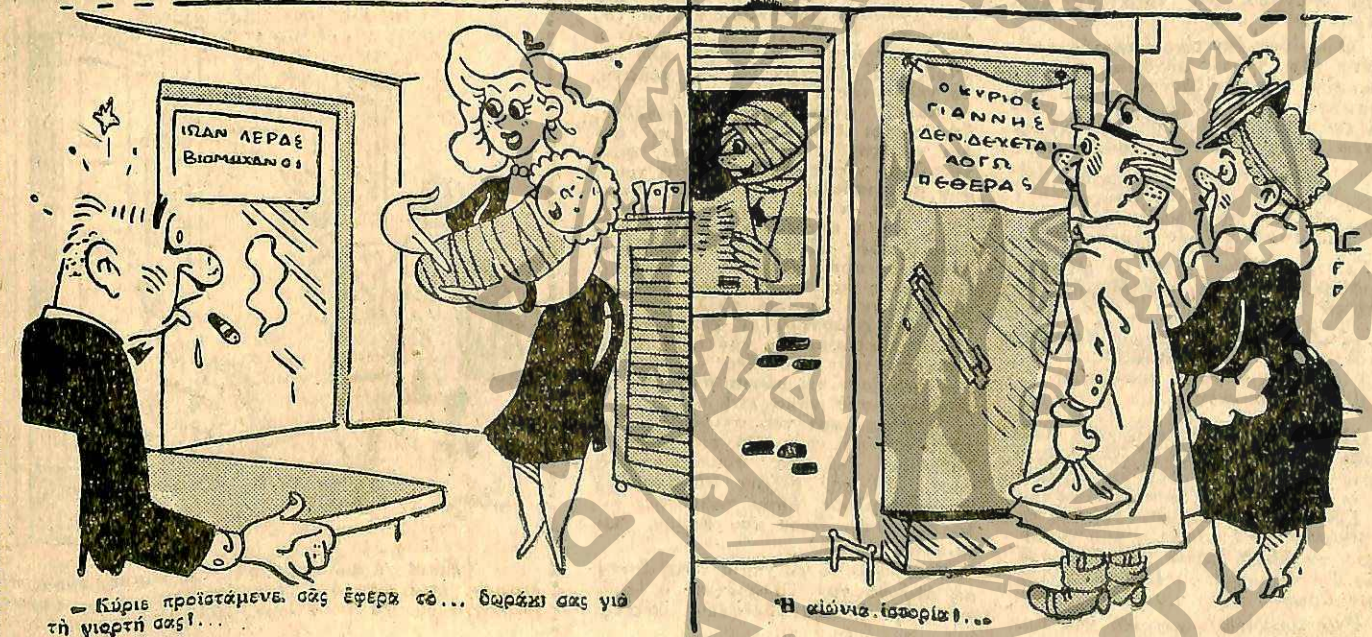
Ο ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ. Ὁχι, εἶμαι βιαστικός, δὲν θὰ κάτσω! Πέρασα νὰ σὰς εὐχθῶ. Ἐχω νὰ ἐπισκεφθῶ κι' ἕνα σωρὸ ἄλλους Γιάννηδες!

ΟΙ ΓΙΑΝΝΗΔΕΣ. Ἐμὰς δὲν θὰ μὰς δώσετε κομμὸ ἀδεία, κύριε λοχαγε, σήμερον ποὺ ἔχουμε τὴν γιορτὴ μας!

— Φτοῦ νὰ πάρῃ ὁ ἀρχὴ! Καλὰ ποὺ εἶδα τὸν κόκκο-ρα καὶ θυμήθηναι ὅτι ἔχω νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα σωρὸ Γιάννηδες!

— Κανε κουράγια, γυναῖκε μου... Ἀκόμα 85 Γιάννηδες καὶ τελεώσαμε τὴν ἐπισκέψῃς!

— Κύριε προϊστάμενε, σὰς ἔφερα σὲ... δωράκι σας γιὰ τὴν γιορτὴ σας!

Ἡ αἰώνια ἱστορία!

· . . ἀποτυχόντος Βουλευτοῦ

Σκεφθήκα πολύ, ἄν ἔπρεπε κάποτε νὰ δημοσιεύσω. Ἀποηυμονεύματα ἀπὸ τὴν πολιτικὴ μου σταδιοδρομίᾳ, ποὺ δὲν βράστας παρὰ ὅσο καί... τὰ ρόδα τοῦ Μαΐου. Ἄλλα δίσταζε πάντοτε ὄχι τόσο γιὰτὶ θὰ ἔβγαια πρόσωπα καὶ πράγματα, ὅσο γιὰτὶ ἄνθρωποι εἴμαστε—μποροῦσε νὰ μοι ξαναστρίψῃ ἡ βίβα νὰ ἐπιστρέψω στὴν πολιτικὴ ζωῇ... πιεζόμενος, φυσικά, ἀπὸ τὴν ιδέα, ὅτι ἔχω υποχρεώσει νὰ σώσω τὴν Ἑλλάδα... Καὶ τώρα, ἀπὸ ἀποφάσισα νὰ δημοσιεύσω ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴ βουλευτικὴ μου ζωῇ, τὸ ἔκμακ περισσότερο γιὰ τὴν αὐτοαῤῥύνη μου, γιὰ νὰ... ἐκτεθῶ στὰ μάτια ἐκείνων, ποὺ μπορούσαν νὰ μὲ «πίσουν» νὰ ἐκτεθῶ καὶ πάλιν στὶς ἐκλογές, κι' ἔτσι ἡ ἀγανάκτησίς τους νὰ μὲ συγκρατήσῃ στὸν κατήφορο, ποὺ μπορούσα νὰ πάρω. Ἐπειτα ἐδῶ, ποὺ τὰ λέμε, εἶναι δικαίωμα μου νὰ γράφω ἀποηυμονεύματα, ὥπως γράφουν ὅλοι σχεδόν, ποὺ ἔχουν νὰ πούν κάτι. Καὶ ἔχω νὰ πῶ κάτι κι' ἐγώ. Τὸ πῶς... ἀπέτυχα στὴν πολιτικὴ. Ὑποκειμενικὴ ὑπόθεσις, θὰ πῆτε, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀποκλείει καὶ τὸ γενικώτερο ἐνδιαφέρον. Μιά φορὰ δὲν πρόκειται νὰ ἀσχοληθῶ μὲ «ἔργα καὶ ἡμέρας», ποὺ μὲ ἀφορούν καὶ μπορούσαν νὰ κουράσουν τὸν ἀναγνώστη. Ἀναμνήσεις θέλω νὰ μεταφέρω ἐδῶ ἀπὸ πρόσωπα καὶ πράγματα, τὰ ὁποῖα παρήλασαν ἀπὸ τὴ βουλευτικὴ μου στάδιον. Μερικὰ περιστατικά, μερικὰ ἐπεισόδια, μερικὲς σκηνές καὶ κουβέντες, ποὺ χαρακτηρίζουν ὥστόσο τὴν πολιτικὴ ζωῇ τοῦ τόπου μας καὶ δείχνουν ἔστω καὶ ἀμυδρά ἀπὸ τί ἐξαρτάται κάποτε ἡ τύχη ἐνὸς πολιτευομένου καὶ ἡ πολιτικὴ ζωῇ τοῦ Βουλευτοῦ.

N.

— Πρέπει να προσέξετε καλά, έλεγε, σὲ ποιὸν θὰ δώσετε τὴ ψῆφὸ σας. Πρέπει νὰ γνωρίζετε καλὰ αὐτόν, ποὺ θὰ ἐκλέξετε γιὰ νὰ μὴ πῇ χαμένῃ ἡ ψῆφος σας. Νὰ ἀποφασίσετε ἀπὸ τῶρα ποῖον θὰ τιμωρετε μὲ τὴ ψῆφὸ σας κι' ἂν ἔρθουν ὑπέρταρα μερικὸι νὰ σᾶς προτείνουν νὰ ψηφίσετε ἄλλον, ἀνοίχτε καλὰ τὰ μάτια σας νὰ μὴ σᾶς κλέψουν τὴ ψῆφὸ σας!

Οι εὐλογούμενοι ὑπέθεσαν, ὅτι τοὺς μιλοῦ-
σεν ὁ ὑποψήφιος, γιὰ τὸν ὁποῖον τόσο καιρὸ
ἀκούσαν πῶς θὰ ἐκλεγθῇ βουλευτής. Φαν-
τάζεσθε ὁμως τὴ θέσι τοῦ δυστυχισμένου
ἀγνώστου μεταξὺ ἀγνώστων ὑποψηφίου,
τοῦ Ψηφίδη. Ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὸν ἐξώστη
καὶ ἔπεσε στὸ πρῶτο κάθισμα, ποῦ βρῆκε
μπροστά του...

— Θα σᾶς βοηθήσω νὰ μὲ θυμηθῆτε. Εἰ-
μαι ὁ γυιὸς τῆς καμαριέρας, ποὺ εἶχατε
στὸ ἀρχοντικό σας.

Κί' ἔφυγα σὺν τῷ μέ κυνηγοῦσαν μεραρχίες ἀπὸ Ἑριννύες γιὰ τὸ ψέμμα, ποὺ ἄθελα ἀφῆκα νὰ πιστέψῃ ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος.

N. ΖΑΡΙΦΗΣ

.....

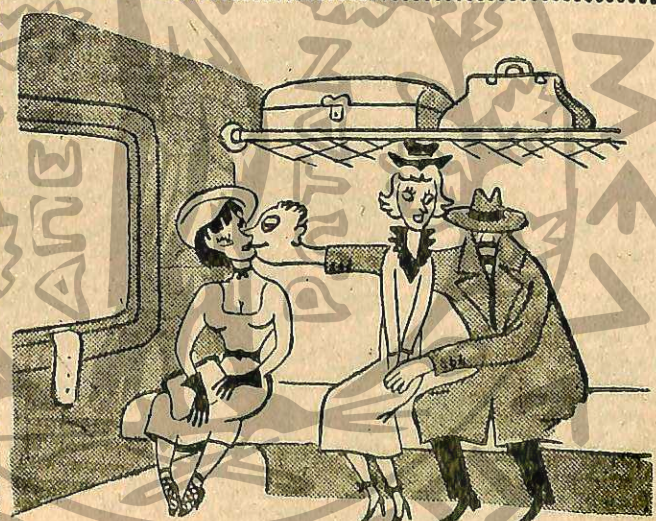

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ
ΤΩΝ Ἀστέρων

κλίσσε ὀνειρεύονται κι' αὐταὶ ἀπὸ

★ Ο Έρρολ Φλύνν που πρόκειται να επιστρέψει στο Χόλλυγουντ στις 10 του προερχόμενου Ιανουαρίου, μαζί με την πριγκήπισσα, Ίρέν Γκίκας σχεδιάζει να γυρίση ένα φιλμ με παρτεναίρ τη νέα του κατήχησι.

PAT KENENTY

— Μὰ γιατί είσαι τόσο σκεπτικός, χρυσέ μου;

τη που πρέπει να την κουκουλώσει μια γιά, πάντα και να ζήσει ήσυχος κι' ευτυχής το υπολοιπο της ζωής του, όπως ένας αποστρατευμένος στρατηγός, αφού κέρδισε ένα σωρό μάχες, αναπαύεται στις δάφνες του.

— Πώς; "Εχεις αντίρρηση; ψιθύρισε ο Λεάνδρος σ' ένα φανταστικό πρόσωπο που φαίνεται να διατύπωνε μερικές επιφυλάξεις. Θα ιδούμε! Μετά το Πι είναι το Ρό. "Αν έρθει καμιά με Ρό, τότε το πράγμα είναι φως φανάρι!

Και πραγματικά, μετά το Πι, ήρθε το Ρό! "Η τελευταία φιλενάδα του, η Πόπη, έκανε το θανάσιμο λάθος να του συστήσει τη φίλη της, τη Ρέα. — Ρέα, είπατε; ρώτησε ξαφνιασμένος ο Λεάνδρος. — Και της έρωσε ένα αλλιώτικο, επίμονο βλέμμα. "Ανταποκρίθηκε κι' αυτή, μ' ένα χαμόγελο που έλεγε πολλά. Αυτό έγινε δυο μήνες μετά τη μεγάλη αποκαλύψη. Δεκαπέντε μέρες αργότερα η δουλειά είχε ψηθή. "Η Πόπη είχε στείλει τη Ρέα να του πη πως δεν θα πήγαινε στο ραντεβού που είχαν. "Ο Λεάνδρος της πρότεινε τότε ένα ρομαντικό περίπατο. Κατέβηκαν στη δενδροστοιχία χωρίς έπαφή και την ανέβηκαν πιασμένοι από το χέρι. "Η φίλη του Πι και του Ρό χάλασε και το Ρό συνδέθηκε με το Λάμδα — δηλαδή με το Λεάνδρο.

Κι' ο Λεάνδρος πρόσθεσε ακόμα στον κατάλόγο του:

«Ρέα».

— Τώρα έρχεται το Σίγμα! είπε. Το πρόγραμμα εκτελείται με μαθηματική ακρίβεια!

«Ο φανταστικός τύπος που του έφερε αντίρρησης, του ψιθύρισε μυστικά:

— "Αν πάς εσύ σύμφωνα με τον κατάλογο, μπορεί να τον συμπληρώσεις. Για δοκίμασε και καμιά έξω από τα υπόλοιπα γράμματα του αλφαβήτου, να ιδούμε.

— Θα δοκιμάσω βρέ! απάντησε ο Λεάνδρος.

Γνώρισε μερικές γυναίκες και ρίχτηκε με όλους τους κανόνες της στρατηγικής στη Ζι-ζή, στην Κούλα, στην "Αθηνά, στη Θέκλα, στη Βέτα. Αυτές οι απόπειρες έγιναν στο διάστημα ενός χρόνου. "Εφαγε ισάριθμες χυλόπιτες και πορευόταν με τη Ρέα, ως ότου φάνηκε το Σίγμα — η Στέλλα. "Από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους, φάνηκε η αμοιβαία συμπάθεια, που κατάληξε γρήγορα σε αποτέλεσμα. "Ηταν καιρός να περάσει στο παρελθόν η Ρέα.

— Γιατί; τον ρώτησε εκείνη κλαμένη. "Εχεις κανένα παράπονο από μένα; — "Οχι. "Αλλά, έκτελώ ύψηλη επίταξη της μοίρας. Είναι μοιραίο να χωρίσουμε, δεν γίνεται αλλιώς.

Και χώρισαν. "Ετσι έσβυσε και το Ρό και ήρθε η σειρά του Σίγμα. "Η Στέλλα ήταν αειόλογο κομμάτι, γυναίκα με όλα τα κομφορ. "Αλλά δεν ριζώσε. Πριν ακόμα φανή στον δριζόντα το Ταύ, τούδωσε τα παπούτσια στο χέρι. "Επειτα από τέσσερες μήνες μόλις, "Η σκηνή του χωρισμού έγινε κάτω από ένα φανάρι του δρόμου, μια χειμωνιάτικη νύχτα που ψιλόβρεξε.

— "Εχεις κανένα παράπονο από μένα; ρώτησε με τη σειρά του τώρα ο Λεάνδρος. — "Οχι. "Αλλά έχω μια προαίσθηση πως κάποτε θα μ' ε-

φήσης εσύ! "Ισως μετά δυο μήνες, ίσως αύριο κι' όλος. Λοιπόν, επειδή δεν μ' άρσσει να μ' αφήνουν, φεύγω πάντα πρώτη.

— Δεν έπρεσε έξω στις προαισθήσεις σου, Στέλλα. "Αλλά ήθελα να μείνης λίγον καιρό ακόμα κοντά μου.

— "Ως τότε; — "Ως που να βρεθώ το Ταύ! — Δεν καταλαβαίνω! Τι είναι αυτό το Ταύ; — Είναι το μυστικό μου. — Και, λοιπόν, δεν είχαν περάσει ούτε δέκα λεπτά της ώρας κι' ο Λεάνδρος, καθώς περπατούσε αργά κάτω από τη βροχή που δυνάμωνε, βλέπει μια κοπέλλα που φορούσε παπούτσια από κρέπ.

— Είναι δυνατόν να μη γλυστρήσει; ψιθύρισε ο Λεάνδρος. — Δεν πρόφτασε να το πη. "Η κοπέλλα εξαπλώνεται φαρδιά πλατιά στην ασφάλτο. "Επρεξε αμέσως ο Λεάνδρος, τη बोήθησε να σηκωθεί και να τακτοποιηθεί. — Μήπως χτυπήσατε; — Ναι, λιγάκι στο γοφό. Αυτά τα κρέπ είναι πολύ επικίνδυνα, με τη βροχή. — Πιο κάτω ήταν ένα ζαχαροπλαστείο. — Πάμε να πιήτε κάτι να συνελθετε!... Τον ακολούθησε σαν υπνωτισμένη. Συντήθηκαν. — Τασία! είπε εκείνη. Τα μάτια του Λεάνδρου εξαλαμψαν. Νά το Ταύ! — Κι' όταν έφυγαν, ύστερα από μια ώρα, συμφώνησαν να ενασυναντηθούν. Και ήρθε η σειρά του Ταύ!

★

«Υψιλον!... Τί γυναίκα! όνόματα άρα γε αρχίζουν μ' αυτό το γράμμα; "Ο Λεάνδρος δεν μπορούσε νάβρη άλλο από ένα: "Υπατία! "Αλλά ήταν τόσο σπάνιο αυτό το όνομα, ώστε έμεινε πιστός στην Τασία δυο ολόκληρα χρόνια.

Και τότε — ένα βράδυ χειμωνιάτικο πάλι — που ο Λεάνδρος βρέθηκε σε κάποιο κεντρο' πολύ κοσμικό, του σύστησαν ένα αλλόκοτο πλάσμα. — "Υβέτ! — "Υβέτ; ρώτησε. Ξαφνιασμένος ο Λεάνδρος. Με τί γράφεται το άρχικό; — Με ύψιλον, φυσικά! "Ο Λεάνδρος ένοιωσε μια παράξενη ταραχή. Μάλιστα, αυτή είναι! "Επιασε κουβέντα μαζί της, μπήκαν τα θεμέλια. "Ηταν πολύ δυστροπο πλάσμα ή "Υβέτ, δεν έπεφτε εύκολα. Μια γυναίκα με τόσο αλλόκοτο κι' ασυνήθιστο όνομα, μ' ένα όνομα γεμάτο μυστικοπάθεια και κοσμοπολιτισμό, δεν μπορεί να πέφτει με το πρώτο. "Αλλά εδώ ήταν η φωνή της μοίρας.

Και η "Υβέτ υπέκυψε, για να συμπληρωθεί και το "Υψιλον. "Επειτα ακολούθησαν η Φιφή και η Χριστίνα. "Εμεναν τώρα δυο γράμματα ακόμα. Δυο όνόματα που ν' αρχίζουν από Ψι και από "Ωμέγα. "Αλλά ποιο γυναικείο όνομα αρχίζει από Ψι; "Ο Λεάνδρος βασάνισε το μυαλό του και δεν βούρισε. "Από Ψι... Μάλιστα, έχουμε Ψάρα! "Αλλά ποιά γυναίκα μπορεί να λέγεται Ψάρα; Μήπως η τύχη του άραγε τούγραφε ν' αγαπήσει καμιά ψαροπούλα; Μά ψαροπούλα δεν είναι όνομα, είναι μάλλον επαγγελμα.

Ρωτούσε τους φίλους του: — Ξέρετε κανένα θηλυκό όνομα που ν' αρχίζει από Ψι;

Κανείς δεν ήξερε. Μόνο ένας του είπε: — Μάλιστα. "Η Ψώρα! — "Αει στο διάβολο! "Ωρα για άστεία είνε; — Περιμένα όμως ο Λεάνδρος, περίμενε με υπομονή κι' έμενε με τη Χριστίνα. "Οπου μια μέρα γνώρισε το μοιραίο πρόσωπο. Του το σύστησαν σ' ένα φιλικό του σπίτι. "Ηταν ένα δεκαοχτάρι, να το πής στο ποτήρι. Μελαχροινούλι, χαδιάρικο και ναζιάρικο. — "Η Λέλα! του είπαν.

— Δεν έλεγε τίποτα το όνομα. "Όσο κι' αν του γουστάριζε, δεν θα χαλούσε ποτέ τον τον κατάλογο του. Δεν έδωσε, λοιπόν, σημασία, ως τη στιγμή που η μαμά είπε: — Λέλα είναι τ' όνομά της, αλλά έμεις χαϊδευτικά τη λέμε Ψιψίνα! — "Ο Λεάνδρος τινάχτηκε. — Ψιψίνα, είπατε; — Μάλιστα. Γιατί είναι το πιο χαδιάρικο πλάσμα που υπάρχει στον κόσμο. Κι' έχει όλες τις συνήθειες της γάτας. Κουλουριάζεται, αγριεύει και φοβάει για τα χάδια! Και της άρσσουν και τα ψάρια! — Θεέ μου, αυτή είναι! ψιθύρισε ο Λεάνδρος. — Κι' άρχισε το κυνήγι της γάτας, που κράτησε πολύν καιρό ώσπου την κατέκτησε.

★

Μόνος και δυστυχής. — Γιατί δεν του έμενε παρά το "Ωμέγα! "Ελάτε, παρακαλώ, να δοήτε μια γυναίκα με όνομα που αρχίζει από "Ωμέγα! "Αδύνατον. Και τί θα γίνει, λοιπόν; Εσφλησε κι' όλος, στα τριανταπέντε του χρόνια; Του μένει, τάχα, να περάσει τη ζωή του σαν καλόγερος; "Ω μεγάλη δυστυχία! — Ξέρετε κανένα θηλυκό όνομα που ν' αρχίζει από "Ωμέγα; ρωτούσε. — Την "Ωδική! του απαντούσαν.

— "Αλλά μπορεί να υπάρχει γυναίκα που να λέγεται "Ωδική; "Οχι, χίλιες φορές όχι! "Ηταν απελπισμένος. Απελπισμένος όχι μονάχα γιατί δεν φαινόταν στον δριζόντα γυναίκα με "Ωμέγα, αλλά και γιατί, όσες φορές δοκίμασε να ποιηκίλη το αλφάβητό του με κανένα άλλο όνομα, έπεφτε σε δράχο. "Ακόμα και γυναίκες που είχαν την καλή φημη ότι ήταν εύκολες, σ' αυτόν έλεγαν: «"Οχι!».

— "Ενα χρόνο τον πέρασε έτσι που είπαμε: σαν καλόγερος. — "Ως που μια μέρα συνάντησε στο δρόμο, έντελως τυχαία, ένα παλιό του συμμαθητή. Είχαν να ιδωθούν κάπου δεκαπέντε χρόνια. — Θα χαρούμε πολύ να σε ιδούμε στο σπίτι! είπε ο Γιάγκος — ο παλιός συμμαθητής. Ν' ανασυνδέσουμε την παλιά μας φιλία. Θα γνωρίσεις και τη γυναίκα μου.

Γνώρισε τη γυναίκα του. — "Η γυναίκα μου ή "Ωρα! — "Ωρα; ψιθύρισε με απορία ο Λεάνδρος και σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα. — Ναι. Είδες τί παράξενο όνομα; είπε κολακευμένος ο Γιάγκος, που τότε για υπερηφάνεια ότι η γυναίκα του ήταν προικισμένη μ' ένα τέτοιο, άπίθανο όνομα. Είπε η μόνη "Ωρα που υπάρχει στην "Ελλάδα! "Ο Λεάνδρος αισθάνθηκε το κουδούνι της μοίρας μέσα του: «Αυτή είναι!» Την κύτταζε, τον κύτταζε κι' εκείνη.

— "Η γυναίκα που θα κλείσει τον κατάλογο! σκέφτηκε. "Η μοιραία γυναίκα της ζωής μου, που πρέπει να την παντρευτώ και να ησυχάσω πιά! "Εφαγαν, μίλησαν. "Η "Ωρα φαινόταν καλή μαζί του. Καλό σημάδι. Την άλλη μέρα κι' όλος, ενώ ο Γιάγκος βρισκόταν στο γραφείο του, χτύπησε το κουδούνι του σπιτιού τους — δεύτερο πάτωμα. Παρουσιάστηκε η "Ωρα.

— "Ερχομαι σε ακατάλληλη ώρα, κυρία "Ωρα — της είπε — αλλά πρέπει να σας μιλήσω για κάποιο σοβαρό ζήτημα. — Της μίλησε καθαρά. Της έβγαλε και τον κατάλογο. — "Ορίστε! Μένει το "Ωμέγα! Και είσθε σεις, κυρία "Ωρα! — Μά εγώ δεν έχω κανένα λόγο να χωρίσω τον άντρα μου, κύριε Λεάνδρε!

— Κι' αυτός εδώ δεν είναι σοβαρός λόγος; (και ξαναδείξε το καρνέ). Τί θα γίνει εγώ; — Προσπαθήστε να δοήτε καμιά άλλη "Ωρα! — Μά και σεις είπατε πως δεν υπάρχει δεύτερη "Ωρα στην "Ελλάδα! Πού θα την βρώ; Μη με καταστρέψετε, κυρία μου! Θα σας κάνω ευτυχισμένη! Θ' ζησετε μαζί μου μια ζωή όνειρευτή!

— "Αδικά. "Ως τις δυο προσπαθούσε να την πείση, αδύνατον. — Μά πως θ' αφήσω τον άντρα μου; έλεγε πάντα η "Ωρα. — Θα του μιλήσω εγώ! Του μίλησε όταν ήρθε. Του βγαλε το καρνέ.

— Θασαι τρελλός! απάντησε ο Γιάγκος. Τί απαιτήσι είν' αυτή, να σου παραδώσω τη γυναίκα μου, επειδή αρχίζει από "Ωμέγα; — Θα σε αποζημιώσω, Γιάγκο!

— Σ' αυτή την κουβέντα ο Γιάγκος έγινε έξω φρενών. "Αρπαξε το Λεάνδρο από το γιακά και τον έσυρε έξω φωνάζοντας: — "Εξω! "Ατιμε! — Γιάγκο! Θα με αναγκάσεις να στην κλέψω! φώναζε ο Λεάνδρος. "Εγώ την έχω την πάρω όπωσδήποτε! Είπε η φωνή της μοίρας!

— "Εξω! έκανε αγριεμένος ο Γιάγκος. — Και δίνει μια σπρωδιά στο Λεάνδρο, από το κεφαλοσκαλο. "Ο Λεάνδρος κρατιέται από το κάγκελλο. "Ο Γιάγκος, καθώς κάνει να του δώσει κλωτσιά, γλιστράει στο παρκέ και παίρνει κουτρούβαλα τα σκαλοπάτια με το κεφάλι προς τα κάτω. Κι' όπως πέφτει με όρμη, το κεφάλι του χτυπάει με δύναμη στον τοίχο. Ούτε ώχ! δεν ακούστηκε.

Κι' η "Ωρα έμεινε χήρα... — "Ο Γιάγκος είχε μείνει στον τόπο. Το είπε ο γιατρός που έφεραν: — Κυρία "Ωρα, ήταν η τελευταία του ώρα! Τα συλλυπητήριά μου!

— "Η κηδεία, τα δάκρυα, το πένθος, ή βαθεία θλίψη. "Επειτα ή κάλμα. Κατόπιν το μνημόσυνο. Και ο Λεάνδρος: — "Ηταν η φωνή της μοίρας, κυρία "Ωρα. — Ναι, ψιθυρίζει εκείνη, το βλέπω κι' εγώ... Και τί θ' απογίνω τώρα; "Ο Λεάνδρος βγάζει το καρνέ και συμπληρώνει: "Ωμέγα = "Ωρα...

Και το αλφάβητο έκλεισε. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΜΕΣΑ ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΑ

«Ο ηλικιωμένος κύριος στην πόκα: — "Εγώ μια φορά, σ' αυτό το κέλε, πάω πάσο!... (Του Μ. Γάλλια)

Το τελευταίο μάθημα

(Σ' ένα μικρό απόμερο καφενεδάκι που συχνάζει ο ένοχος Έρωτας ή τα πρώτα δειλά, μαθητικά χτυποκάρδια. Μια γέριχη λευκά έπιναλαμβάνει συνεχώς τα ψιθυριστά ερωτόλογα που ακούσε τόσα χρόνια... Ψιθυρίζει κι' αυτή χιλιάδες «μυστικά», μα κανένας δεν έχει να φοβηθεί απ' τη δική της ακριτοθυμία...)

ΕΚΕΙΝΗ: Άγουρο, τραγανό ερωτικό φρούτο, γεμάτο γλυκούς χυμούς. Δεκαοχτώ χρονών. Ψηλή, λεπτή, με πρόωρη θηλυκοτητα, έκδηλη κι' έντυπωσιακή, που θαρρείς και στενάζει, μέσ' τ' ανάλαφρα μεταξωτά δεσμά της και ζητάει να τ' απάσχει. Μάτια μαύρα, όνειροπόλα. Χείλη που διψάνε το πρώτο φιλή και καθώς είνε μισανόιχτα θαρρείς πως περιμένουν γεμάτα γλυκειές περιέργειες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ψηλός, μελαχροινός, ώχρος, σοβαρός με κάτι το ρωμαντικό στο βλέμμα και στο χαμόγελο. Είνε περίπου σαραντάρας. Σ' το άνοιγμα της αυλάξης πλησιάζει το τραπέζακι που κόβει Έκείνη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρέτε, αν άργησα...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται άνασταταμένη): Νόμιζα πως δέ θα ήρθατε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελώντας): Μη σηκώνεστε! Δεν είσαστε πια ή μαθήτριά που ληστώναν όταν έμπαιναν στην τάξη!

ΕΚΕΙΝΗ (κάθεται): Είμαι παραγμένη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν πρέπει. (Στοργικά). Θέλω να είσαστε ήσυχη και ψυχραιμη για να κουβεντιάσουμε.

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελαστά): Θα προσπαθώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Θα είνε... το τελευταίο μάθημα που θα σας κάνω, δεσποινίς.

ΕΚΕΙΝΗ (έτοιμη να κλάψει): Καταλαβαίνω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μη βιάζεστε!... «Ήμουν καθηγητής σας δυο χρόνια ολοκληρωτά και κάτι πρέπει να ξέρω άπ' το χαρακτήρα σας. Είχατε το ελάττωμα να ένθου- θιάζεστε και ν' απογοητεύ-

στε πολύ εύκολα. Δέ σταθμίζετε τα γεγονότα. Δεν προφθάνετε να κρίνετε τον έαυτό σας.

ΕΚΕΙΝΗ (πειραγμένη): Βάλτε μου μηδέν!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μη θυμώνετε. Αποφοιτήσατε πριν λίγες μέρες άπ' το σχολείο και μπήκατε στη ζωή. Νεαρό κορίτσι που δεν έρχόταν σ' έπαφή με τον κόσμο, ρωμαντικό κι' ευαίσθητο ήταν σχεδόν φυσικό να νομίζω πως έρωτεύθηκε τον καθηγητή του. Όταν έλαβα το γράμμα σας, άμέσως κατάλαβα το περιεχόμενό του.

ΕΚΕΙΝΗ (στον ίδιο ειρωνικό τόνο της πειραγμένης κοπελλίτσας): Θάχετε λάβει πολλά, φαίνεται, κι' έχετε πείρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είνε το πρώτο που παίρνω άλλά ό,τι μου γράφετε μου τώχατε πη δεσποινίς. Τό ήξερα.

ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη): Πότε σας τό είχα πη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τρεις μήνες τώρα μου τό λέτε. Ίσως και περισσότερο. Μου τό λέτε με τις φλυαρές ματιές. Μου τό λέτε με τ' άξανα κοκκινίσματα... με τις άνεξήγητες άμηνανίες... με τη συγκινημένη φωνή και με τις άπανωτές άδεξιότητες... Θυμάστε που όταν σας μιλούσα σας έπεφτε κάτω το μολύδι, κι' όταν σκυβάτε να το πάρετε, ρίχνατε τό βιβλία και τό τετράδια;

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Τό θυμάμαι, ναι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όλ' αυτά μαζί, κι' άκόμα τ' άκούσιο γυναικείο ύφος που παίρνατε μπροστά μου, τό φιλαρεσκο τίναγμα των μαλλιών, τό κοκκίτικο περπάτημα... μούχαν δώσει πολύ καλά να καταλάβω τί σκέπτεστε.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί αίσθη- νομαί!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπιμένω στη λέξη που είπα. Τί σκέπτεστε! Ένα κορίτσι δεκαεφτά δεκαοχτώ χρονών, δεν τόν αισθάνεται τον έρωτα. Τόν σκέπτεται. Λέει μέσα στο ύπνουειδητό του: «αυτόν θα τον έρωτευθώ».

Αυθυποβάλλεται... κι' αρχίζει να νοιώθω χτυποκάρδια. Αυτό πάθατε κι' έσεις.

ΕΚΕΙΝΗ (σαν άγανακτισμένο παιδί): Τί δάσκαλος που είσαστε, Θεέ μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έ, ναι, είμαι, τ' όμολογώ.

ΕΚΕΙΝΗ: Σχολαστικός άφάνταστα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι και τόσο. Έχω πείρα και λέω την αλήθεια. Λοιπόν, νομίζατε πως μ' άγαπάτε. Και μου τό γράφατε.

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς έχετε τόση έμπιστοσύνη στην ψυχολογία σας; Άν σας άγαπώ αληθινά:

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα είν' άπό κείνες τις άγάπες που περνούν τον πρώτο χρόνο. Τον πρώτο μήνα! Είμαι σαράντα χρονών, Γιολάντα και είσαι δεκαοχτώ! Σέ δέκα χρόνια θα είσαι είκοσιοχτώ κι' εγώ θα είμαι πενήντα.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί σημασία έχει αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ μεγάλη. Έχεις δίψα για τη ζωή κι' εγώ νοιώθω κούρασι. Έσύ θα θέλεις να βγούμε, να διασκεδάσουμε, να χορέψουμε, να πιούμε... κι' εγώ θα θέλω να τελειώσω τις μελέτες μου, να βγάλω τό βιβλία μου... να γίνω καθηγητής στο Πανεπιστήμιο...

ΕΚΕΙΝΗ: Θα σε βοηθάω κι' εγώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα μ' έμποδίζεις. Και θα σ' έμποδίζω. Ό ένας θα χαλάσει τη ζωή του άλλου... Η ρουτίνα θα φέρη τη γκρίνια... ή γκρίνια τη δυστυχία... την άπιστία... τό διαζύγιο...

ΕΚΕΙΝΗ: Έτσι τό βλέπεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Με κρυφή λύπη): Ναι. Τα νειάτα πρέπει να παντρεύονται με τα νειάτα. Με τ' άληθινά νειάτα, τό δροσερά, τό ζωντανά, τό όλόχαρο! Όχι με τό κούρασμένα, μεσόκοπα νειάτα ενός φτωχού ρωμαντικού δάσκαλου... Όχι, Γιολάντα. Δέ θα έπιτρέψω στον έαυτό μου να κλέψη την έφημερη ευτυχία που του δίνεις και να τό πληρώσω με κι' οι δυο πανάκριβα. (Σηκώνεται). Είνε τό τελευταίο... και τό σοφώτερο μάθημα που σου κάνω. (Μελαγχολικά). Άμα τό μάθεις, μπορείς να δώσεις στη ζωή... τις εισιτηρίους έξοδείσεις σου!...

Άντιο, Γιολάντα!... Γεννήθηκες λίγο άργά... ή βιάστηκα εγώ να γεννηθώ... Καλή τύχη, παιδί μου... (Φεύγει γεμάτος άληθινή, τρυφερή συγκίνηση χωρίς να περιμένη ν' άκούση μία λέξη).

ΕΚΕΙΝΗ (Με τό μάτια γεμάτα δάκρυα, ψιθυρίζει σιγά): Άντιο... άγάπη μου! (Ύστερα βγάζει τό μαντηλάκι της, στεγνώνει τό μάτι και σηκώνεται άρκετά έμβρόντητη άπό την πρώτη μικρή λύπη που της έδωσε ή Ζωή...).

(Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

©©

Η Μπαττερφλάυ έξησε πραγματικά;

Σύμφωνα με τον Ίάπωνά έπιστήμονα Κουνισαμπούρο Χιταγιάμα, διευθυντή του μουσείου Καλών Τεχνών του Ναγκασάκι, ή περίφημη Μπαττερφλάυ, ή ήρωίς του όμωγνμου έργου του Πουτσί- νι, έζησε πραγματικά. Ήταν γκέισα και λεγόταν Τσούρου Γιανμουότα. Τό όικόσμου της οικογενείας της ήταν μία πεταλούδα και, έπειδή ήταν πολύ όμορφη, οι άνθρωποι της περιόχης την φώναζαν «Όσιο - Σάν» (πεταλούδα). Η Τσούρου άγάπησε έναν Άγγλο μηχανικό, που λεγόταν Γκράχαμ κι' ή ιστορία του ειδυλλίου της έφτασε ως την Ευρώπη. Η «Όσιο - Σάν» έγινε τότε «Μπαττερφλάυ» όπως λέγεται άγγλικά ή πεταλούδα.

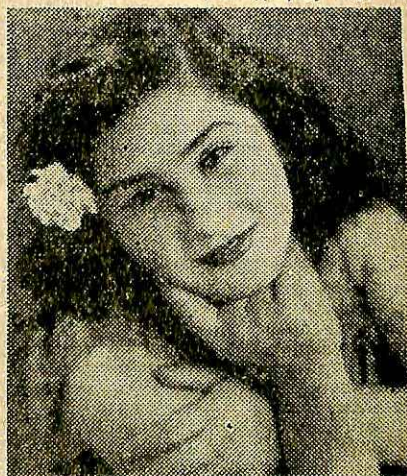
ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ

Στό τσίρκο τ'ό Έδιμβούργου, μία οικογένεια χιμπανζήνων διασκεδάει τους θεατές με την έξυπνάδα της και τό διάφορα κόλπα της. Στη φωτογραφία μας, ή μαμά - Τζούντι και ή... χαριτωμένη κορούλα της Νέννα σ'έ- να άπό τό νουμέρά τους.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ «ΓΙΟΓΚΙ» ΣΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Οι έπιδείξεις ενός Ίνδου «Γιόγκι» σε διάφορα σχολεία της Άγγλίας έχουν έμπνεάσει τόσο τους μαθητές, ώστε άκόμη και τό κορίτσια προσπαθούν να δώσουν από σώμα τους μία εύλογισία που θα τους έπιτρέψη να έπιτύχουν τις καταπληκτικές επιδόσεις των «γιόγκι», που κατ' αυτούς χαρίζουν ύγεια στο κορμί και στην ψυχή. Κατά τους «γιόγκι», με τό γυμνάσματος αυτό ά άνθρωπος μπορεί να ζήση 500 χρόνια! (Φωτογραφίες Keystone)

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΣΤΑΡ

Η άγαπημένη μικρούλα του άθηνάϊκού κοινού Ζωή Νάχι, ή οποία πρωταγωνιστεί στη νέα έλληνική ταινία «Μητέρα στο Βουρκο». Τό γύρισμα της ταινίας άρχισε πρό ήμερών άπό την άΚρόνος φιλμ.

Τό κύμα

Όσάν ξάφνου να δύθηκε μυστηριώδες σήμα των νέων των αύξήσεων μας έπνιξε τό κύμα. Αύξήσεων λίαν τσουχτεράν και άρκετά άγρίων. Τα εισιτήρια των τραμ και των λεωφορείων, τό σιγαρέττα, ό καφές, τό τρόφιμα έπίσης, όλα έπήραν γενικώς σφοδρές υπερτιμήσεις. Και τώρα όπως λέγεται κι' όπως καθείς θα 'δη αύξένονται τό ύψόμενα κι' άλλα καμπόσα είδη. Κι' έτσι, λοιπόν, άπρόοπτα, εύχάριστα κι' άνέντως «αίσιο» λίαν κι' «εύτυχες» μπήκε τό νέον έτος!

Η Ντόμα

Πώς πήγε ή Πρωτοχρονιά; Και πως την έπεράσατε; Στρωθήκατε στο μακαρά; Κερδίσατε ή χάσατε; Μαθήσατε κανέναν σαν νάτανε παπί; Ή μήπως τό δημέρωμα σας πέτυχε ταπί;

Θαρρώ, μάλλον τό δεύτερο και σας θα σας συμβαίη. Γιατί όσους κι' αν ρωτήσετε πως πήγε ό νέος χρόνος, σας λένε και τ' όρκίζονται πως βγήκανε χαμένοι, μήπως τους έβγη σε κακό των φίλων τους ό φθόνος.

Εγώ, λοιπόν, δεν έπαίξα, στού τζόγου αυτό τό δίότι κοροϊδιστικό νομίζω τό χαρτί. Κι' αντί για μία ψεύτικη ζωγραφισμένη ντάμα, να μου τό τρώη προτίμια μιά ντάμα ζωντανή...

Τό χρίσμα

Και τώρα, έν όψει έκλογών, οι άρχηγοί κομμάτων διατελούν σε κίνησι και βρίσκουν τό μπελά των, διότι τους συνδυασμούς καθώς θα καταρτίσουν, ά- δεν ξέρουν ποιους να βάλουνε και ποιους έξω ν' ά- (φήσουν).

Φιλοδοξίες πάμπολλες κι' άγών γεμάτος πείσμα. Πολλοί συναγωνίζονται να λάβουνε τό χρίσμα, ώστε, στις νέες έκλογές κατενθουσιασμένοι, να κατεβούν έπίσημα, δεόντως κεχρισμένοι.

Κι' όσοι θα μέινουν άχριστοί πολύ θα πικρα- (θούνε).

Θα λένε δε τους άρχηγούς, βεβαίως, άχαρίστους. Άν και θαρρώ πως και σ' αυτούς που βουλευται (θα βγούνε, θα συγκαταριθμώμεν και μερικούς άχριστους).

Διευκολύνσεις

Την ψήφο για να πάρουνε, σε όλες τις κυρίες δοθήκαν άλλεπάλληλες μεγάλες εύκαιρίες και τώρα άναγγέλλεται ότι τους δίνουν κι' άλλη, με την άναθεώρησι των καταλόγων πάλι.

Διευκολύνσεις συνεχώς. Κι' έτσι μ' αυτό τον τρόπο παίρνουν τό βιβλιάριο χωρίς κανέναν κόπο.

Κι' ένα πρωϊ καθώς ξυπνούν — ώ! τί μεγάλη ή χαρά (τους) — βρίσκουν τό βιβλιάριο δίπλα στο μαξιλάρι τους.

Τέτοιες χάρες τους γίνονται χωρίς να τις ζητήσο. Γι' αυτό και οι γυναίκες μας έχουν ψηλά τη μύ- (τα).

Και όταν κάποτε θαρβή κι' ή μέρα να ψηφίσουν να ιδήτε ότι θα περνούν κι' οι κάλπες άπ' τό... (σπίτι τους)

Ευδαιμονίες!

Η Ρίτα Χαίηγουωρ γέννησε αίσίως τις προάλλες κι' άπ' τις σκασιές γλύτωσε ό κόσμος τις μεγάλες μ' άρχίζουν νέα σχολία του σινεμά οι φίλοι, διότι ή Ρίτα χάρισε στο σύζυγό της θήλυ.

Στό θήλυ, πλέον, στρέφεται του κόσμου ή προσοχή. Κι' ένώ τό Χάν μακάριζε ως σύζυγο εύτυχ ή άρχίζει, όπωσδήποτε, να λήη έδώ και μπρός: — Του Χάν ποίος θάνε, έρε παιδιά, ό εύτυχής; (γαμπρός;

Ενδιαφέρον

Έκτός των άλλων πράξεων των τόσο κολασίμων, αυτές τις μέρες έχουμε και σκάνδαλο... καυσίμων. Και μ' όλο που ό Τύπος μας όρύεται και μαίνεται, ό Χατζηπάνος έννοει άτάραχος να φαίνεται. Για φήμες, λείι, άσύστατες δεν πονοκεφαλά και δεν λαμβάνει ύπ' όψιν του τί γράφεται και λέ- (γεται).

Κοθόλου δεν σκοτίζεται ό κόσμος κι' αν χαλά κι' έν γενει για τό καύσιμα καρφάκι δεν του... και- (γεται)!

Εκδηλώσεις

Περιοδεύει διαρκώς ό Ντίνοσ στην Ελλάδα και σώματα έδεχεται και λογους βγάζει άράδα. Τό κόμμα και τό έργα του άδιόκοπα παίνευσί και με τό μάγο ύφος του τό πλήθη σαγηνεύει.

Έν κατανύζει, δηλαδή, οι πάντες τον άκούνε, χωρίς άπό τό στόμα του να χάσουν ούτε λέξη κι' οι πιο πολλοί τους σπεύδουνε στο τέλος να του — Αυτά που λές τ' άκούσαμε και τό... σαράντα έξη! (πουνε)

Λογικες

Πολύ μεγάλα πράματα και θαύματα γραμμή στην εποχή μας γίνονται με την «λευκοτομή». Και θεωρείται, πράγματι, έφευρεσίς μεγάλη, διότι βρίσκουν οι τρελλοί τη λογική τους πάλι! Γι' αυτό δεν θάταν άσκοπο να γίνη δοκιμή με τη «λευκοτομή»

και στις τιμές της αγοράς τις υπερβολικές, όπότε ένδέχεται κι' αυτές να γίνουν... λογικές!

Της μόδας

Άνεβάσανε τό ναύλα όλα τό λεωφορεία, για να δώσουν κάποιο δώρο σεβάστο στούς ύπαλ- (λήλους) και με την άρχή έκείνη και μ' αυτή την εύκαιρία κι' άλλες δλεπόμμε αύξήσεις συναφείς κι' άλλεπαλ- (λήλους)!

Τό κακό, με λίγα λόγια, παρατήρη πλέον φόρα κι' άνεβαίνουμε τό ναύλα και των πλοίων, ως γνω- (στον) άπ' την πλάτη του κοσμάκη για να βγάλουμε τό (δώρα) και να μη πληγή κι' ή τάξις των φτωχών... έφοπι- (στον)!

Μ' αν δεν δάλουμε τελεία, οι άρμόδιοι, και παύλα κι' αν δεν πάσουν τόσα δάρη στον κοσμάκη να ξε- (σπάνε) θ' άπαυδήσ ό καύμένος άσφαλώς άπό τό... ναύλα κι' όλοι... άναύλα μία μέρα στον άγύριστο θα πάνε!

Οι Γιάννηδες

Γιορτάζουνε οι Γιάννηδες, που είν' αλήθεια τόσοι. Και λέει ή παροιμία γι' αυτούς πως δίδεν και πως (τάχα)

«Σαράντα πέντε Γιάννηδες ένός κοκόρου γνώσι» και φαντασθήτε, δηλαδή, τον ένανε μονάχα! Κι' άλλη μία παροιμία με τους Γιάννηδες τό ράνει πως «αν πής και για τό Γιάννη, ό,τι ξυλό κόψη» (κάνει)!

Δεν ξέρω πως τη βγάλεν τη γνώμη τους αυτή κάποιοι παλαιοί, άνοητοι, κουτοί χωρατατζήδες. Μά είνε γνώμη άδική κι' άστηρίκτη, γιατί, υπάρχουν κοκορόμυαλοι Γιάννηδες άρκετοί, μά είνε περισσότεροι οι Γιάννηδες — άτσιδες!

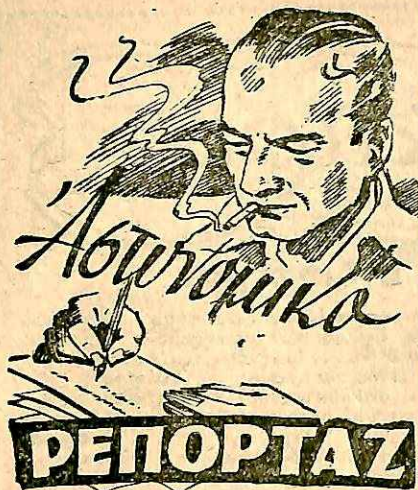
Η δικαιολογία

Γι' αυτές τις άλλεπάλληλες αύξήσεις των τιμών που γίνονται αβιφιδιαστικά κι' άνευ είδοποιήσεως, εύρέθη χάριν των πολλών, των άφελών ήμών, ό όρας — όπως έγραφα — της «στρογγυλοποιή- (σεως)».

Έτσι, οι καταναλωτάι, λοιπόν, πληροφορούνται, πως δεν ύψώνονται οι τιμές, μά... στρογγυλοποιούν- (ται)!

Ένώ ή αλήθεια είνε μία, για όποιον τη γυρεύει. Πώς ή καιλία μοναχά καμπόσων σ τ ρ ο υ γ υ (λ ε υ ε ι!)

Π. Π. — Γ. Θ.

Τα φτερά της γαλοπούλας

Πολλές γαλοπούλες φαγώθηκαν τα Χριστούγεννα. Γι' αυτές δεν είχε να πη κανείς τίποτ' άλλο από το ότι ήταν παχειές ή αδύνατες, καλοψημένες ή καμένες από το φούρνο. Μα η γαλοπούλα ενός ταγματάρχου της Χωροφυλακής που καθέται στο Μαρούσι και υπηρετεί στο Αρχηγείο είχε ασφαλώς τόσο αυτή όσο κι η... αδελφή της, την πιο παράδοξη περιπέτεια. Τα πούπουλά τους έφτασαν ως το φακό του φωτομικροσκοπίου της Υπηρεσίας Σημάτων και ο διοικητής του Τμήματος Ασφαλείας κ. Σακελλαρίδης χάρις στη λεπτομερή και εξονυχιστική ανακρίση του, έσωσε έναν άδωδο κλεφτοκότα ή μάλλον κλεφτογαλά από τη βαρεία κατηγορία της κλοπής 108 χρυσών λιρών. Και να πως ακριβώς έχει αυτή η ενδιαφέρουσα ιστορία:

Εδώ και λίγο καιρό ο ταγματάρχης που αναφέραμε, αγόρασε δύο γαλοπούλες και τις έριξε να βραστήσουν στο χτήμα του στο Μαρούσι για να παχύνουν και να τις φάνε τις γιορτές, όπως άλλωστε βοήθησε η τύχη και τις έφαγαν.

Οι γαλοπούλες ωστόσο μία μέρα πέρασαν από το φακό του χτήματος, βγήκαν στα χωράφια κι εκεί που έβοσκαν τις συμπόνεσε και τις μάζεψε ένας περαστικός κλεφτοκότας. Όταν ο ταγματάρχης πληροφορήθηκε την εξαφάνισή τους, ειδοποίησε άμεσα το φίλο του Διοικητή της Ασφαλείας Κηφισιάς κ. Σακελλαρίδη πως αν τύχη να του πέση στην πλώρη του, κανείς κλεφτοκότας άς τον ρωτήσει και για τις δυο χαμένες γαλοπούλες...

Ο κ. Σακελλαρίδης είχε βέβαια πολύ σοβαρότερες ασχολίες, μα το πήρε μεράκι να βρη τον κλεφτοκότα και τις χαμένες γαλοπούλες. Αρχισε τις έρευνες στην γύρω περιοχή για να δη ποιος είχε αυτή τη φήμη, ποιος ήταν του συναφίου. Ρωτώντας και έρευνώντας έφτασε προς το Πικέρι και τις Κουκουδάουσες. Κι' εκεί πληροφορήθηκε πως είχε κάνει την εμφάνισή του ένας άνθρωπος που πούλαγε δυο γαλοπούλες που έμοιαζαν σε βάρος και σε... χαρακτηριστικά με τις κλεμμένες του ταγματάκου. Ο άνθρωπος αυτός αναζητήθηκε, συνελήφθη και φυσικά δεν άργησε να αποκαλύψει ότι αυτός είχε κλέψει τις γαλοπούλες. Οδηγήθηκε λοιπόν στο Τμήμα Ασφαλείας Κηφισιάς μαζί με την κλοπιμαία. Αργότερα οι γαλοπούλες ζωντανές και καλοθρεμένες εστάλησαν μ' εν' αυτοκίνητο στον ταγματάκου που τις έφαγε με την οικογένειά του τις γιορτές.

Ο κλέφτης όμως κρατήθηκε στο τμήμα για να σταλή στην Εισαγγελία. Μα να που μία μέρα τον βγαλαν από τα κρατητήρια και τον

ώδηγαν πάλι μπροστά στον ανακριτή.

—Θα μάς πης, του είπε εκείνος, με κάθε λεπτομέρεια τη ζωή σου. Που πήγαινες, τί έκανες, πως έκλεβες, πως ζούσες, πως διασκεδάζες, τα πάντα.

Ο Γ. Β. άρχισε με κλάψες να λέη την ιστορία του. Όμολογησε πως είχε επίσης ένα γαϊδάρκο... συνεργό! Μ' αυτόν έκλεβαν σταφύλια. Μπαίνανε στ' αμπέλια των αρχοντικών σπιτιών όπου δεν καθόντουσαν πια οι ιδιοκτήτες, τα ρήμαζε, φρότωνε ύστερα τα... συνεργό του και γύριζε και τα μοσχοπουλούσε στην περιοχή. Όλοι βέβαια τον προτιμούσαν γιατί είχε πάντα εκλεκτά σταφύλια. Οι πλούσιοι ιδιοκτήτες των σπιτιών της Κηφισιάς είχαν βέβαια διαλεγμένα κλήματα.

Ο κλεφτοκότας με την ανάκριση θυμήθηκε και τα σπίτια όπου είχε πάει. Έτσι ανέφερε δίχως να ξέρη τί φωτιά έβαζε στο κεφάλι του και το σπίτι του δικηγόρου Γ. Παρ. στην Έκκλη.

—Πήγες κι' εκεί; τον ρώτησε μ' ενδιαφέρον εκείνος που έκανε την ανάκριση.

—Ναί, έπηρα και απ' αυτόν τον κήπο μερικά σταφύλια και τα πούλησα.

Μα εκεί ακριβώς έμπλεξαν τα πράγματα. Το σπίτι του κ. Παρ. είχε «χτυπηθή» από έναν όχι και τόσο έμπειρο διαρρηκτη: έναν «γυρίλακιο». Είχε σπάσει τις γυρίλλες ενός παραθύρου του ισόγειου κι' είχε μπη στο κλειστό σπίτι, κρατώντας μια μουσαμάδενα σακούλα σαν αυτές που κρατάν οι πλανόδιοι βουτυράδες κι' έχουν μέσα το «αγνό βούτυρο» που είχε 100% βρώμικο λίπος, με βουτυρίνη, μια χημική ουσία που... μοσχοβολάει βούτυρο.

Μπήκε λοιπόν ο κλέφτης, πήρε μια κουβέρτα, την έχωσε στο σακκούλι κι' άρχισε να ψάχνη στα έπιπλα, όταν μέσα σ' ένα συρτάρι μιας ντουλάπας, ανάμεσα στα ρούχα, βρήκε μια γυναικεία τσάντα. Την άνοιξε περίεργος και είδε μια φουχτα χρυσές λίρες. Εκεί μέσα ήταν φυλαγμένες 108 χρυσές λίρες του κ. Παρ. Απάνω στη χαρά του για την ανακάλυψή του θησαυρού, βούτηξε τις χρυσές λίρες, ξέχασε τη μουσαμάδενα τσάντα του και την κουβέρτα και το έσκασε.

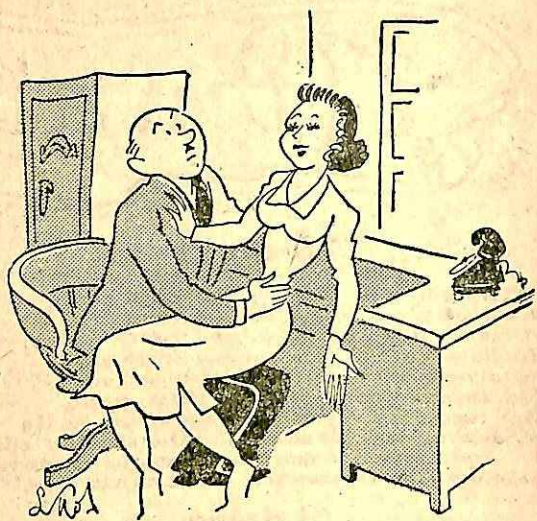
Όταν οι αστυνομικοί έκαναν τη σχετική έρευνα βρήκαν την τσάντα του διαρρηκτη. Μα εκεί μέσα υπήρχαν πούπουλα από πουλερικά. Ο Γ. Β. στην ανακρίση του είχε υπολογίσει ότι τις δυο γαλοπούλες τις είχε αρπάξει και τις είχε χάσει σε μια σακούλα. Μήπως ήταν ή ίδια σακούλα και τα πούπουλα ήσαν από τους γαλούς;

Ο κ. Σακελλαρίδης δεν έσπευσε να βγάλει τα συμπεράσματά του. Παράγγειλε να του φέρουν μερικά πούπουλα από τις γαλοπούλες που είχαν άνευρεθί και τα έβαλε σ' ένα φάκελλο. Έπειτα σ' έναν άλλον έβαλε τα πούπουλα που είχαν βρεθί στην τσάντα του αγνώστου διαρρηκτη και τα έστειλε στη σήμανση. Εκεί τα κύτταξαν στο φωτομικροσκόπιο και τα φωτογράφησαν. Είδαν τότε ότι δεν ήταν όμοια όπως παρουσιάζονταν με γυμνό μάτι. Η αρνητική απάντησή της Σημάτων έσωσε τον κλεφτοκότα από την περιπέτεια των λιρών. Και τώρα οι αστυνομικοί έχουν στρέψει άλλοι τις έρευνές τους.

Έτσι χάρις στην ιδιαίτερη προσοχή του μοιράρχου κ. Σακελλαρίδη ένας άδωδος κλεφτοκότας δεν πήρε την αίγλη ενός διαρρηκτη που ακόμη παραμένει άγνωστος.

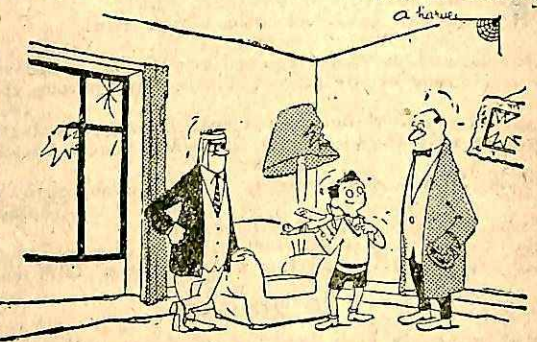
Η προσοχή με την οποία πρέπει να εξετάζεται κάθε περίπτωση, έστω και ή πιο ασήμαντη πρέπει να είναι το πρώτο έργο της αστυνομίας για να μη δημιουργούνται θύματα από τυχαίες συμπτώσεις.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

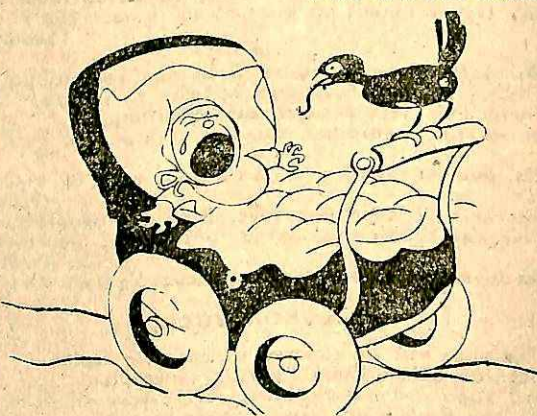
—Λοιπόν τί θα γίνη με το... 14ο μισθό που σου είπα πη;

(Τού Σ. Πολενάκη)

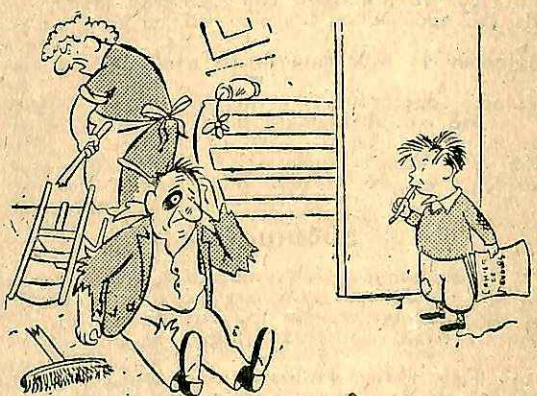
—Και ξέρετε, πετάει μόνο του!...

(Από τη «France Hebdo»)

«Ένα πουλάκι με καλή καρδιά.

(Από την «Presse»)

—Για πές μου μπομπά, τί αποκαλούμε «ίσχυρο φύλον»;

(Από το «Inter»)

ΦΩΤΑ, ΝΕΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑΝΝΗΔΕΣ

Την έκτην, πάντα, του μηνός, κατά τα ειωθότα, γιορτάζονται τα Φώτα κι' ή μέρα εκείνη, βέβαια, δεν τ' άγνοει κανείς, είναι γιορτή των Φωτίνων και κάθε Φωτεινής.

Αλλά, εκτός των Φωτεινών, την έορτή των Φώτων, γιορτάζουν, όπωσδήποτε, και μεταξύ των πρώτων, οι βουλευταί μας οι λαμπροί και οι λαοφιλείς, που μνημιώδεις έμειναν για την άσυδοσία των, γιατί ποτέ τους δε πατούν στη σάλλα της Βουλής και... λ' ά μ π ο υ ν όλοι φυσικά διά της άπουσίας (των!)

Την ίδια μέρα, φίλοι μου, χωρίς άμφιβολία, γιορτάζει κι' ή Έμπορική της χώρας Ναυτιλία, αφού στις καταχρήσεις ποτέ δεν κάνει «άγαντα» κι' οι τόσες ανακρίσεις κλοπές και λαθρεμπορίας είς... φώ σ μ' άς φέρνουν (πάντα!)

Τών Φώτων είναι, σίγουρα, ήμέρα γιορτασμού και για το ύπουργείον μας του Έπισιτισμού, γιατί, παρά τα τρόφιμα που στέλνουνε γραμμή, οι φιλικές οι χώρες μας και δη οι Αμερικάνοι, κανονική δεν έκανε ποτέ διανομή και τους Ρωμηούς κατάφερε... «φώ σ - μ' άγκρ» σωστους να κήν!

Με τις σοφές ιδέες του, αλλοίως τις... φωτεινές, αγνώριστους μάς έκανε σε μία τετραετία κι' είναι, νομίζω, βέβαιον και όφθαλμοφανές πως όλοι μας... έφ έ ξ α μ ε από την αστία!

Τών Φώτων έορτάζουνε παντού — συμβολικά — εκτός απ' τα ιδρύματα τα εκπαιδευτικά, που καθ' έκάστην άπεργούν, τις πόρτες όλο κλείνουν και σταματούν στους μαθητάς τα... φώ τ α τους να (δίνουν!)

Δικαίως όμως άπεργούν τα πρώτα μας ιδρύματα κι' ό κόσμος ό δασκαλικός δικαίως αλαλάζει, γιατί έχει ό ταλαίπωρος μεγάλη πατηρήματα κι' ό Τσάτσος, με τη στάσι του, τα... φώ τ α του (άλλάζει!)

Έξαίρεσιν άποτελεί κι' ή Πάουερ εισέτι που τόσο έκτροχιάστηκε τα τελευταία έτη κι' εν τούτοις — τί μωρία! — καλείται κι' όνομάζεται τών... φώτων έταιρία.

Με τους στροβίλους τους σαθρούς άράδα μάς μα- (στίζει) και διαρκώς τον έρωτα, με δαύτους, μάς... σ κ ο τ ι- (ζει!)

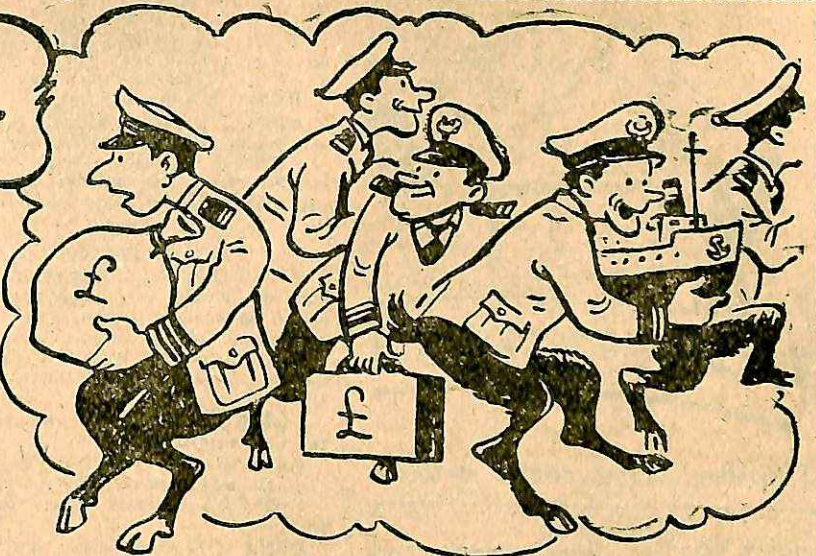
Στην πίσσα μάς έτάραξε, στην πίσσα μάς ταράζει κι' είθε στην πίσσα, επ' άπειρον του Βελζεβούλ να (βράξη!)

Είς τους μη έορτάζοντας — άνήκει σ' όν τοίς άλλοις — κι' ό Μαρκεζίνης, ό γνωστός άνήρ όλκής μεγάλης, γιατί ζητά προς το παρόν, κοινώς προσωρινώς, να φαίνεται μυστήριος και τέως... σ κ ο τ ε ι ν ό ς ! Πλην όμως, διαδίδεται και λέγεται εν έκτασει, ότι τα Φώτα πρόκειται κι' εκείνος να γιορτάση, στο μέλλον το έγγύτατον, ή μάλλον σε λιγάκι, όταν άνάψη ό... «Πυρ σ ό ς» του Κώστα Μανια- (δάκη!)

Τών Φώτων, χρόνια συνεχή κι' αιώνες στη σειρά, πατάδες περιφέρονται κι' αγιάζουν τα νερά. Μα φέτος εν' άμφιβολον, αν οι παπαδες όλοι θα βρουν νερό ν' αγιάσουνε σ' όν Αθηνών την πόλι.

Είνε γνωστό το σύστημα της Ούλεν είς το πλήθος και δεν χρειάζεται να πώ, πως για δική της χάρι κατάντησε ή λίμνη μας τών Δαναΐδων πύθος κι' οι βρύσες μας ξεραίνονται στα μέσα του Γε- (νάρη!)

Στάλες μάς δίνει το νερό και δεν την νοιάζει... (στο τ' ά λ ο) και μάς ζητά με δάνεια να την διευκολύνουμε. Αιώνια την έχουμε στο σβέρκο μας καβάλλα

και δεν μπορούμε, μ' όλ' αυτό, το σβέρκο μας (να πλύνουμε! Γι' αυτό και θα την βρίζουμε και θα την βλαστή- (μάμε)

και τώρα και σ' άπώτερο κι' άπώτατο καιρό και θα την καταριώμαστε και θα την πολεμάμε, όσον καιρό θα έχουμε «στό μάτι μας... ν ε ρ ό ς !

Την επομένην το πρώτ' του Άγιαννιού προβάλλει και γίνεται, στη χώρα μας, πανήγυρις μεγάλη, γιατί, ως γνωστόν, οι Γιάννηδες ρεκόρ έχουν κα- (θέξει)

κι' επί σειράν πολλών ετών, σε μίαν έξάδα πολιτών, είναι συνήθως Γιάννηδες οι... τέσσερις στους έξη!

Μαζί τους έορτάζουνε κυρίες τους, μνηστές τους, γονείς, άδελφια, συγγενείς γνωστοί τους και γνω- (στές τους)

και μένουνε περίλυπες κι' άμήλινες εκείνες που τ' όνειρό τους ήταν να γίνουνε... Λ ο ρ δ ί ν ε ς ! Μετανοιώμενη κάθε μία την τύχη της μουντζώνει γιατί τον Γιάννη άψήφησε και θέλησε τον... Τζώνη. Τους έγχωριους έρωτες τούτστιν ύποτιμισε και της... μ' ί χ λ η ς, δυστυχώς, ίπποτην — έπροτε- (μισε!)

Αλλά με τον έορτασμό τών Γιάννηδων τών βέρων κι' εκείνο το Κουβέρνο μας μεγάλες έχει σχέσεις, διότι κόπτεται έσσει, ύπερ τών «ημετέρων» και μόνο στους ανθρώπους του έξασφαλίζει θέσεις.

Κομματικούς παράγοντες ύποστηρίζει πάντα, δεν τους χαλά τα κέφια τους, τους κάνει κάθε δ- (δάντα) κι' είναι Κουβέρνο φυσικά με την άρχή του εκείνη «Γιάννης κερνά και... Γιάννης πίνει!»

Υπόσχεται παράδεισο τον τόπο μας να κήν, τις πίκρες, τις ατέλειωτες, του κόσμου να γλυκάνη. Να κήν έργα χρήσιμα, σπουδαία, ζηλευτά και μίαν Έλλάδα όμοια με την πρό του σαράντα και φυσικά για το κοινό σημαίνουν όλ' αυτά: «Τ' είχες... Γιάννη, τ' είχα πάντα!»

Την έορτήν του Άγιαννιού, γιορτάζει άναμφιβόλως κι' ό πληθυσμός της χώρας μας, άνεξαιρέτως όλος, γιατί ό Χέλμης, δυστυχώς, παρατραβά το τέλι με τα πολλά του τέλη.

Δασμούς καινούργιους κοπανά και τα τσιγάρα αυ- (ξάνει, με εισφορές μάς τάραξε και φόρους άσυστόλους κι' έτσι μ' αυτή την τακτική, σχεδόν μάς έχει κάνει σάν... νη σ τ ε υ τ ά ς Άγιαννήδες... κι' άκριδοφα- (γους όλους!)

Γιορτάζουν όλοι οι Γιάννηδες, άγαπητοί μου φίλοι, εν μέσω φίλων, συγγενών, χαράς, χορού κι' όργιου και ό ύποφαινόμενος ελκρινιώδης όφειλει χρόνια πολλά να εύχθη στον Πα π α γ ε ω ρ γ ί ο υ !

Διευθυντής του «Θησαυρού» και φίλος είναι εισέτι, γι' αυτό κι' οι συνεργάτες του εύχόμαστε άράδα, να ζήση τόσο έτη, όσους περίπου «Θησαυρούς» πουλάει την έβδομάδα!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Η κωμωδία μας

«Τί ήλιθιοι που είναι οι... άντρες!»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

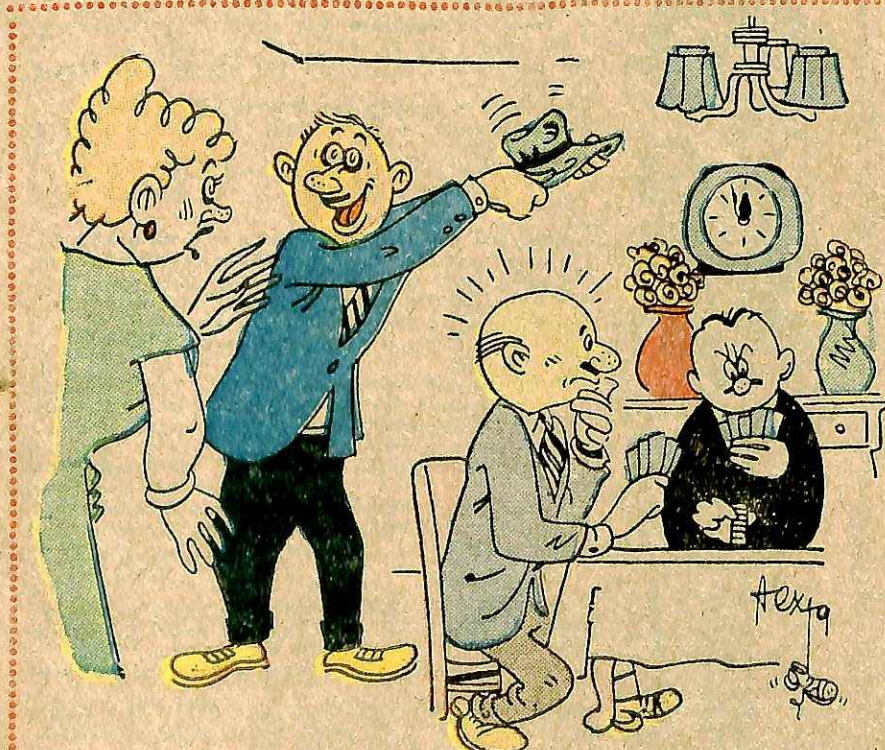
ΠΙΠΗΣ ΠΙΠΟΓΛΟΥ: Μέσος άνθρωπος, μέσος εγκέφαλος, πλούσιος έμπορος. ΡΕΝΑ ΠΙΠΟΓΛΟΥ: Τρισεχοντάχρονη άσπιδάκι πολυτελείας. Γυναίκα του. ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΣΤΑΝΟΣ: Νεαρός γόης, χωρίς επάγγελμα, χωρίς σκοτούρες, χωρίς άλλη φροντίδα στη ζωή εκτός από τις κατακτήσεις. ΦΙΦΗ ΚΟΚΟΡΟΠΟΥΛΟΥ: Φιλενάδα της Ρένας, λίγο πιο χαριτωμένη και λίγο πιο προκλητική.

Σκηνή 1η

(Στο σπίτι του κ. και της κ. Πίπογλου) ΦΙΦΗ (συνεχίζοντας κουδέντα): «Έτσι που λές, χρυσή μου. Ο Γιώργος ο Καστανός είν' αυτή τη στιγμή, ο κούκλος που κυνηγάει όλες οι κοσμικές Αθηνάϊες. Και τους τόν πήρα εγώ! (Υπεροπτικά). Καμμία δεν είναι σέ θέσι να μου τόν πάρη. Φαντάσου, έτσι για να τόν ψαρέψω τόν ρώτησα πώς σέ βρίσκει. Και ξέρεις τί μου απάντησε;

ΡΕΝΑ (μ' ενδιαφέρον): Τί; ΦΙΦΗ (γελώντας): Σάν προβατίνα!... ΡΕΝΑ (πληγωμένη φιλαρέσκεια): Μπα; Μπορεί να τώπε για να σ' ευχαριστήση! ΦΙΦΗ: Παρ'ότι, δεν πιστεύω να πειράχτηκες. Έγώ στο είπα με το φιλικό θάρρος.

ΡΕΝΑ (λυσσασμένη από θυμό): Καλέ άστειεύσαι; Τί να πειράχτηκες; Δεν πα-

— Λοιπόν; Είπε ώρα να σδύσουμε τὰ... φώτα;

(Του 'Αρχέλαου)

να λήη δ,τι θέλει αυτός ο γλυκανάλατος ήλιθιος; ΦΙΦΗ (Δηκτικά): «Ε, όχι δα και «γλυκανάλατος ήλιθιος»! Είν' ο πιο νόστιμος και ο πιο έξυπνος κωξέρ της Αθήνας.

ΡΕΝΑ: Γνώμη σου! ΦΙΦΗ (Πεισματικά): Και γνώμη όλων των γυναικών που τόν κυνηγάει!... ΡΕΝΑ (Από μέσα της): «Έννοια σου και θα στον κανονίσω εγώ αυτόν! Να τού πώ εγώ ποιά είν' η «προβατίνα»!

Σκηνή 2η

(Σ' ένα πάρτυ)

ΓΙΩΡΓΟΣ: ... Ζαλίστηκε μ' αυτό το θόρυβο. Ήθελα μια ήσυχη γωνιά, σέ μια θερμή έρωτική φωλίτσα, με γλυκό φώς κι ένα μπουκάλι λικέρ...

ΡΕΝΑ: Μιλάτε μόνο για το «ντεκόρ»! Δεν λέτε λέξι για τήν... πρωταγωνίστρια.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μα τήν πρωταγωνίστρια τήν έχω απέναντί μου!

ΡΕΝΑ: Μπα; (Κοκέτικα). Μούχουν πη πώς δέ σάς άρέσω διόλου.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ίσως γιατί σάς φοβούνται!

ΡΕΝΑ (Ίκανοποιημένη απ' τήν απάντησι): Μπορεί. Άφου δεν είν' αλήθεια! ΓΙΩΡΓΟΣ (Απότομα): ... Είσαστε ή γυναίκα που όνειρεύομαι!... (Παθητικά, με τήν άσκησι κωλο «ζέν - πρεμιέ» της ζωής). Ρένα! Σέ λατρεύω!

ΡΕΝΑ: Προσέξτε!... Έγώ θέλω... άποκλειστικότητα!...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ποιός μπορεί να βρίσκεται κοντά σου και να θυμάται πώς υπάρχουν άλλες γυναίκες στη ζωή!...

Σκηνή 3η

(Στο γραφείο του Πίπη)

ΦΙΦΗ: ... (Συνεχίζει συζήτηση). Έγώ, κύριε Πίπη, ενδιαφερόμαι για σάς. Άλλά, σάς παρακαλώ πολύ, να μη μ' έκθεσετε. Άγανακτώ γιατί είσαστε σύλγος ιδανικός που αν τόν είχα εγώ θα τόν κύταλα κυριολεκτικώς στα μιάτα...

ΠΙΠΗΣ (Ανήσυχτα): ... Μα έλάτε στο προκείμενο, σάς παρακαλώ! Τι έννοείτε; ΦΙΦΗ: ... Άλλά να μη μ' έκθεσετε!

ΠΙΠΗΣ: Έχετε το λόγο μου! Δεν σάς έκθέτω!

ΦΙΦΗ: .. Κύριε Πίπη... (πονεμένα)! Ή Ρένα δεν είν' έν τάξει απέναντί σας!

ΠΙΠΗΣ: «Ε;!

ΦΙΦΗ: Μάλιστα! Σάς άπατά με το Γιώργο τόν Καστανό. Και σήμερα τ' άπόγευμα στίς τέσσερες έχουν ραντεβού στο έξοχικό κέντρο «Νεράϊδα του Γιαλού». Τώχτε υπ' όψη σας; Είναι ειδικό για τέτοιου είδους φιλοξενίες.

ΠΙΠΗΣ (Ταραγμένος): ... Ευχαριστώ που μου το είπατε, δεσποινίς!

ΦΙΦΗ: Τό αισθάνθηκα σαν καθήκον! Είναι κρίμα ένας τέτοιος άντρας σαν κι εσάς να γίνεται γελοίος!

ΠΙΠΗΣ: Σας είμαι ευγνώμων!

Σκηνή 4η

(Στο κέντρο «Νεράϊδα του Γιαλού»)

ΡΕΝΑ (Περιμένει κάπως έννευρισμένα διαδάζοντας ένα περιοδικό. Μονολογεί): Πώς άργησε; (Ξαφνικά βλέπει τόν άντρα της νύχεται καταπάνω της και νοιώθει στη ραχή της το έλαφρό έκείνο «ντούς» του κρύου ιδρώτος). Θεέ μου! Τί θα κάνω τώρα;

ΠΙΠΗΣ (Ζυγώνει έξαλλος): Έδώ έχεις πρόβα με τη μοδίστρα σου; Όστε λές ψέμματα;

ΡΕΝΑ (Θρασύτατα): Τί ζητάς εδώ, κύριε;

ΠΙΠΗΣ: Πώς; Τολμάς και με ρωτάς; Έσύ τί ζητάς; Πώς άνακάλυψες αυτό το κέντρο και μου στρουγγολόκησες;

ΡΕΝΑ (Θριαμβευτικά): Έγώ ήρθα εδώ για να σέ πιάσω έπ' αυτοφώρω! Είδοποιήθηκα πώς έχεις ραντεβού με τη φιλενάδα σου!

ΠΙΠΗΣ: «Ε;... Κι' εγώ είδοποιήθηκα πώς έχεις ραντεβού με το Γιώργο Καστανό.

ΡΕΝΑ... (Κάπως ταραγμένη): Το Γιώργο... τόν είδοποίησα νύχρη για να έχω ένα μάρτυρα. (Περισσότερο ταραγμένη). Νάτος κι' όλα! Έρχεται!

ΠΙΠΗΣ: Δεν θα μιλήσης λέξι! Θα μ' άφήσης να υιλήσω εγώ!...

ΓΙΩΡΓΟΣ (Πλησιάζει): Μπα!... Τι σύμπτωσης! Πώς βρεθήκατε σεις εδώ; (Ή Ρένα δαγκώνεται) Έγώ έρχομαι πότε - πότε μόνος μου για να κάνω έναν περίπατο.

ΠΙΠΗΣ: Δεν είχες ραντεβού με τη Ρένα;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Έγώ; Όχι. Πώς σου ήρθε αυτή ή ιδέα;

(Ο Πίπης άστράφτει ένα χαστούκι στη Ρένα και τούς άφήνει σύζυλους.

Σκηνή 5η

(Σ' ένα ζαχαροπλαστείο)

ΦΙΦΗ: ... Γιώργο μου, τα καταφέραμε μια χαρά! Κι' έτσι τώρα εγώ παντρεύομαι τόν πλούσιο Πίπογλου κι' εσύ πρόσθεσες άκόμη ένα όνομα στο καρνέ των κατακτήσεών σου!...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Άλλά ή άμοιδή μου που σέ βοήθησα;

ΦΙΦΗ: «Ε, τί να σου κάνω; Αύτην... σου τήν είχα δώσει προκαταβολικώς!... (Γεμάτη χαρά κι' ίκανοποίησι). Χά! χά! Πολύ γελώ με τη Ρένα! Πήγε να μου πάρη το φίλο και της πήρα το σύζυγο! Που νάξερε, όταν της έλεγα πώς τη βρίσεις «προβατίνα» ότι τώκανα για της έυπνησω το γυναικείο πείσμα και να μπλεχτή μονάχη της στα δίχτυα σου!... Έτσι της πήρα τόν Πίπη. (Άναστενάζει από ευτυχία). Άχ! Θεέ μου!... Τί ήλιθιοι που είναι οι άντρες!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Όχι όλοι... Γιατί εγώ δεν βγήκα ζημιωμένος απ' αυτή τήν ιστορία. Έγινε αίτια ν' αγαπήσω τη Ρένα. Και τήν παντρεύομαι!

ΦΙΦΗ: Τί; Τήν παντρεύεσαι; Απέναντη;

ΓΙΩΡΓΟΣ (σοβαρά): Τί σημασία έχει; Άφου τήν αγαπάω. Θα δουλέψω και θα ζήσουμε.

ΦΙΦΗ: «Ε, ή ώρα ή καλή, λοιπόν!... (παύσις). Άχ! Θεέ μου!... Τί ήλιθιοι που είναι οι άντρες! Πραγματικά, τί ήλιθιοι που είναι!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Για ποιόν το λές;

ΦΙΦΗ: Μά... για τόν Πίπη, φυσικά! Πάω να τού πώ απ' το τηλέφωνο πώς τόν λατρεύω! Και άσφαλώς θα τρελλαθώ απ' τη χαρά του... Τί ήλιθιος...

(Αυλαία)

ΕΠΙΛΟΓΗ

Πώς περιποιείται τήν καλλονή της μια 'Αμερικανίδα

Κάθε γυναίκα πρέπει νάχη υπ' όψιν της ότι μπορεί να γίνη ωραιότερη, αν ξέρη να περιποιηθί με σύστημα τόν εαυτό της. Δεν χρειάζεται δέ πολυς καιρός γι' αυτή τη μαγική μεταβολή! Άρκοyn 2 ώρες τήν ημέρα, επί 3 ημέρες στή σειρά! Φυσικά, κατόπιν απαιτείται μια συνεχής επίβλεψις, για να διατηρήση όσα κέρδισε σ' αυτές τίς τρεις ημέρες.

Άς ιδούμε λοιπόν αυτό το τριήμερο πρόγραμμα που άκολουθεί σέ τέτοια περιπτώσι μια Άμερικανίδα — άς τήν ονομάσουμε Έντιθ...

Δευτέρα. — Ο γιατρός του ίνστιτούτου καλλονής τήν εξέτάζει, για να βεβαιωθί ότι δεν έχει καμμία οργανική ή δερματική άνωμαλία. Έπειτα μετρούν τίς διαστάσεις της: στήθος 87½ πόντοι, μέση 72, στάσεις της: κοιλία 90, βάρος 57 κιλά. Τής καθορίζουν μια δίαιτα με 1.800 θερμίδες τήν ημέρα.

Κατόπιν μαθαίνει κι' έκτελεί τήν εξής άσκησι, για ν' άποκτήση καλή στάσι: Στέκεται 6 — 7 πόντους μακριά απ' τόν τοίχο, με τίς φτέρνες ένωμένες. Λυγίζει λίγο τα γόνατα και πιέζει έλαφρά πάνω στόν τοίχο τήν πλάτη, τούς ώμους και το κεφάλι της. Σηκώνει ψηλά τα χέρια, τεντώνει, κι' άκουμπάει το επάνω μέρος τούς στόν τοίχο. Επαναλαμβάνει αυτό το γύμνασμα 3 — 4 φορές τήν ημέρα.

Μια εξέτασι του δέρματός της άποδεικνύει ότι είναι ξηρό. Συνεπώς, χρειάζεται μάλλον ύγρο φόν - ντέ - τέν, που θα τó άπλώση όμοιόμορφα με τα δάχτυλα στο πρόσωπο και στο λαιμό της.

Το ρουζ σέ κρέμα φαίνεται φυσικώτερο και διαρκεί περισσώτερο απ' το κομπριμέ. Ή Έντιθ το άπλώνει στο πρόσωπό της άρχίζοντας κάτω απ' το κέντρο των ματιών της. Δεν προχωρεί χαμηλότερα απ' τή γραμμή της μύτης, ούτε ψηλότερα απ' τήν έξωτερική γωνία των ματιών.

Μεταχειρίζεται πούντρα λίγο σκουρότερη απ' τόν φόν - ντέ - τέν για τή νύχτα. Πιέζει έλαφρά το πούπουλο στο πρόσωπο, για να κολλήση ή πούντρα, τήν άφίνει ένα λεπτό κι' έπειτα σκουπίζει το περίσσευμα μ' ένα καθαρό πούπουλο. Δεν πουντράρει ποτέ τα βλεφάρá της, και άφαιρεί με το βουρτσάκι κάθε ίχνος πούντρας από τα φρύδια κι' απ' τή γραμμή των μαλλιών.

Για το βάψιμο των ματιών, το καταλληλότερο είναι μπλε ή γκρι — μάβ κραγιόνι για τα γαλανά μάτια και πράσινο για τα πράσινα ή τα καστανά. Ή Έντιθ πρίν άρχίζει απ' το κέντρο του βλεφάρου κι' άπλώνει με το δάχτυλο το κραγιόνι προς τα έξω και προς τα πάνω. Χρησιμοποιεί ρίμμελ μόνο στο άπάνω βλεφάρο. Κι' άκολουθεί μ' ένα μαύρο κραγιόνι τη φυσική γραμμή των φρυδιών.

Βάφει τα χείλη της μ' ένα βουρτσάκι, για να στρώση καλύτερα το χρώμα. Και διορθώνει τίς έλλείψεις τους, αλλά δίχως ύπερβολές.

Τρίτη. — Έκτελεί τήν εξής άσκησι για τή σιλουέττα της: Κάθεται στο πάτωμα, με τα πόδια τεντωμένα μπροστά και τίς παλάμες της άκουμπισμένες κάτω, λίγο πιο πίσω. Στήριζεται στα χέρια της, ανασκάνει γο πιο πίσω. Στήριζεται στο πάτωμα, τούς γέρνει δεξιά και τούς γοφούς της άπ' το πάτωμα, με όρμη. Επαναλαμβάνει το ίδιο πείσμι στο πάτωμα με όρμη. Έκτελεί αυτό το γύμνασμα 3 φορές προς τα άριστερά. Έκτελεί αυτό το γύμνασμα 3 φορές κατά συνέχειαν προς το κάθε πλευρό.

Και μια άλλη άσκησι, για ν' άποκτήση σφιχτό στήθος: Κάθεται χαμώ, πιάνει γερά τόν κορπό του δεξιού θος: Κάθεται χαμώ, πιάνει γερά τόν κορπό του αριστερού με το χερίο της με το άριστερό χέρι και του αριστερού με το δεξιό, φέρνει τούς άγκώνες στο ύψος των ώμων. Έπειτα σπράχνει με τα δύο χέρια προς τούς άγκώνες, χωρίς άσπράχνει με τα δύο χέρια προς τούς άγκώνες. Επαναλαμβάνει μως νά τ, άφισή να ξεγλυστρήσουν. Επαναλαμβάνει αυτή τήν άσκησι 40 φορές το πρωί κι' άλλες τόσες το βράδυ.

Για τή μέση, έκτελεί το εξής γύμνασμα: Εαπλώνεται ανάσκελα, με τα γόνατα λυγισμένα, πατώντας με τα δάχτυλα τόν ποδιάν στο πάτωμα, και με τα χέρια τεντωμένα πάνω απ' το κεφάλι. Περιστερέει το σώμα της.

απ' τή μέση και κάτω, προς τα δεξιά, ως ότου άγγίξη το πάτωμα με το πλάγι του μηρού της. Κάνει έπειτα το ίδιο προς τα άριστερά. Επαναλαμβάνει τήν άσκησι 20 φορές στήν άρχη, και κατόπιν φτάνει σιγά σιγά τίς 50.

Τετάρτη. — Είναι άφιερωμένη κυρίως στήν περιποίησι των μαλλιών και του δέρματος. Ή Έντιθ βουρτσίζει, χτενίζει και περιποιείται τα μαλλιά της πρίν απ' το πρόσωπό της. Έτσι, άπομακρύνει κατόπιν απ' το πρόσωπό της τήν πιτυρίδα κλπ., πούπσε απ' τα μαλλιά της και πού μπορεί να προκαλέση μολύνσεις του δέρματος.

Για το λούσιμο, μεταχειρίζεται δυό ζεστές σαπουνάδες, με γερό τριήμιο, και τρία ξεπλύματα (ένα απ' αυτά με λεμόνι, για να γίνουν γυαλιστερές οι τρίχες). Βουρτσίζει καλά όλα τα μαλλιά της, φτάνοντας ως τίς άκρες των τριχών. Το βούρτσισμα αυτό γίνεται τόσο δυνατώτερα, όσο πιο χοντρές είναι οι τρίχες.

Χωρίζει έπειτα τα μαλλιά της σέ τούφες κι' άλείφει μ' ένα θρεπτικό λάδι το τριχωτό δέρμα. Κάνει ένα καλό μασάζ - κι' έπειτα τυλίγει το κεφάλι της με μια φλοκπη πετσέτα βουτηγμένη σέ ζεστό νερό, τήν άφίνει ένα τέταρτο της ώρας και κατόπιν σκουπίζεται με στεγνή πετσέτα. Αυτό πρέπει να γίνεται κάθε δυό βδομάδες.

Για το δέρμα του προσώπου και του λαιμού της, μεταχειρίζεται τήν κατάλληλη κρέμα, αναλόγως της ποιότητος της επιδερμίδος της, και σκουπίζει τήν περίσσεια μ' ένα σιγαροχαρτό.

Άκουμπάει τα μεσαία της δάχτυλα στή γραμμή του προσώπου που άρχίζει απ' τή μύτη και καταλήγει στο στόμα. Και πιέζει διαδοχικά όλα τα σημεία του προσώπου της, προχωρώντας προς τα αριστερά και προς τα δεξιά τών μαλλιών.

Χτυπάει με τή ράχη των δύο χεριών της το κάτω μέρος του σαγονιού της, 20 φορές με το κάθε χέρι.

Άκουμπάει τούς αντίχειρες των δύο χεριών της κάτω απ' το πηγούνι, πάνω στο κόκκαλο. Τους πιέζει και, με 5 γρήγορες κινήσεις, τούς μετακινεί προς αντίθετες διευθύνσεις, προς τ' αριστερά, τόσο δυνατά ώστε να νοιώση το τράδημα στους μύς του λαιμού.

Στο τέλος των τριών αυτών ημερών, ή Έντιθ έχει γίνει άγνωρίστη... Άν άμφιβάλλετε, δεν έχετε παρά να δοκιμάσετε κι' εσείς.

Όλα αυτά δεν είνε διόλου δύσκολο να γίνουν και δεν απαιτούν παρά λίγες ώρες τήν έβδομάδα. Ή γυναίκα για τήν καλλονή της πάντα πρέπει να βρίσκει καιρό — και ή αξία γυναίκα βρίσκει — και να μην προφασίζεται ότι οι σκοτούρες του σπιτιού δεν τήν άφήνουν ούτε να χτενισθί.

Αυτό μπορεί να τó πη μόνο μια νύχρη γυναίκα που έμαθε να κάθεται χουζουρεύοντας και μόνον τήν ώρα που θα τύχη να βγη έξω στα βιαστικά περνάει μια κρέμα στο πρόσωπό της και πασαλείφεται μ' ένα κραγιόν κατά τόν πιο άνταισθητικό τρόπο.

ΟΟΟ

Οικονομικές συμβουλές

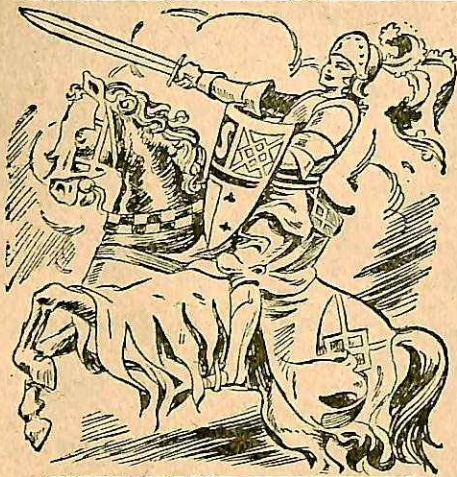
Για να μην άνοστήσουν οι πατάτες όταν θα τίς μαγειρεύετε, βάλτε τίς πρώτα σέ κρύο νερό μια ώρα. Όταν τίς ρίξετε να βράσουν, ρίχνετε έπίσης και λίγο λεμονιού. Οι πατάτες θα διατηρήσουν άσπρο το χρώμα τους και θα γίνουν γλυκύτερες.

★

Αν στο κελλάρι σας έχετε ύγρασία και προσβάλλονται απ' αυτή οι προμηθειές σας, βάλτε ένα - δυό σάβλους άσβεστο άσβέστη. Ο άσβέστης άπορροφά τήν ύγρασία και οι προμηθειές σας θα πάψουν να προσβάλλονται απ' αυτή.

★

Τα πουλάρια καθαρίζουν αν τα πλύνετε έλαφρά — άφου τα ξυλώσετε έννοείται — με χλιαρό νερό, κι' άφου διαλύσετε σ' αυτό άνάλογο βορικό, χωρίς σαπουνί. Υστερα τα σιδερώετε απ' τήν άνάποδη, λίγο ύγρ.

Η ΛΕΒΕΝΤΙΣΣΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ!

Στά τέλη του 17ου αιώνα, οι Τούρκοι, πολιορκούν την Αμμόχωστο της Κύπρου που την υπερασπίζονται οι Ένετοι. Άνεμος στους υπερασπιστές της πολυπληθούς πόλεως βρίσκεται κι ένας άρσιος νέος, γνωστός με το όνομα Καπετάν Φουρτούνας. Κάτω απ' το πολεμικό αυτό όνομα, κάτω απ' τη χαλυδωνή πανοπλία του ήρωος, κρύβεται μια γυναίκα, μια Ναπολιτανίσσα άρχοντισσα, που την έχει παρασύρει μέσα στη φωτιά του πολέμου ο Έρωτας. Αναζητεί τον αγαπημένο της υποκόμητα που τ'όχιον πιάσει και τον κρατούν αιχμάλωτο οι Τούρκοι. Το μυστικό της το ξέρε ο πιστός της ακόλουθος 'Αραφ' 'Ελ-Καντούρ κι ο υπαρχηγός της Περίπτερας. Μά το υποπτεύεται κι ένας Πολωνός, ο τυχοδιώκτης πολεμιστής ο καπετάν Λακζίνσκυ, που ηλεύει τον καπετάν Φουρτούνα για την ανδρεία του. Και σε μια φιλονεικία τους στοιχηματίζουν ν' αντιματωθούν έναν τρομερό νεαρό Τούρκο πολεμιστή, τον Μουλέ-ελ-Καντέλ, γυιό του πασά της Δαμασκού, που τους προκαλεί καθημερινώς κάτω από τα τείχη.

Φτάνει η ώρα της μονομαχίας. Όλη η Αμμόχωστος βρίσκεται στα τείχη. Κι οι Τούρκοι περιμένουν μ' αγωνία το αποτέλεσμα. Ο Μουλέ-ελ-Καντέλ φτάνει κάτω απ' το τείχος. Ο Λακζίνσκυ κι ο καπετάν Φουρτούνας βγαίνουν επίσης στην πεδιάδα. Θα χτυπηθεί πρώτα με τον Τούρκο ο Πολωνός. Στην κρίσιμη αυτή στιγμή, ο Λακζίνσκυ λέει στον καπετάν Φουρτούνα ότι ξέρε πως είνε γυναίκα. «Μετά τον Μουλέ-ελ-Καντέλ θα χτυπηθούν οι δύο μας του άπαντα ο καπετάν Φουρτούνας και θα πεθάνει απ' το σπαθί μου! Έτσι θα πάρης το μυστικό μου μαζί σου στον τάφο!»

Ο Λακζίνσκυ μονομαχεί με τον Μουλέ-ελ-Καντέλ και τραυματίζεται σοβαρά. Χτυπιέται κατόπιν με τον Τούρκο ο καπετάν Φουρτούνας και τον πληγώνει σοβαρά. Δεν τον σκοτώνει όμως όπως έχει δικαίωμα. Η γενική επίθεση εναντίον της Αμμόχωστου άργει. Οι Τούρκοι γογγύζουν κατά του άρχηγού τους και αποδίδουν την καθυστέρηση σε μια πενταμορφή Κρητικοπούλα σκλάβια που έχει κοντά του. Ο Βεζύρης για να τους αποδείξει ότι δεν τον συγκινεί τίποτε αποκεφαλίζει την άρτια Χριστιανή έμπρός στο στρατό του και τους πολιορκημένους που παρακολουθούν από τα τείχη! Και την ίδια νύχτα αρχίζει η τρομερή επίθεση κατά της Αμμόχωστου. Μια πέτρα που τιμάται από έκρηξη υπομονής χτυπάει τον καπετάν Φουρτούνα και τον ρίχνει κάτω άναίσθητο. Ο πιστός 'Ελ Καντούρ σηκώνει την κυρία του και την μεταφέρει σ' ένα υπόγειο άναμεσα στα χαλάσματα. Η Αμμόχωστος πέφτει στα χέρια των Τούρκων κι αρχίζει άγρια σφαγή.

Ο Ένετος άνασκήρτισε, βλέποντας τον μόνον.

— Πούναι ο καπετάνιος; φώναζε.

— Πληγώθηκε.

— Σε είδα που τον σήκωσες στα χέρια και τον πήρες.

— Έννοια σας, βρίσκεται σε μέρος ασφαλές. Κι αν άκόμα οι Τούρκοι μπουν στην Αμμόχωστο, δεν θα μωρεσουν να τον άνακαλύβουν.

— Μά πού είναι;

— Μέσα σ' ένα υπόγειο του πύργου της Μπράγκκολα, θαμμένο σχεδόν κάτω απ' τα έρείπια. Έλάτε να μάς βρήτε εκεί, αν μωινετε ζωντανός.

— Ναί, θάρω... Φυλάξου τώρα. 'Ελ -

Καντούρ. Μην έκτίθεσαι πολύ. Πρέπει να ζήσης, για να σώσης τον καπετάνιο μας. Ένετοι και Σαλδόνιοι, κωρασμένοι πια να πολεμούν με τέτοιο τρομακτικό αριθμό έχθρών, υποχωρούν τώρα άτακτα, προσπαθώντας να διασώσουν τουλάχιστον μερικούς απ' τους πληγωμένους των.

Οι γενίτσαροι δροσκέλιαν τις έπαλξεις, στρωμένες με πτώματα.

— Θάνατος στους γκιαούρηδες!... ούρλιαζαν σάν δαίμονες.

— Έμπρός, πυροβολήται! φώναζε ο κυβερνήτης, με βροντερή φωνή. Τα κανόνια συγκλόνισαν τον προμαχώνα, απ' την κορυφή ως τη βάση του, και κεραυνόβολησαν τους έχθρους. Όλη η πρώτη γραμμή των άγριων πολεμιστών θερσίστηκε απ' την πυρίνη εκείνη βροχή. Άρσιστηκε απ' την πυρίνη εκείνη βροχή. Άρσιστηκε απ' την πυρίνη εκείνη βροχή. Άρσιστηκε απ' την πυρίνη εκείνη βροχή.

Οι Ένετοι κι οι Σαλδόνιοι, που είχαν άνασάνει μια στιγμή, ώρμησαν και πάλι στους. Προφυλάγμενοι με τις άσπίδες στη μάχη. Προφυλάγμενοι με τις άσπίδες στη μάχη. Προφυλάγμενοι με τις άσπίδες στη μάχη.

Τα κανόνια εξακολουθούσαν να βροντούν, σκοτώνοντας κάποτε και φίλους, μαζί με τους έχθρους. Οι άρκεβούζιεροι, τοποθετημένοι στα ψηλότερα σημεία του τείχους, πυροβολούσαν ακατάπαυστα και σκορπίζαν το θάνατο στους Τούρκους που σκαρφάλωναν στις έπαλξεις.

Τίποτε όμως δεν μωρούσε πια να σταματήσει τις μάχες εκείνες που είχαν έπιτεθεί κατά της Αμμόχωστου. Οι γενναίοι υπερασπιστές της πόλεως, έξαντλημένοι από τόσαν μνηών μάχες και στερησεις, σφωιάζονταν κάτω, μέσα στο αίμα τους, κι άφηναν την τελευταία τους πνοή.

Είχε άρχισει το ψευδορήγμα της Αμμόχωστου... Η Ανατολή σκότωνε τη Δύση, η Άσία κατατρόπωνε τη Χριστιανισμένη, για να στήσει παντού την πρσίση σημαία του Προφήτη.

Τώρα οι πύργοι έφεταν ένας — ένας στα χέρια των βορβάρων της Αραβίας και των άσιατικών στεπών, που γκρέμιζαν από κει πάνω τους ήττημένους, νεκρούς ή έτοιμοθανάτους. Είχαν κυριεύει πια οι μισοερείπωμένοι προμαχώνες.

— Ένα τεράστιο σύννεφο, απ' τους καπνούς του έχθρικού πυροβολήσας, σκεπάζε σάν πένθιμος πέπλος την Αμμόχωστο, κρύβοντας την όλοψη. Οι καμπάνες δεν έσήμαιναν πια. Οι προσευχές των γυναικών που είχαν μαζευτεί στις έκκλησίες, πνιγόνταν απ' τις βλαστήμιες και τα ούρλιασματα των άπίστων. Κι η ανθρωποθάλασσα άνέβαινε, άνέβαινε... χίλιες φορές φοβερότερη απ' τον άκαινο, μ' ένα άπαίσιο μωγκρητό!

Οι Ένετοι, οι Σαλδόνιοι, οι κάτοικοι που είχαν συμματήσει στην άμυνα, έφηναν άπελπισμένοι στα στενά δρομάκια της Αμμόχωστου, προσπαθώντας να κρυφτούν κάτω απ' τα έρείπια των σπιτιών και σκορπίζοντας τον τρόμο με τις φωνές τους.

Οι Τούρκοι!... Οι Τούρκοι!... Οι λίγοι στρατιώτες που υπερασπίζαν άκούγοντας τις φωνές αυτές φοβήθηκαν μήπως περικυκλωθούν, έγκατέλειψαν τις θέσεις τους και διασκορπίστηκαν προς το έσωτερικό της πόλεως.

Κατά τις 4 το πρωί, όταν άρχιζε να λιγοστεύει το σκοτάδι και να διαλύεται κάπως το πυκνό σύννεφο του καπνού, οι γενίτσαροι είχαν πια συντρίψει την τελευταία αντίσταση, με τη βοήθεια του Ιππικού. Έμπαιναν τώρα στα σπίτια που άπομέναν άκόμη θάρια, κι έσφαζαν άγρια όποιους εύρισκαν μέσα.

Έφτασαν τέλος μπροστά στην παλιά έκκλησία του Αγίου Μάρκου. Ο κυβερνήτης της Αμμόχωστου, ο ηρωικός Μπαλιόνε, στεκόταν στο τελευταίο σκαλοπάτι της, άκουπώντας περήφανα στο ματοδάμένο σπαθί του και τριγυρισμένος από μια φούχτα στρατιώτες, τους τελευταίους έπιζώντες...

Είχε μείνει δίχως κρόνος, κι ο άλυσσίδωτος του θώρακας ήταν ματωμένος και κομματισμένος. Καμιά όμως ρυτίδα δεν αλάκωνε το πλατύ μέτωπό του και το βλέμμα του έβενε ήρεμο.

Η άπίστευτη γαλήνη αυτού του ήρωος, που είχε συνκρατήσει έπί πολλούς μήνες τον ισχυρότερο τουρκικό στρατό κι είχε στείλει στον παράδεισο του Μωάμεθ περισσότερους από 20 χιλιάδες πιστούς του Προφήτη, φάνηκε πως καταπράνε έαφνικά τους μανιασμένους έπιδρούς.

— Ένας πασάς, με τρία πράσινα φτερά στο κρόνος του κι ένα πελώριο γιάταγάνι στο χέρι, έπιθυμώντας να ξεμπερδέψει με τους λίγους αυτούς γκιαούρηδες, άνοιξε δρόμο με τ' άλογο του άναμεσα στους γενίτσαρους και φώναζε:

— Νικηθήκατε! Δώστε τα κεφάλια σας στους πολεμιστές μου!

— Ένα περφορονητικό χαμόγελο πέρασε απ' τα χείλη του Μπαλιόνε, τα μάτια του άστραποβόλησαν, κι άπάντησε, πετώντας το σπαθί του:

— Σκοτώστε μας, άφού διάξεσθε τόσο. Μά να ξέρετε ότι το λιοντάρι του Αγίου Μάρκου δεν πεθαίνει στην Αμμόχωστο κι ότι μια μέρα οι δρυχημοί του θ' άκουστούν κάτω απ' τα τείχη του Βυζαντίου!

— Έδειξε έπειτα την πόρτα της έκκλησίας, που είχε μείνει ορθάνοιχτη, και πρόσθεσε:

— Έκει μέσα θα βρήτε γυναικόπαιδα για σφάξιμο. Δεν θα σας φέρουν καμιά αντίσταση... Ατιμάσετε, αν θέλετε, τη φήμη των πολεμιστών της Ανατολής. Θα σας κρίνη η Ιστορία!

Ο πασάς είχε μείνει δουλός, σαστισμένος... Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκαν κοντινά σαλπίσματα. Κι οι γενίτσαροι έσπευσαν να παραμερίσουν, κολλώντας στους τοίχους των σπιτιών, για ν' άνοιξουν πέρασμα άναμεσα τους. Έρχόταν ο μέγας βεζύρης, με τους υπαρχηγούς του και την άλβανική σωματοφυλακή του.

Προχώρησε στην πλατεία, με το ψυμένο γιάταγάνι του στο χέρι, περήφανα στημένος πάνω στο θαυμασίο έλλογό του. Μια βαθεία ρυτίδα αλάκωνε το μέτωπό του, και στα μαύρα μάτια του γυάλιζε μια σκληρή λάμψη.

Πέρασε άναμεσα στους γενίτσαρους, δίχως να καταδεχτεί καν να τους ρίξει μια ματιά, και δείχνοντας με το γιάταγάνι του τους λίγους Ένετους στρατιώτες, διάταξε τους σωματοφυλάκες του:

— Πιάστε τους όλους!

— Ένώ οι Άλβανοί έκτελούσαν άμέσως τη διαταγή του, αυτός άνέθηκε με τ' άλογο του τα λίγα σκαλοπάτια και μήκη έτσι στην έκκλησία. Σταμάτησε στη μέση της, με το άριστέρο του χέρι άκουπισμένο στο γοφό του.

Οι γυναίκες, γονατιστές όλες, με τα παιδιά τους στην άγκαλιά τους, έβγαλαν μια τρομαγμένη φωνή, ενώ ένας γέρος παπάς — ά μόνος ίσως που είχε γλυτώσει

λασσα άνέβαινε, άνέβαινε... χίλιες φορές φοβερότερη απ' τον άκαινο, μ' ένα άπαίσιο μωγκρητό!

Οι Ένετοι, οι Σαλδόνιοι, οι κάτοικοι που είχαν συμματήσει στην άμυνα, έφηναν άπελπισμένοι στα στενά δρομάκια της Αμμόχωστου, προσπαθώντας να κρυφτούν κάτω απ' τα έρείπια των σπιτιών και σκορπίζοντας τον τρόμο με τις φωνές τους.

Οι Τούρκοι!... Οι Τούρκοι!... Οι λίγοι στρατιώτες που υπερασπίζαν άκούγοντας τις φωνές αυτές φοβήθηκαν μήπως περικυκλωθούν, έγκατέλειψαν τις θέσεις τους και διασκορπίστηκαν προς το έσωτερικό της πόλεως.

Κατά τις 4 το πρωί, όταν άρχιζε να λιγοστεύει το σκοτάδι και να διαλύεται κάπως το πυκνό σύννεφο του καπνού, οι γενίτσαροι είχαν πια συντρίψει την τελευταία αντίσταση, με τη βοήθεια του Ιππικού. Έμπαιναν τώρα στα σπίτια που άπομέναν άκόμη θάρια, κι έσφαζαν άγρια όποιους εύρισκαν μέσα.

Έφτασαν τέλος μπροστά στην παλιά έκκλησία του Αγίου Μάρκου. Ο κυβερνήτης της Αμμόχωστου, ο ηρωικός Μπαλιόνε, στεκόταν στο τελευταίο σκαλοπάτι της, άκουπώντας περήφανα στο ματοδάμένο σπαθί του και τριγυρισμένος από μια φούχτα στρατιώτες, τους τελευταίους έπιζώντες...

Είχε μείνει δίχως κρόνος, κι ο άλυσσίδωτος του θώρακας ήταν ματωμένος και κομματισμένος. Καμιά όμως ρυτίδα δεν αλάκωνε το πλατύ μέτωπό του και το βλέμμα του έβενε ήρεμο.

Η άπίστευτη γαλήνη αυτού του ήρωος, που είχε συνκρατήσει έπί πολλούς μήνες τον ισχυρότερο τουρκικό στρατό κι είχε στείλει στον παράδεισο του Μωάμεθ περισσότερους από 20 χιλιάδες πιστούς του Προφήτη, φάνηκε πως καταπράνε έαφνικά τους μανιασμένους έπιδρούς.

— Ένας πασάς, με τρία πράσινα φτερά στο κρόνος του κι ένα πελώριο γιάταγάνι στο χέρι, έπιθυμώντας να ξεμπερδέψει με τους λίγους αυτούς γκιαούρηδες, άνοιξε δρόμο με τ' άλογο του άναμεσα στους γενίτσαρους και φώναζε:

— Νικηθήκατε! Δώστε τα κεφάλια σας στους πολεμιστές μου!

— Ένα περφορονητικό χαμόγελο πέρασε απ' τα χείλη του Μπαλιόνε, τα μάτια του άστραποβόλησαν, κι άπάντησε, πετώντας το σπαθί του:

— Σκοτώστε μας, άφού διάξεσθε τόσο. Μά να ξέρετε ότι το λιοντάρι του Αγίου Μάρκου δεν πεθαίνει στην Αμμόχωστο κι ότι μια μέρα οι δρυχημοί του θ' άκουστούν κάτω απ' τα τείχη του Βυζαντίου!

— Έδειξε έπειτα την πόρτα της έκκλησίας, που είχε μείνει ορθάνοιχτη, και πρόσθεσε:

— Έκει μέσα θα βρήτε γυναικόπαιδα για σφάξιμο. Δεν θα σας φέρουν καμιά αντίσταση... Ατιμάσετε, αν θέλετε, τη φήμη των πολεμιστών της Ανατολής. Θα σας κρίνη η Ιστορία!

Ο πασάς είχε μείνει δουλός, σαστισμένος... Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκαν κοντινά σαλπίσματα. Κι οι γενίτσαροι έσπευσαν να παραμερίσουν, κολλώντας στους τοίχους των σπιτιών, για ν' άνοιξουν πέρασμα άναμεσα τους. Έρχόταν ο μέγας βεζύρης, με τους υπαρχηγούς του και την άλβανική σωματοφυλακή του.

Προχώρησε στην πλατεία, με το ψυμένο γιάταγάνι του στο χέρι, περήφανα στημένος πάνω στο θαυμασίο έλλογό του. Μια βαθεία ρυτίδα αλάκωνε το μέτωπό του, και στα μαύρα μάτια του γυάλιζε μια σκληρή λάμψη.

Πέρασε άναμεσα στους γενίτσαρους, δίχως να καταδεχτεί καν να τους ρίξει μια ματιά, και δείχνοντας με το γιάταγάνι του τους λίγους Ένετους στρατιώτες, διάταξε τους σωματοφυλάκες του:

— Πιάστε τους όλους!

— Ένώ οι Άλβανοί έκτελούσαν άμέσως τη διαταγή του, αυτός άνέθηκε με τ' άλογο του τα λίγα σκαλοπάτια και μήκη έτσι στην έκκλησία. Σταμάτησε στη μέση της, με το άριστέρο του χέρι άκουπισμένο στο γοφό του.

Οι γυναίκες, γονατιστές όλες, με τα παιδιά τους στην άγκαλιά τους, έβγαλαν μια τρομαγμένη φωνή, ενώ ένας γέρος παπάς — ά μόνος ίσως που είχε γλυτώσει

άπ' τη σφαγή — σήκωνε ψηλά ένα σταυρό, σάν να έλπιζε να συγκινήσει έτσι το σκληρό άντιπρόσωπο του Σουλτάνου.

Η στιγμή ήταν τρομερή... Ένα νόημα του βεζύρη άκούσες για να δμρήσουν οι γενίτσαροι, που είχαν ήδη γεμίσει την έκκλησία, και να κοιματίσουν τα γυναικόπαιδα...

Ο μέγας βεζύρης έμενε άμίλητος, με τα μάτια κορφωμένα στο σταυρό που κρατούσε ψηλά ο γέρος παπάς. Οι γυναίκες έκλαιγαν μ' άναφυλλητά, τα παιδιά φώναζαν, οι γενίτσαροι άνυπομονούσαν ν' άρχίσουν τη σφαγή...

Ξαφνικά, όλες μαζί οι μητέρες, σάν να τους είχε έρθει συγχρόνος ή ίδια έμπνευση, σήκωσαν ψηλά τα μικρά τους και τα παρουνίσσαν στο βεζύρη, φωνάζοντας του με λυγμούς:

— Λυπήσου τα παιδιά μας!... Είν' άθώα!

Ο μέγας βεζύρης κατέβασε τότε το γιάταγάνι του, που είχε σπρώξει κι όλες για να δώση το σύνθημα της σφαγής, γύρισε στους στρατιώτες του και βροντοφώνησε:

— Όλες αυτές οι γυναίκες άνήκουν στο Σουλτάνο! Άλλοίμονο σ' όποιον τις άγγίξει!

Είχαν σωθή τα γυναικόπαιδα της Αμμόχωστου.

Η Καντούρ... πιστέ μου φίλε... σώς με...

Μια λάμψη άπέραντης χαράς φώτισε τα μαύρα και βαθεία μάτια του Άραφ.

— Με άνειρεύεσαι! μωρουήρισε μ' ένα πνιγμένο λυγμό. Μ' ό ζητάει να τη σώσω! Κι έγω σκόπευα να την άποδιώξη κάποιους φανταστικούς έχθρους, πιστεύοντας ίσως πως πολεμούσε άκόμη με τους Τούρκους. Και πρόφερε κάθε τόσο φράσεις άσυνάρτητες:

— Έκει... σκοτώστε τους... άνεβαίνουν... οι τίγρεις της Αραβίας... θυμήται τη Λευκωσία... πόσο αίμα... τί μηήτε τη Λευκωσία... πόσο αίμα... τί μηήτε τη Λευκωσία... πόσο αίμα...

Μια φωνή έξφυγε απ' τα ώμορφα χείλη της, ενώ τα χαρακτηριστικά της αλλοιώνονταν φρικτά από μιάν άνέκφορστη άγωνία.

Ανακάθισε στο στρώμα τετώνοντας μπροστά τα χέρια της, με τα μάτια της γουρλωμένα απ' τον τρόμο, κυττάζοντας γύρω της χωρίς να βλέπει τίποτε. Έπειγύρω της χωρίς να βλέπει τίποτε. Έπειγύρω της χωρίς να βλέπει τίποτε. Έπειγύρω της χωρίς να βλέπει τίποτε.

— Ένώ είχε καθήσει σε μια μεγάλη πέτρα, δίπλα στον πυρσό που έριχνε τις κόκινες λάμψεις του στα μαυρισμένα κι άγρια τοχώματα. Και κύτταζε τη δούκισσα, με το κεφάλι άναμεσα στα χέρια του σα, με το κεφάλι άναμεσα στα χέρια του σα, με το κεφάλι άναμεσα στα χέρια του σα...

Κάθε τόσο, άναστένανε βαθεία και κάρφανε το βλέμμα του στο κενό, σάν ν' άναζητούσε κάποια μακρινή όπτασία...

Μια παράξενη λάμψη ύπληρε στο βάθος των ματιών του δυστυχισμένου δούλου. Το μέτωπό του αλάκωνόταν από ρυτίδες. Δά-

κρουα κυλούσαν άργά - άργά απ' τα μάτια του στα μελανά του μάγουλα.

Είμαι ένας σκλάβος, μωρουήρισε με φωνή βραχνή, πιστός σκύλος της κυρίας μου... Μόνον ο θάνατος μπορεί να με κάνει εύτυχισμένο! Καλύτερα θάταν να μου τρυπούσε την καρδιά μια σφαίρα ή ένα γιάταγάνι των παλιών δομορήσκων μου... Θάχαν τελειώσει τότε όλες οι άγωνίες, όλα τα βάσανα του περιφρονημένου σκλάβου...

Σηκώθηκε άπότομα και διευθύνθηκε προς την είσοδο, σάν να τον κινούσε κάποια άπελπισμένη άπόφασι. Άρχισε να μετακινεί τις πέτρες, μονολογώντας συγχρόνος με έαψι:

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πιστός του Σταυρού, κι όχι του Μωάμεθ, όσο κι' αν είμαι Άραφ... κι ότι πρόδωσα συχνά τους Τούρκους. Θα διατάξη τότε να μ' άποκεφαλίσουν. Σε μια ώρα θα κοιμάμαι τόν αιώνα ύπνο, όπως τόσες χιλιάδες γενναίοι πολεμιστά...

— Όλα θάχουν τελειώσει.

— Ναί, θα πάω να βρώ το Μουσταφά. Θα του πώ ότι είμαι κι έγω πισ

κοντά σου, κυρία, απάντησε ο Άραφ. Μη σπώνεσαι, δεν υπάρχει λόγος. Για τη στιγμή, δεν μας απειλεί κανείς κίνδυνος... Πώς αισθάνεσαι;

— Είμαι πολύ αδύνατη, Έλ - Καντούρ, απάντησε η δούκισσα με ένα στεναγμό. Ποιος ξέρει ποτέ θα μπορούσα και πάλι να κρατήσω το σταθί μου...

— Δεν σου χρειάζεται προσωρινά...

— Όταν λοιπόν τελειώσαν όλα; ρώτησε η νέα κοπέλλα, ενώ το ώραίο της πρόσωπο αλλοιωόταν από βαθύ πόνο.

— Όλα, κυρία!

— Κι' ο ύπαρχηγός μου; Σκοτώθηκε;

— Όταν έφυγα απ' τον προμαχώνα του Αγίου Μάρκου, ήταν όρθιος ακόμη. Του είπα μάλιστα ότι βρισκόσουν σ' αυτό το καταφύγιο...

— Υπάρχει λοιπόν καμιά έλπίδα ναρθή να μάς βοηθή;

— Ναι, αν γλύτωνε απ' τα γιαταγάνια των Τούρκων... Επείτρεψέ μου τώρα να περιποιηθώ την πληγή σου. Ξέρουν καλά αυτή την τέχνη στην πατρίδα μου.

— Είναι, περιττό, Έλ - Καντούρ. Αφισέ την να γιατρευτεί μόνη της. Δεν είναι σοβαρή, όσο πιστεύεις. Μόνο που εξασθένησα γιατί έχασα πολύ αίμα... Δώσε μου να πιω. Με βαρύνει η δίψα.

— Δεν έχω ούτε μενίστρα νερό, κυρία. Έδώ κάτω, δεν υπάρχουν παρά μόνο κάμποσες στάμνες με κυπριώτικο κρασί.

— Καλά, δώσε μου κρασί λοιπόν.

Ο Άραφ άνασκήκωσε τη βορεία πλάκα που σκέπαζε ένα μεγάλο πλήλιο δοχείο, γέμισε ένα πέτινο υπέλαμο με το περιεχόμενο του και τώδωσε στη δούκισσα, που το άδειαζε άπληστα.

— Οά ξεδιψάσης έτσι, της είπε ο Έλ - Καντούρ. Είναι προτιμότερο απ' το μολυσμένο νερό που έχουν οι στέρνες της πόλεως.

Η δούκισσα ήπιε και ξανάπεσε στο στρώμα, ακουμπώντας το κεφάλι της πάνω στο χέρι της. Ο Άραφ έμπηξε τον πυρσό σε μία γωνιά του τοίχου, έτσι που να μη διακρίνεται απ' έξω το φως του, ανάμεσα στις πέτρες.

— Τι θ' απογινώσκω, Έλ - Καντούρ; ρώτησε σε λίγο η δούκισσα. Πιστεύεις να κατορθώσουμε να φύγουμε κρυφά απ' την Αρμόχωστο, για ν' αναζητήσουμε το Λά Ουσιέρ;

Ο Άραφ άνασκήκωσε έλαφρά κι' απάντησε με βορεία φωνή:

— Ας αφήσουμε για την ώρα τον κύριο υποκόμητα κι' ας κυττάσουμε να σωθούμε.

— Σε ρώτησα κι' εγώ αν θα μπορούσαμε.

— Ίσως, αν μάς βοηθήση κάποιος... ο μόνος Τούρκος που έχει μεγάλη κι' ιπποτική καρδιά!

— Ποιος δηλαδή; ρώτησε η δούκισσα, κυττάζοντας στα μάτια τον Άραβα.

— Ο Λέων της Δαμασκού.

— Ο Μουλεύ - έλ - Καντέλ;

— Μαί, κυρία, αυτός που του χάρισε τη ζωή, ενώ είχες δικαίωμα να τον σκοτώσης. Είναι ίσως ο μόνος που δεν εγκρίνει τις αργιότητες του μεγάλου βεζύρη.

— Τι σκέπτεσαι λοιπόν να κάμης;

— Να παρουσιάσω στο Λέοντα της Δαμασκού και να του εξηγήσω τη θέση μας. Είμαι βέβαιος ότι δεν πρόκειται να σε προδώση ο γενναίος κι' ειλικρινής αυτός πολεμιστής... Ίσως μάλιστα ποιος ξέρει; — μπορείς να σου δώση πολύτιμες πληροφορίες για το μέρος που έχουν οδηγήσει τον υποκόμητα.

— Πιστεύεις πως μπορεί να δείξη τέτοια γενναιοψυχία;

— Ναι, κυρία, απάντησε ο Άραφ με σταθερή φωνή.

— Κι' αν σε σκοτώση, ως προδότη; ρώτησε η δούκισσα.

Ο Άραφ έκαμε μία δόριστη χειρονομία και ψιθύρισε μόνος του:

— Θα τελειώση έτσι το μαρτύριό μου! Επειτα πρόσθεσε με δυνατή φωνή:

— Αναπαύσου τώρα, κυρία. Έχουμε καιρό απόψε...

Η δούκισσα υπάκουσε. Μά πέρασαν ώρες ολόκληρες, ως που να μπορέση ν' αποκοιμηθώ.

Για να μη την κουράξη με τα λόγια του, ο Έλ - Καντούρ είχε πέσει μπρομυμπα πίσω απ' τις πέτρες που έφραζαν την είσοδο, και παρακολουθούσε προσεκτικά τους εξωτερικούς θορύβους.

Όταν σπκώθηκε, είχε πιά νυχτώσει καλά, κι' η δούκισσα, έξασθενημένη απ' την

αίμορραγία της πληγής της, είχε βυθισθώ στον ύπνο. Πήγε κοντά της και την κύτταξε για πολλή ώρα, ακουώντας την έλαφρη αναπνοή της.

— Τι όμορφη που είναι! ψιθύρισε με φωνή ραγισμένη Δυστυχισμένη σκλάβε! Καλλίτερο θάταν να σ' είχε σκοτώσει απ' το ξύλο ο πρώτος σου αφέντης! Δεν θα χες υποφέρει τόσο...

Πέρασε το χέρι του πάνω απ' το μέτωπό του που ήταν υγρό από ιδρώτα. Έξέτασε έπειτα τα πιστόλια του, στερέωσε καλλίτερα στη ζώνη του το γιαταγάνι του και προχώρησε προς την έξοδο μουρμούριζοντας:

— Πάμε τώρα να δούμε το Λέοντα της Δαμασκού!

Ξαφνικά σταμάτησε, συγκρατώντας ακόμη και την αναπνοή του. Του είχε φανή ότι άκουσε έναν έλαφρό θόρυβο απ' έξω.

«Μήπως κανείς Τούρκος ανακάλυψε το καταφύγιό μας;» αναρωτήθηκε.

Αρπάξε το ένα πιστόλι του, άναψε το φυτίλι του και στάθηκε δίπλα στο άνοιγμα, με το όπλο κρυμμένο πίσω απ' την πλάτη του για να μην προδίδουν οι σπιθες την παρουσία του.

«Άκουσε μία πέτρα να μετακινείται και να κυλάει απ' τη θύρα της.

«Τί σημαίνει αυτό; αναρωτήθηκε για δεύτερη φορά. Αν είναι Τούρκος, δεν θα προλάβει να μπη. Θα του φυτέψω μία σφαίρα στο κεφάλι!».

Κρύφτηκε πίσω απ' τις πέτρες, με το δάχτυλο στη σκανδάλη του πιστολιού του. Ο θορύβος εξακολουθούσε. Μετακινήθηκαν κι' άλλες πέτρες. Εκείνος που προσπαθούσε να φτάση ως την είσοδο, πρέπει να σκαρφάλωνε με μεγάλες προφυλάξεις, σαν να βέλε να μη τον αντιληφθούν...

Μά, αν δεν ήταν Τούρκος, αλλά κάποιος δυστυχισμένος Χριστιανός, που αναζητούσε ένα καταφύγιο; Αυτό σκέφθηκε ο Άραφ και μουρμούρισε:

— «Ας μη διαστούμε να πυροβολήσουμε! Μπορεί να σκοτώσω ένα φίλο...»

Ο άγνωστος εξακολουθούσε ν' ανεβαίνει. «Εφτασε μπροστά στο άνοιγμα κι' άρχισε να το ξεφράξη, με τις ίδιες πάντοτε προφυλάξεις.

Μόλις έχωσε μέσα το κεφάλι του, ο Έλ Καντούρ γύρισε το πιστόλι του καταπάνω του, λέγοντάς του:

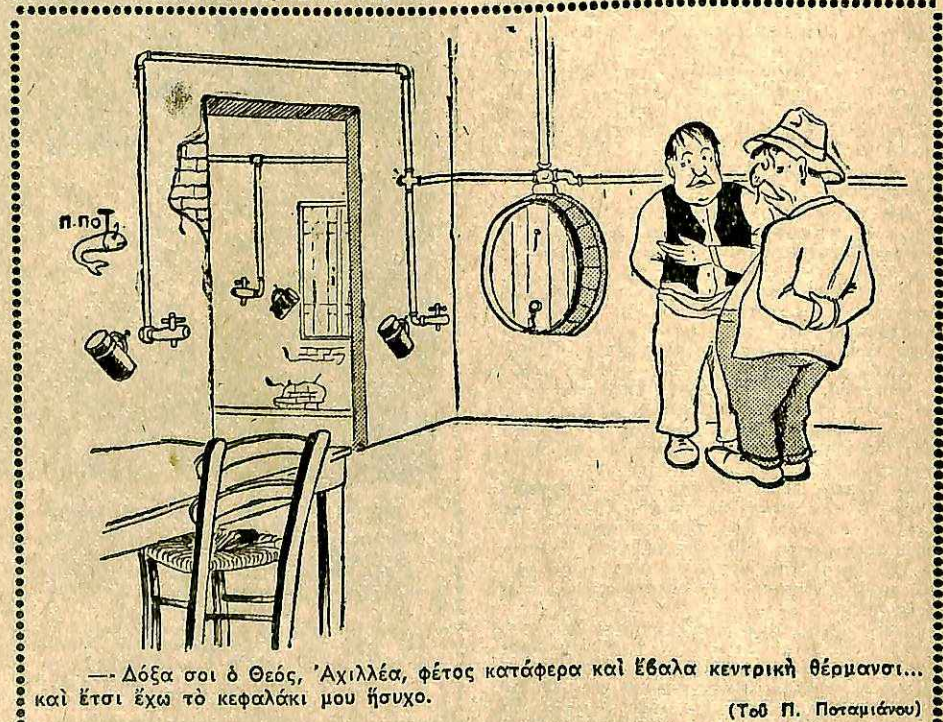
— Ποιος είσαι;... Μίλησε γιατί στην άναψα!

— Στάσου, Έλ - Καντούρ! Είμαι ο Περπινιάνο.

Θ'.

Ο Λέων της Δαμασκού

Ένα λεπτό αργότερα, ο ύπαρχηγός του καπετάν - Φουρτούνα έμπαινε στο υπό-

— Δόξα σοι ο Θεός, Άχιλλέα, φέτος κατάφερα και έβαλα κεντρική θέρμανσι... και έτσι έχω το κεφαλάκι μου ήσυχο.

γείο. Βρισκόταν σ' αξιοβρόντη κατάσταση. Είχε τυλιγμένο γύρω απ' το κεφάλι του ένα κουρέλι θαμμένο στο αίμα και μαύρο απ' το μαρμαροί. Η στολή του, οι μπότες του, όλα ήταν κομματιασμένα. Κρατούσε στο χέρι του ένα κομμάτι σπασμένου σπαθίου, θαμμένο με αίμα ως τη λαβή.

Το πρόσωπό του είχε τόσο αδυνατίσει στις λίγες εκείνες ώρες που είχαν περάσει, ώστε θάλεγε κανείς πως νήστευε από οκτώ μέρες.

— Έσείς, άρχοντά μου! φώναξε ο Άραφ. Σε ποιά κατάσταση σάς ξαναβλέπω! Τι κάνει ο καπετάνιος; έσπευσε να ρωτήσει ο νεοφερμένος.

— Κοιμάται ήσυχα. «Ας μη τον ξυπνήσουμε. Έχει πολλή ανάγκη από ανάπαυσι...» Νά τος, κυττάχτε τον!

Ο Περπινιάνο έκανε να πλησιάση τη δούκισσα, όταν έειν η δούκισσα απ' το θόρυβο κι' άνοιξε τα μάτια της.

— Έσείς, Περπινιάνο! φώναξε, κάνοντας μία κίνηση χαράς. Πώς ξεφύγατε ζωντανός απ' τα χέρια των Τούρκων;

— Είνε ένα θαύμα, καπετάν - Φουρτούνα. «Αν μ' ανακάλυπταν, σίγουρα δεν θα με ξαναβλέπατε πιά... γιατί έσφαξαν αλύπητα όλους όσους όρθηκαν στα έρείπια και στα ύπογεα των σπιτιών. Αυτή τη διαταγή είχαν απ' το Μουσταφά.

— Τί φρίκη! φώναξε η δούκισσα. Και σεις πώς μπορέσατε να γλυτώσετε;

— Σας είπα, μ' ένα θαύμα! Όταν είχαν χαθή πιά όλοι κι' οι γενίτσαροι πλημύρισαν τους ανυπεράσπιστους προμαχώνες, έφυγα κι' εγώ με τους τελευταίους επιζώντες. Καθώς περιπλανιόμουν στην τύχη, μη ξέροντας πού να κρυφτώ και θεωρώντας χαμένο τον εαυτό μου, άκούστηκε μία ανθρώπινη φωνή κάτω απ' τα έρείπια ενός γκρεμισμένου σπιτιού:

» «Εδώ!... Έλάτε δά!

» Μέσα από μία γρύλλια, θαμμένη σχεδόν κάτω απ' τις πέτρες, είδα δυο άντρες που μούκαναν σινιάλα. Παραμέρισα τα έρείπια, με τη βοήθειά τους, και χώθηκα σ' ένα σκοτεινό υπόγειο. Δεν μπορούσα να σταθώ πιά όρθιος απ' την κούρασι κι' απ' τις πληγές μου...

— Ποιοι ήταν αυτοί οι άνθρωποι; ρώτησε η δούκισσα.

— Δυο ναυτικοί του ενετικού στόλου, που είχαν φτάσει εδώ με τις ενισχύσεις του Μαρτινέγκο.

— Πού βρίσκονται τώρα;

— Κρυμμένοι πάντα στο σκοτεινό εκείνο υπόγειο. Έγουν φράζει την είσοδό του, για να μη την ανακαλύψουν οι Τούρκοι.

— Γιατί δεν ήρθαν μαζί σας;

— Δεν τόλμησαν, καπετάνιο. Κι' έπει-

τα, φοβόνταν μήπως δοούν το καταφύγιό σας πλημμυρισμένο από γενίτσαρους του Μουσταφά.

— Άπχει πολύ από δώ αυτό το υπόγειο;

— Μόλις τριακόσια βήματα.

— Οι άνθρωποι αυτοί μπορούν να μάς φανούν πολύ χρήσιμοι.

— Κι' εγώ το πιστεύω, δούκισσα!

Η κοπέλλα έμεινε άμλητη για λίγο. «Επειτα γύρισε και ρώτησε απότομα τον Έλ - Καντούρ, που στεκόταν δίπλα της:

— Είσαι πάντα αποφασισμένος;...

— Ναι, κυρία, απάντησε εκείνος. Μόνον αυτός ο άνθρωπος μπορεί να μάς σώση.

— Κι' αν γλιεόσαι;...

— Τότε δεν θα φτάση ως εδώ ο Λέων της Δαμασκού! Ο Έλ - Καντούρ έχει ένα πιστόλι κι' ένα γιαταγάνι, και ξέρει να τα μεταχειρισθώ καλλίτερα κι' απ' τους γενίτσαρους του Μουσταφά!

Η δούκισσα γύρισε στον ύπαρχηγό της, που την κύτταζε με έκπληξι, μη μπορώντας ακόμη να καταλάβη γιατί θαρχόταν εκεί ο Τούρκος που είχε νικήση μπροστά στα τείχη της Αρμόχωστου.

— Πιστεύετε, Περπινιάνο, ότι μπορούμε να ξεφύγουμε χωρίς να το αντιληφθούν οι Τούρκοι; τον ρώτησε.

— Όχι, κυρία. Η πόλι είναι γεμάτη από γενίτσαρους, διψασμένους ακόμη για χριστιανικό αίμα. Και γύρω της υπάρχουν το λιγώτερο 50 χιλιάδες Ασιάτες, που φυλάνε για να μη ξεφύγη κανείς.

— Πήγαίνε, Έλ - Καντούρ, είπε η δούκισσα. Η τελευταία έλπίδα μας βρίσκεται στα χέρια του Λέοντος της Δαμασκού.

Ο Άραφ άναψε το φυτίλι του πιστολιού του, δεβαίνοντάς το γιαταγάνι του έβγαине εύκολα απ' την πέτινη κι' άποδο τον υποκόμητα, κάρωσε πάνω της τα φλογέρα μάτια του και της είπε, με βαθεία θλίψη:

— «Αν δεν ξαναγυρίσω πιά, αν το κεφάλι μου κείνη στα χέρια των Τούρκων, σου εύχομαι, κυρία, να ξαναβρής γρήγορα τον υποκόμητα Λά Ουσιέρ και τη χαμένη σου ευτυχία!

Η τελευταία λέξη του πνίγηκε σ' ένα λυγμό. Η δούκισσα του έμπερι το άπλωσε το χέρι της. Ο Άραφ ξαναγύρισε κοντά στο στρώμα της, γονάτισε χαμω κι' έδωσε ένα ατελείωτο φιλή στο άσπρο χέρι της — τέτοιο που της φάνηκε σαν ν'

Ο ΠΟΝΟΨΥΧΟΣ

— Έχω ξεχάσει το πορτοφόλι μου σπιτί. Μήπως έχετε να μου δανείσετε κανένα δεκαχίλιαρο για να τους δώσω κάτι κι' εγώ;

ακουμπούσε στο δέρμα της ένα σίδερο έρυθροπυρμένο...

— Πήγαίνε, καλέ μου Έλ - Καντούρ! του ξανάπε μ' ένα στεναγμό.

Εκείνος πετάχτηκε όρθιος, με μάτια λαμπερά, κι' είπε έντονα:

— Η θά σε σώση ο Λέων της Δαμασκού, κυρία, η θά τον σκοτώσω!

«Επειτα γλύστρησε έξω απ' το άνοιγμα, σαν θηρίο που θγάνει απ' τη φώληά του, ενώ η δούκισσα μουρμούριζε:

— Αμοιρε Έλ - Καντούρ! Ποση πίστι και πόσα βάσανα κρύβει στην καρδιά σου!...

Μόλις βρέθηκε έξω, ο Άραφ κατέβηκε απ' τον τεράστιο σαρφ των έρειπών, που σκέπαζαν όλη τη βάση του πυργου, και διευθύνθηκε προς τις μεγάλες φωτιές που έδειχναν τη θέση της τουρκικής κατασκήνωσως, στη μέση της πόλεως.

Δεν ήξερε πού ακριβώς βρισκόταν ο Λέων της Δαμασκού. Εφόσον όμως έπρόκειτο για γυίο πιασά κι' ένα απ' τους γενναίωτους και δημοφιλέστους πολεμιστάς των μουσουλμανικών όρδων, ήταν βέβαιος πως θα το μάθαινε εύκολα.

Οι δρόμοι της Αρμόχωστου ήταν δυβισμένοι στο σκοτάδι. Γιατί οι Τούρκοι δεν φοβόνταν καμιά έκπληξι, εφόσον είχαν εξοντώσει όνι μόνον την ηρωική φρουρά της πόλεως, αλλά ακόμη και τους κατοίκους τους ίκανούς να φέρουν όπλα.

Ώστόσο, τα μάτια του Έλ - Καντούρ διέκριναν εύκολα τα κομματισμένα πώματα, που τα καταδρόχθιζαν τα σκυλιά — πεινασμένα απ' τη νηστεία τόσων μηνών πολιορκίας.

Αφού ξέφυγε δυο - τρεις φορές απ' τις επιθέσεις των εξαγριωμένων αυτών ζώων, σκοτώνοντας με το γιαταγάνι του τα πιο επικίνδυνα, ο Έλ - Καντούρ έφτασε τέλος στη μεγάλη πλατεία, μπροστά στην παλιά εκκλησία του Αγίου Μάρκου — αναπαράστασι του περίφημου όμανύμου ναού της Βενετίας.

Καμιά έκταστη γενίτσαρι, όπλισμένοι ως τα δόντια, κανίζαν και κουδέντιαζαν γύρω απ' τις φωτιές. Οι σκοποφύλαγαν στις γωνίες της πλατείας και μπροστά σε μερικά σπιτία που είχαν διασωθή απ' το μουσουλμανικό πυροβολικό.

Ένας Αλβανός, που καθόταν στα σκαλοπάτια της εκκλησίας, μόλις είδε τον Άραβα, τον σημάδεψε με το μουσκέτο του και του φώναξε:

— Ποιος είσαι; Πού πας;

— Βλέπεις πως είμαι Άραφ, κι' όχι Χριστιανός, απάντησε ο Έλ - Καντούρ. Είμαι στρατιώτης του Χουσεϊν - πασά.

— Τί γυρεύεις εδώ;

— Έχω να μεταδιδάσω μία επείγουσα...

διαταγή στο Λέοντα της Δαμασκού. Μπορείς να μου πής πού βρίσκεται;

— Ποιος σε στέλνει;

— Ο πασάς μου.

— Δεν ξέρω αν είναι ακόμη ξυπνητός ο Μουλεύ - έλ - Καντέλ...

— Μα ή ώρα είναι 9 μόνον.

— Ναι, αλλά υποφέρει ακόμη απ' την πληγή του... Έλα μαζί μου. Μένει σ' ένα απ' αυτά τα σπιτία.

Ο Αλβανός έδωσε το φυτίλι του σπλου του, το ακούμπησε στον ώμο του και διευθύνθηκε προς ένα σπιτί με φτωχική εμφάνισι, με τους τοίχους του χιλιότρηπμένους απ' τις μουσουλμανικές μπαλες. Έξω απ' αυτό φρουρούσαν δυο μαύροι σκλάβοι, σωστόι κολοσσοί και δυο πελώρια αραβικά σκυλιά.

— Ευπνήστε τον αφέντη σας, αν έχη κοιμηθώ, είπε ο Αλβανός στους μαύρους. Θέλει να του μιλήση ένας άεσταλμένος του Χουσεϊν - πασά.

— Είναι έντονος ακόμη... απάντησε ο ένας νέγρος, αφού κύτταξε φιλόποπτα τον Άραβα.

— Πήγαίνε λοιπόν να τον ειδοποιήσης. Ο Χουσεϊν δεν χωρατεύει... κι' είναι φίλος του μεγάλου βεζύρη.

Ο σκλάβος μπήκε στο σπιτί, ενώ ο άλλος στεκόταν μπροστά στην πόρτα, μαζί με τα δυο σκυλιά. Σε λίγες στιγμές, ο πρώτος ξαναβγήκε κι' είπε στον Άραβα:

— Έλα μαζί μου. Σε περιμένει ο αφέντης.

Ο Έλ - Καντούρ έσφιξε, κάτω απ' το φαρδύ μανδύα του, τη λαβή του γιαταγανιού του και μπήκε άδιστακτα στο σπιτί, αποφασισμένος για όλα — ακόμα και να δολοφονή, αν χρειάζόταν, το γυίο του ισχυρού πασά της Δαμασκού...

Ο Μουλεύ - έλ - Καντέλ τον περίμενε σ' ένα μικρό δωμάτιο του ισόγειου, μ' έλαχιστα έπιπλα, φωτισμένο μόνο μ' ένα πυρσό στήμενο μέσα σε μία στάμνα.

Ήταν ακόμη λίγο χαμωός απ' την πληγή του, που δεν είχε έπουλωθί τελείως. Μά τα μεγάλα κι' ώραία μάτια του διατηρούσαν όλη τη βαθεία λάμψη τους.

Φορούσε ένα άλυσσίδωτο θώρακα και μία πλατεία μπλε μεταξωτή ζώνη στη μέση, απ' όπου ξεπροβάλλαν οι χρυσές λαβές δυο γιαταγανιών.

— Ποιος είσαι; ρώτησε τον Άραβα, αφού έκαμε νόημα πτό σκλάβο του να τους αφήση μόνους.

— Τ' όνομά μου δεν θα σου έλεγε τίποτε. Με λένε Έλ - Καντούρ.

— Μου φαίνεται πως σ' έχω ξαναϊδθ.

— Πιθανόν!

— Σε στέλνει ο Χουσεϊν - πασάς;

— Όχι. Ίπα ψέμματα!

Ο Μουλεύ - έλ - Καντέλ έκαμε δυο βήματα πίσω κι' έφερε το χέρι του στη λαβή του γιαταγανιού του, χωρίς όμως να το τραβήξη απ' τη θήκη του. Ο Έλ - Καντούρ τον καθησύχασε με μία χειρονομία.

— Μη νομίζης πως ήρθα για να επιβουλευθώ τη ζωή σου! του είπε.

— Γιατί λοιπόν είπες ψέμματα;

— Γιατί αλλιώς δεν θα με δεχόσουν.

— Ποιος λόγος σ' έκαμε να μεταχειρισθής το όνομα του Χουσεϊν - πασά; Ποιος σ' έστειλε;

— Μία γυναίκα που της χρωστάς τη ζωή σου, απάντησε ο Άραφ με σοβαρή φωνή.

— Μία γυναίκα;... πρόσφερε ο Τούρκος με έκπληξι.

— Και μάλιστα μία Χριστιανή, μία αριστοκράτισσα Ιταλίδα.

— Πού της χρωστάω τη ζωή μου;...

— Ναι, Μουλεύ - έλ - Καντέλ.

— Τρελλάθηκες; Δεν έχω γνωρίσει ποτέ καμιά Ιταλίδα άρχοντισσα, και καμμία γυναίκα δεν πούχει σώσει τη ζωή!

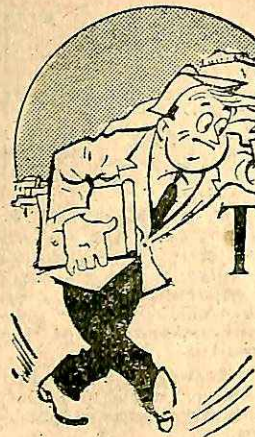
— Κάνεις λάθος, Μουλεύ έλ - Καντέλ, είπε ήσυχα ο Άραφ. Δίχως τη γενναιοψυχία αυτής της γυναίκας, δεν θα λάβαινες μέρος στην άλωση της Αρμόχωστου... Δεν έχει ακόμη κλείσει έντελως η πληγή που σου άνοιξε...

— Μά... για ποιόν μιλάς; Για τώ νέο εκείνο καπετάνιο που με νίκησε;

— Ναι, για τόν καπετάν - Φουρτούνα.

— Εξηγήσου καλλίτερα!

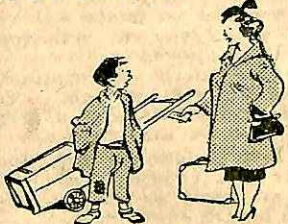
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχισι.

Σκίνα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ευθυμ ενστανανέ

Ἡ κυρία φώναξε έναν πιτσιρίκο καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ μεταφέρει ἀπὸ τὸ τραῦ στὸ σπίτι της μιὰ βιβλίτσα. Ὁ πιτσιρίκος φόρτωσε τὴν βιβλίτσα στὸ καροτσάκι του καὶ συνοδευόμενος ἀπ' τὴν κυρία ἔφτασε στὸ σπίτι ποὺ δὲν ἀπέιχε καὶ πολὺ. Ὅταν ἡ κυρία πῆρε μέσα τὴ βιβλίτσα ἀνοίξε τὸ τσαντάκι της καὶ τοῦ ἔδωσε ἓνα χιλιάριο.

— Τί εἶναι αὐτό; ρώτησε ὁ πιτσιρίκος.

— Γιά τὸν κόπο σου, τοῦ ἐξήγησε ἡ κυρία.

Κι' ὁ πιτσιρίκος μὲ τὸ ἀξιοπρεπέστερο ὄψος τοῦ κόσμου:

— Καὶ τί μὲ πέρασες μανδύ; Γιά... δημόσιο ὑπάλληλο;

Καὶ ἡ μὲν κυρία γέλασε καὶ ἔδωσε στὸν μικρὸ ἄλλο ἓνα χιλιάριο. Παρατυχῶν, ὁ μὲν δημόσιος ὑπάλληλος ποὺ παρηκολούθησε τὸ ἐπεισόδιο κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι, ἀναστενάζοντας:

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

— Καὶ μὴ χειρότερα!...

εἶναι καλὰ κύριε. Τί εἶδους βιβλία θέλετε;

— Δὲν θέλω ἓνα, θέλω πολλὰ.

— Ὡραία. Τί βιβλία ἀκριβῶς;

Καὶ ὁ πελάτης ἐκόμπιασε ἐλαφρά.

— Μήπως θέλετε βιβλία γιὰ δώρα;

— Ὁχι.

— Τότε τί; Ἐπιστημονικά, λογοτεχνικά, ἱστορικά, ἀστυνομικά;

— Βρὲ ἀδερφέ, θύμωσε ὁ πελάτης, θέλω βιβλία γιὰ βιβλιοθήκη. Μπάσα! Δὲν ἔχετε βιβλία γιὰ βιβλιοθήκη;

— Ὁ ὑπάλληλος τοῦ εἶπε τότε ὅτι ὅλα τὰ βιβλία μποροῦσαν νὰ μπουτνίσουν σὲ βιβλιοθήκη καὶ ὁ πελάτης νεύρισε ἀκόμα περισσότερο:

— Νὰ κάνουνε φιγούρα χριστιανέ μου! Δὲν καταλαβαίνεις; Ὅταν ἀγοράζουν μιὰ καινούργια καὶ ὠραία βιβλιοθήκη τί βάζουν μέσα;

Καὶ στρέφοντας πρὸς τὰ ράφια ὅπου ὑπῆρχαν χρυσόδεμένα βιβλία:

— Πιάσε δέκα ἀπὸ κείνα, εἰκοσι ἀπὸ κείνα, τριάντα ἀπὸ κείνα καὶ κῦτταξε νάχουν ὠραία καὶ ταιριαστά χρώματα, θέλω νὰ εἶναι λουσάτα. Μ' ἐννόησες;

— Ὑστερα ἀπ' τὴν δῆλωση αὐτὴ ἐπιστρατεύθηκαν κι' ἄλλοι ὑπάλληλοι καὶ κατέβαζαν ντουζίνας - ντουζίνας τὰ βιβλία, ἐνῶ ὁ καταστηματοῦχος, ποὺ τρελλάθηκε τὸ τελευταῖο καιρὸ ἀπ' τὴν κρίση τοῦ βιβλίου καὶ τὴν ἀναδουλειῆς, ἀνέπνεε:

— Δόξα σοι ὁ Θεός, εἶπε, ποὺ ὑπάρχει καμμιά φορὰ καὶ κανένας βιβλιό-

φιλος μαυραγορίτης. Ἀλλοῖως θὰ πηγαίναμε χαμένοι.

— Ἀνθρώπος συνεσταλμένος ἐνεφανίσθη σ' ἓνα ἀπ' τὰ μεγάλα μπακάκια τῆς Ὁμονοίας ὅπου ἦσαν κρεμασμένες γαλοπούλες καὶ πούλερικά. Ἀφοῦ ἐπιθεώρησε καμπύπως ὡρὰ τὴν γαλοπούλες ρώτησε τὸν ὑπάλληλο:

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Εἶναι καλές, παρακαλῶ;

— Φίνες εἶναι, κύριε.
— Γάλοι εἶναι ἢ γαλοπούλες.
— Καὶ γάλοι καὶ γαλοπούλες.
— Ἐγὼ προτιμῶ γαλοπούλα, εἶπε ὁ περίεργος πελάτης.
— Νὰ σὰς κατεβάσουμε;
— Ἀν ἔχετε τὴν καλὴ σύνη.

Ὁ ὑπάλληλος κατέβασε δυὸ - τρεῖς γαλοπούλες καὶ ὁ πελάτης τὶς ἐξέτασε καλά, μιὰ - μιὰ.

— Αὐτὴ ἐδῶ εἶναι καλὴ; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

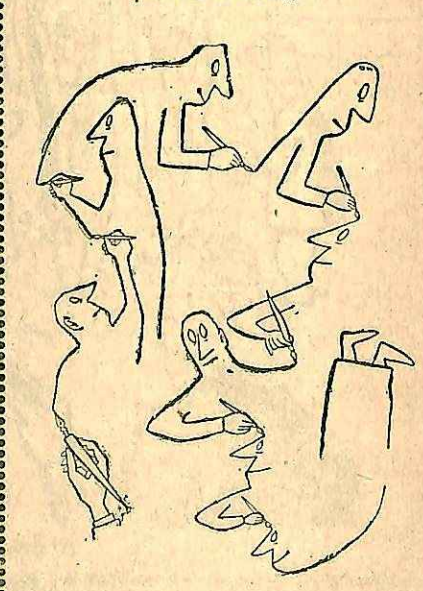
— Πόσο κάνει ἡ ὁκά; Ὁλοπάχη, κύριε.

— Κάθισε μέσα μπέμπη! ... Κάνει πολὺ κρύο ἐξω, σήμερὰ!...

— Ἐνας ἱππότης

— Σκίτσο μὲ συνέχεια.

— Σκίτσο μὲ συνέχεια.

— Σκίτσο μὲ συνέχεια.

— Σκίτσο μὲ συνέχεια.

— Σκίτσο μὲ συνέχεια.

Ἡ ΕΟΡΤΗ τῶν Θεοφανείων

Ἡθῃ, ἔθιμα, παραδόσεις

Ἡ εορτὴ τῶν Θεοφανείων εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες γιορτὲς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Σὲ ὅλες τὶς ἐπαρχίες ἐπικρατεῖ ἡ πρόληψη, ὅτι κατὰ τὸ Δωδεκαήμερο δηλ. ἀπὸ τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων μέχρι τοῦ ἁγισμοῦ τῶν ὑδάτων, κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων, τρυπῶνουν στὰ σπίτια οἱ Καλλικάντζαροι, μπαίνοντας μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς καμινάδας.

Οἱ Καλλικάντζαροι ἐπὶ Τουρκοκρατίας, στὴν Ἀθήνα καὶ ἄλλου, λεγόντουσαν «Κωλοβελόνηδες».

Κατὰ τὴ λαϊκὴ φαντασία οἱ Καλλικάντζαροι εἶναι «μαυριδεροί», με κόκκινα μάτια, με τράγινά πόδια, με χέρια σὰν τῆς μαϊμούς. Ἐχουν ὅλο τοὺς τὸ κορμὶ τριχωτό. Ἐρχονται, ὅπως εἶπαμε, τὸ Δωδεκαήμερο καὶ τοὺς ἀρέσουν οἱ τρυφεροὶ καὶ τ' Ἀγιοδασιλείατικα γλυκά.

Τὴ γῆ μας, κατὰ τὸ μῦθο, τὴ βαστάει ἀπὸ κάτω μιὰ κολώνα. Κι' οἱ Καλλικάντζαροι πασχίζουν νὰ τὴν κόψουν γιὰ νὰ πέσῃ ἡ γῆ στὸ χάος. Ὅλο τὸ χρόνο δουλεύουν ὡς τὰ Χριστούγεννα, καὶ λίγο θέλουν νὰ τὴν κόψουν. Μά, σὰν ἔρθουν τὰ Χριστούγεννα ἀφήνουν τὴ δουλειά, γιατί δὲν μποροῦν πιά νὰ δουλέψουν κι' ἐρχονται στὸν ἀπάνω κόσμο. Τὶς δώδεκα αὐτὲς μέρες ἡ κολώνα θρέ-

φει πάλι κι' αἱ ξαναγυρίζουν οἱ Καλλικάντζαροι ξαναρχίζουν πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ κόψιμο. Τὴν ἡμέρα τῶν Φώτων ποὺ γίνεται ὁ ἁγισμὸς τῶν ὑδάτων μαζεύονται οἱ Καλλικάντζαροι, φωνάζοντας ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου:

Φεύγετε νὰ φύγουμε
κι' ἔφτασε ὁ τρουλόπαππας
μὲ τὴν ἁγιστοῦρα του
καὶ μὲ τὴν βρεχτοῦρα του!

Ἔτσι φεύγουν γιὰ νὰ ἐξομάρθουν πάλι τοῦ χρόνου τὰ Χριστούγεννα.

Σὲ πολλὰ μέρη ἀνάβουν φωτιὲς σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ Δωδεκαήμερου, κι' ἄλλου πάλι διατηροῦν ἓνα ἀναμμένο δαυλὶ στὸ τζάκι γιὰ νὰ φοβίζουν τοὺς Καλλικάντζαρους.

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑυρώπης ὑπάρχουν παρόμοιες δεσπομονίες. Στὴ Γερμανία π. χ. πιστεύουν, ὅτι οἱ λυκανθρώποι καὶ τὰ δαιμονικά κι' οἱ μάγισσες ἐμφανίζονται κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων, ὁπότε οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ προφυλάγονται πρέπει, ὕστερ' ἀπὸ τὴ δύση τοῦ ἡλίου, νὰ μένουν μέσα στὰ σπίτια τους, κλείνοντας πόρτες καὶ παράθυρα.

Καὶ προσκάλεσε τὸ γυιὸ της.

Ἦταν ἀληθινὰ ὁμορφος, μὰ ἦταν γυνὴς φτωχῆς Μοῖρας.

— Ἐγὼ θέλω γιὰ ἀντρα μου ἓνα βασιλόπουλο γιὰ νὰ γίνω μιὰ μέρα βασίλισσα! εἶπε ἡ Μπεφάνα.

Ἡ Μοῖρα θύμωσε τότε καὶ χτύπησε μὲ τὸ μαγικὸ της ραβδί τὴν Μπεφάνα, λέγοντάς της:

— Ἀφοῦ με περιφρονεῖς λοιπόν, θὰ γίνης ἀπὸ σήμερὰ μιὰ γορᾶ ἀσχημὴ καὶ καμπούρα!

Ἡ Μπεφάνα ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἔγινε σὰν στρίγγλα. Κι' ὅταν εἶδε τὴν ὄψη της σ' ἓνα καθαρὸ ρυάκι ἔκλαψε πικρά. Ἐτρεψε πάλι στὴ Μοῖρα, γονάτισε, τὴν παρακάλεσε κι' ἐκείνη τὴς ἀποκρίθηκε:

— Ὅα σὲ συχωρέσω, ἂν μοῦ φέρῃς ἓνα παιδί πειὸ ὁμορφὸ ἀπ' τὸ δικό μου!

Κι' ἀπὸ τότε, — ὅπως πιστεύουν — ἡ Μπεφάνα, τὴ νύχτα τῶν Θεοφανείων, κατεβαίνει ἀπὸ τὶς κομποδο-

χες τῶν χριστιανῶν, περπατᾷ σιγά - σιγά, φέρνει παιγνίδια καὶ γλυκά στὰ παιδιά καὶ ζητάει ἀνάμεισ σ' αὐτὰ νὰ βρῇ τὸ πειὸ ὁμορφο.

Ἀλλὰ τοῦ κακοῦ κοπιᾷ καὶ βασανίζεται. Γιατί ἡ σκληρὴ Μοῖρα εἶναι κι' αὐτὴ μητέρα καὶ δὲν ἀναγνωρίζει ἄλλο παιδί ὠραιότερο ἀπὸ τὸ δικό της.

Κι' ἐνῶ ὅλοι περνᾶνε μὲ χαρὰ ὅλη τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων, ἡ Μπεφάνα κλαίει, κλαίει, κλαίει στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

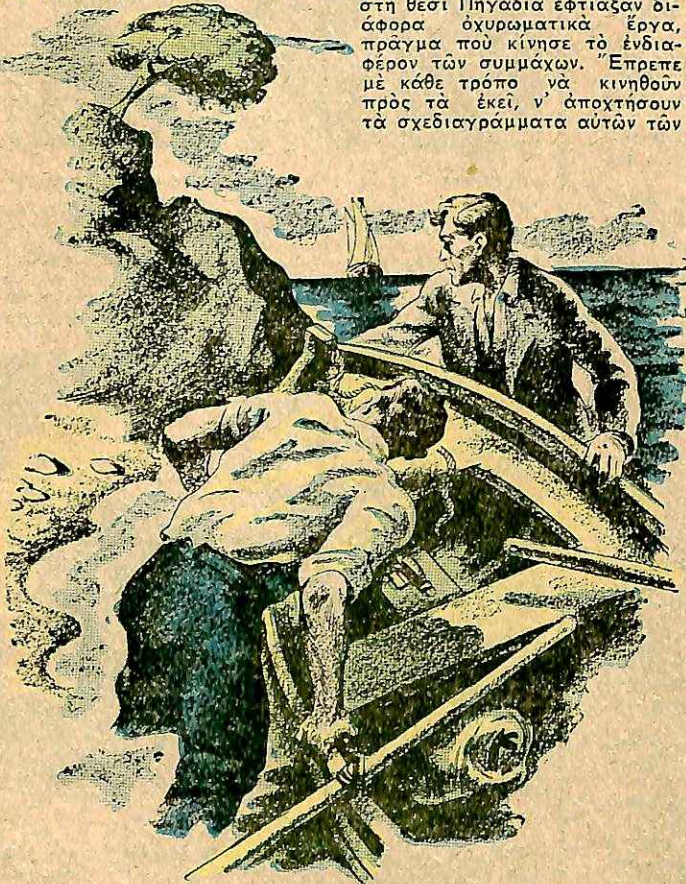
Οἱ ἐργαστὴρ Βαν Γκόγκ, «Ἐλ Γκρέκο, Μοντιζέλι, Φελισιέν Ροτ καὶ Μαντσίνοι, τρελλάθηκαν ὅλοι.

Τὸ πρωτοτυπώτερο ραδιόφωνο κατασκευάστηκε στὸν Καναδᾶ, ἔχει 4 λάμπες κι' εἶναι ἐγκατεστημένο μέσα σὲ μιὰ μπουτίλα τοῦ οὐίσκυ!

Πουλήθηκε τελευταίως γιὰ 5 λίρες ἓνα ἀσπρὸ γυναικεῖο παντελόνι μὲ βασιλικὸ μονόγραμμα, ποὺ ἀνῆκε ἄλλοτε στὴ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία.

Καταδικάστηκε τελευταίως στὴν Πενσυλβανία ὡς πλαστογράφος ἓνας ἄνθρωπος... ποὺ δὲν ἔφερε νὰ γράψ

ΤΑ νοτιοδυτικά της Ρόδου και προς τη διεύθυνση της Κρήτης βρίσκεται η Κάρπαθος, δεύτερη στο μέγεθος μετά τη Ρόδο. Ορεινή γενικά, διασχίζεται από μία κεντρική αλυσίδα βουνών, σ' όλο το μήκος της, που η ψηλότερη της κορυφή ξεπερνάει τα 1220 μ. Οι ακτές της είνε στα περισσότερα μέρη απότομες, υπάρχουν όμως και αρκετοί όρμοι, αραξοβόλια και λιμάνια μικρά και μεγάλα. Από τις πρώτες μέρες του Έλληνοϊταλικού πολέμου, οι κατακτητές του νησιού, είχαν φτιάξει στην περιοχή του 'Αριάρη ένα βοηθητικό αεροδρόμιο, που λίγο αργότερα παραχωρήθηκε και στους Γερμανούς για τον ανεφοδιασμό των αεροπλάνων τους. Συγχρόνως στη θέση Πηγυδία έφτιαξαν διάφορα οχυρωματικά έργα, πράγμα που κίνησε το ενδιαφέρον των συμμάχων. Έπρεπε με κάθε τρόπο να κινηθούν προς τα εκεί, ν' αποκτήσουν τα σχεδιαγράμματα αυτών των

Στην περίπτωση όμως αυτή, μόνο οι μυστικές υπηρεσίες που δρούσαν τότε στην κυρία Ελλάδα, μπορούσαν να διευκολύνουν το έργο τους. Οι Έλληνες ναυτικοί με τα κουσάρικά τους ταξίδευαν στο Αιγαίο κάτω απ' τη μπη των Γερμανών κ' ήταν ευκολότερο γι' αυτούς ν' αποδιδαστούν σε μια έρμηκη ακτή των Δωδεκανήσων. Έτσι, ένα μυστικό τηλεγράφημα που έλαβε ο υποσημηνός Μαργαρίτης, της οργανώσεως «Μπομπουλίνα», από το Στρατηγείο Μ. Ανατολής, ζητούσε επείγοντως δυο δυναμικούς πράκτορες από κείνους που δούλευαν στην Αθήνα, για ν' αποσταλούν στα Δωδεκάνησα. Στην αρχή ο κλήρος έπεσε στον Άγγλο αξιωματικό Στουάρτ — που έμενε τότε μαζί με το συνδεαφότο του Ατκινσον στο σπίτι της κ. Πόπης Σκάρλα, Απολλωνίας 7 — και στο Γιάννη Χούπη, που έξετελέσθη λίγο αργότερα από τους Γερμανούς. Τελικά όμως κατέληξαν στον έπισημην Ναστάσιος Σκάκας της «Αντίνας Φόρε 133» και στο Βρετανό υπολοχαγό Τζωρτζ Χόβαρντ. Οι δυο αυτοί άντρες ήταν δοκιμασμένοι από καιρό στις πιο τολμηρές επιχειρήσεις που τίς έφερναν πάντα σε πέρας. Γνώριζαν ακόμη πώς να προφυλάχουν σε περίπτωση κινδύνου, γιατί δεκάδες φορές είχαν εφευγεί από παγίδες προδοτών κ' άλλες τόσες έπαιαν τη ζωή τους με το θάνατο.

• Σκάλκος με τὸν Πάσλο ἔγιναν... στενοὶ φίλοι. Ἕνα βραδάκι, ἐκεῖ που τᾶπιναν σὲ μιὰ παραλιακὴ ταβερνούλα τοῦ Ν. Φαλήρου, ὁ Σκάλκος τοῦ εἶπε :

— Θέλω να με βοηθήσεις να κάνω ένα ταξιδάκι στη Ρόδο.
"Αν μου προμηθεύεις μια κανονική άδεια από το Φρουραρχείο,
δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτὲ καὶ θάχης ένα καλὸ δῶρο ἀπὸ μενα. "Αν
μαλιστα κατορθώσεις να βγάλεις καὶ μιὰ ἄδεια γιὰ τὸ φίλο μου,
τότε θὰ σοῦ μετρήσω δέκα χρυσές...
"Ὁ "Ιππὸς τὸν κῆταξε μὲ χαμογέλο.

— Τί θὰ κάνης εκεί; τον ρώτησε.
— Ὁ φίλος μου ἔχει μανία μὲ τὶς ἀρχαιοφίτες. Πρόκειται νὰ γράψῃ ἓνα ἄρθρο γιὰ τὸ «Κουαντρίβιο» τὸ περιοδικὸ τῆς πατρίδος σου καὶ θέλει νὰ μελετήσῃ ἀπὸ κοντὰ τ' ἀρχαία τῆς Δωδεκανήσου.

Ὁ Πάολο γέμισε ἡσυχὰ τὸ ποτήρι του καὶ χωρὶς νὰ παρατήσῃ τὸ χαμόγελό του, εἶπε :

— Άκου, Ναστάση. Ξέρω πολύ καλά ποιός είναι ο αληθινός σκοπός του ταξιδιού σου. Όχι, μην τρομάξεις. Από καιρό τώρα παρακολουθώ όλες τις κινήσεις σου. Είσαι κατάσκοπος... κατάσκοπος των Άγγλων!

Ὁ Σκάλκος ἔκανε μιὰ κίνησι πρὸς τὴν ἀριστερὴν τσέπη τοῦ σακακιού του, πού ἔκρυβε ἕνα μικρὸ ἐπαναληπτικό. Ἄλλ' ὁ Πάολο, σὰ νὰ μὴν τὸ πρόσεξε, συνέχισε :

— Αυτό δεν αλλάζει τίποτε μεταξύ μας. Πιστεύω πως η φιλία σου είναι ειλικρινής όπως κι η δική μου για σένα. Άλλα μη θέλεις να γίνω προδότης της πατρίδος μου. Βρες άλλον τρόπο να πιάς στα Άδωκεκνήσια. Εγώ δεν μπορώ να σε βοηθήσω σε τίποτε και λιποψύμαι για αυτό...

Ο Σκάκος τούσφιξε τὸ χέρι συγκινημένος. Ὁ Πάολο τὸ μίλησε ὥπως ἔπρεπε γὰρ μίλησε ἕνας τιμὸς ἄντρας. Γι' αὐτὸ ὅταν βρέθηκε μαζί με τὸ Χόαρτ, τὸν ἐξηγήσε πῶς ἔδινε μπορὺσε γὰρ γίνῃ τίποτε με τοὺς Ἰταλοὺς. Ἐπρεπε γὰρ βγούν στὰ Δωδεκάνησα με κουρσάριο. Ἡ ἀποφασὶ παρήκαε στὰ γρήγορα. Ἀκριβὸς ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ἱ δυὸ πράκτορες, ξεκινούσαν μ' ἕνα καΐκι τὸν κατεπάνω Ἀδὰμ ἀπὸ μιὰ ἐρημικὴ ἀκτὴ ἑνὸς νησιοῦ τῶν Κυκλάδων, τὴν Κέα. Καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ περιπετειώδη διαδρομὴν, ποὺ κράτησε πέντε μερονυχτά, ἐβγαίνει στὴ Λιψὸ, ἕνα μικρὸ νησάκι με 200, μόλις κατοίκους, ποὺ ὑπάγεται στὸ σύνταγμα τῶν Δωδεκανήσων, ἀναφέρεται ὁμως ὡς δέκατο τρίτο νησι.

Εὐτυχὸς ἐκεῖ πάντα δὲν ὑπῆρχε, παρὰ μονάχα ἓνα φυλάκιο
 μὲ τρεῖς Ἰταλοὺς. Ὁ Σκάλκος καὶ ὁ Χόβαρτ, μεταμφιεσμένοι
 σὲ σφουγγαράδες ἀπ' τὴν Κῶ, ἦρθαν γρήγορα σ' ἐπαφὴ μὲ

Ἐκπνευσταὶ καὶ ἔξοι
ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

τοὺς φιλοξένους κατοίκους τῆς Λιψούς. Κανείς ὥστόσο ἀπὸ τοὺς ἀγαθὸς νησιώτες δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ πῶς τὰ δυὸ αὐτὰ παλληκάρια μὲ τὸ εὖθυμο πρόσωπο, ἦσαν πράκτορες τῶν Σιμνιῶν. Ἐπί, χωρὶς κανένα φόβο σχεδόν, ἄρχισαν τὰ μικροτάξειδα ἀνάμεσα στὰ ὑπόλοιπα νησιά. Μέσα σ' ἐλάχιστο διάστημα εἶχαν «μαρκαρίσῃ» ὅλα τὰ πῶτα τῶν Γερμανοιταλῶν, ὅλοι οἱ ποδηρῶνχοι διάδρομοι τῶν ναρκοπεδίων, μαζὶ με τὶς ἐξόδους καὶ τὶς ἐξόδους τοὺς.

Ὁ Χόβαρτ εἶχε τελειοποιήσει τὸ χάρτη τοῦ Αἰγαίου, ποῦ ἔγινε δ' πυλὸς σχεδὸν δόξης γιὰ τὰ υποβρυχία τῶν Συμμαχικῶν. Κι' ὅταν μιὰ νύχτα ὁ Καπετάν Ἀδάμ ἔβρε κι' ἕνα μικρὸ πομπὸ ματαρίας, οἱ ἐπιβόρυες τῶν υποβρυχίων — ποῦ ἔμπαιναν σχεδὸν ὡς τίς ἐχθρικές βάσεις — συνυποπίστηκαν μετὰ τῆς ἐπιβόρυς τῆς ΡΑΦ. Ἡ προσπάθειά τους ὥστόσο νὰ πλησιάσουν τὴν Κάρπαθο στάθηκε μάταιη. Τὸ μεγάλο αὐτὸ νηῆς ἔμεινε ἀπροσβλητὸ στὶς ἀπαντρώς ἐπιχειρήσεις τῶν δύο ἠρωϊκῶν κατασκοπῶν. Καὶ ἴσως γάρηνε γιὰ πάντα ἀπληρυστο, ἂν δὲν ἔβγαინε στὴ μέση ἡ ἠρωϊκή ἡ μάλλον ἡ θρυλικὴ σχεδολομοφία ἑνὸς Καρπαθιώτη, τοῦ Χριστοφόρου Λιτοῦ. Ἀλλ' ἀετοπαρῶμε καὶ γεγονότα μὲ τὴ σειρά:

Ἀπὸ τὸ Γενάρη τοῦ 1941, ὅταν νικημένο τὸ ἰταλικὸ τέρας κυλίσαντο χάμω ματωμένο καὶ βογγούσε πάνω στὴν Ἀλβανικὴ κορυφῇ, τὸ 2ο Γραφεῖο τοῦ Ἐπιτελείου μας ὄρισε νὰ χρησιμοποιηθῇ τὰ μέλη τῆς Δωδεκανησιακῆς Νεολαίας τῶν Ἀθηνῶν γιὰ μυστικὰ ἀποστολὰς. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔγινε στὴν Κρήτη, ἀπὸ τοὺς Μιχ. Παπαμανώλη καὶ Χριστόφορο Λιτό. Ὁ τελευταῖος ἀνεπτύξετο ἐξαιρετικῇ δρᾷσι μὲ κέντρο τὴ Σητεία κ' ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔγινε ἡ μοιραία κατάληψις τῆς μεγαλοπόρου ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς, παρέμεινε ἐκεῖ ὡς τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀγγλοῦ συνταγματάρχου Στήβενς Μίτσελ, ὁ ὁποῖος ὅμως συνελήφθη — ἔπειτα ἀπὸ σκληρὰ πολιορκία τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἔμενε στὸ Ἡράκλειο — καὶ ἐξετέλεσθη. Ἀναγκαστικὰ ὁ Λιτὸς ἔγινε στὸ δούνο, μαζί με τοὺς Ἕλληνας ἀντάρτες ποὺ ἐξακολουθοῦσαν τὸν προαιώνιο ἀγῶνα τους γιὰ τὴν ἐλευθερία. Οἱ Κρητικοὶ τὸν ἀγαπήσαν γιὰ τὸν πατριωτισμὸ καὶ τὴν παλληκαριά του καὶ τὸν καμάρωσαν. Ὅταν οἱ Γερμανοὶ, ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν, ἀπέλθισαν τὸν κατόικους τῆς Σητείας οἱ θὰ τὸν

καταστρέψουν αν δὲν τὸν παραδώσουν, ὅλοι προτίμησαν τὴν καταστροφή ἀπὸ τὴν προδοσία. Ἔτσι, ἡ Σητεία καταστράφηκε.

Όσοσο ο Λιτός εξακολούθησε επί δυο χρόνια ακόμη την καταπληκτική του δράση στην Κρήτη. Είχε κατακτήσει το φοβητό των Γερμανών, ως τις αρχές του 1943 που έφευγε για τη Μ. Ανατολή. Αλλά ούτε κι έμεινε πολύ καιρό. Το Συμμαχικό Στρατηγείο, τον έστειλε άμεσως με ειδική αποστολή στα Δωδεκάνησα, την εποχή ακριβώς που ήταν εκεί ο Σκάκος με το Χόδερτ. Οι τελευταίοι όμως είχαν λάβει διαταγή να επιστρέψουν άμεσα στην Αθήνα. Με βαρεία καρδιά, που δεν μπορούσαν ν' αποτελειώσουν το έργο τους, γυρίσαν στη βάση τους. Δεν ήξεραν βέβαια πως τις ίδιες εκείνες μέρες ο Λιτός αποδιβαζόταν μυστικά σε μίαν έρημική ακτή της ιδιαίτερης πατρίδας του, για τον ίδιο σκοπό. Ότι, τι πέτυχε κι ο Λιτός στους έφτα μήνες που έμεινε στην Κρήτα, αποτελεί αλβιόνη άθλο. Με τη βοήθεια του προκρίτου γιάτρου κ. Ι. Οικονομίδη-Γιανναγιά, κατάφερε να μισθον τον Ίταλο διοικητή του νησιού στη συμμαχική υπόθεση και να τον κάνει συνεργάτη του.

«Απ' τη στιγμή εκείνη τα πράγματα άλλαξαν μονομιάς. Κάθε έμπιστευτική πληροφορία περί κινήσεως πλοίων, αεροπλάνων, στρατιωτικών τμημάτων, κλπ. βρισκόταν στη διάθεση του Λιτού, που τη μετέδιδε άμεσως στο Στρατηγείο. Μ' Ανατολής, με τον άσυρτασιτή Κραστούπουλ. Κάθε τόσο συμμαχικά υποβρυχία πλησίαζαν άβυσσα στη δωδεκανησιακή θάλασσα κι έσπιναν το θανατικό τους καρτέρι. Μέσα στ' μια βδομάδα έστέλναν στο θυτό πέντε γερμανικά έμπορικά, ένα πολεμικό και τρία βοηθητικά με τις τριτοβάλλες τους. Ο άπολογισμός των καταστροφών ήταν άφάνταστος. Το λιγώτερο έντεκα χιλιάδες Γερμανοί ήταν σκεπασμένοι απ' τον ύγρο τάφο.

Ο μυστικός αυτός πόλεμος κράτησε ως την ημέρα που τὸ γερμανικὸ τέρας ξεψύχησε. Ὁ Χριστόφορος Λίτος, ὁ θρυλικὸς αὐτὸς ἥρωας τῆς Καρπάθου, ἔζηρε γιὰ νὰ χαρὴ τὴν ἀπελευθέρωσι. Μὰ οἱ ἀγνωστοὶ σύντροφοί του, ὁ Ναστάσιος Σκάλλος καὶ ὁ Τζώρτζι Χοδάρτ, πιάστηκαν στὴν Ἀθήνα καὶ ἐξετελέστηκαν.

Μπόμπυ γεννήθηκε στην Άλσατία στις 10 'Ιουλίου 1938.
Ο πατέρας του ήταν αλβανός... λύκος κι' ή μάνα του,
μιά ψηλίσσμη καφετιά σκύλα, από καθαρή 'Ιρλανδέζικη ρά-

τσα. Στην 'Ελλάδα ήθελε μόλις
 τριών μηνών. Τον έφερε μαζί
 του ο γιατρός κ. Κώστας Γιαν-
 νάτος, δώρο μιάς αγαπημένης
 του φίλης, της γνωστής από
 τη δράσι της στη Γαλλία ως
 κατασκόπου των Συμμάχων του
 τελευταίου πολέμου. Καμτελ Ματίς, Μέσα σ'
 ελάχιστο χρονικό διάστημα, ο Μπομπ έγινε ένας
 τεραστίος λυκόκυλος με βαθύ κίτρινο τρίχωμα,
 κληρονομία του πατέρα του. Ήταν μεγαλόπρεπος
 και πιστός και γι' αυτό είχε γίνει ο αχώριστος
 σύντροφος του γιατρού, όμως φορές ξαπλώνοντα στα πόδια
 ριπάτο. Τίς περισσότερες, όμως φορές ξαπλώνοντα στα πόδια
 του κυρίου του, μέσα στη μεγάλη βιβλιοθήκη. Με τα μάτια
 καρφωμένα στη φωτιά παρακολουθούσε τίς φλόγες που έπαιζαν
 πάνω στα γλάστρες μέσα στο τζάκι της γνώσις.

Νοστόσο, δεν παραλείπει να παρακολουθή μ ενδιαφέρον κι
 ὅ,τι άλλο γίνεται στη γειτονιά. Τα παιδιά τὸν λάτρευαν
 κυριολεκτικά, ὥσως τὸν φοβότανσαν κιόλας. Γιατί ὅταν ἔπαι-
 ζαν δίπλα ὁ Μπόμπυ, ἐκτελοῦσε τὰ καθήκοντα τοῦ προστάτη.

καὶ δὲν ἐπέτρεπε σὲ κανένα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν κανονισμό. Μ' ἄλλα λόγια δὲν ἄφηνε σὲ κανένα νὰ κινήτῃ τὸ κεφάλιόν του ν' ἀπομακρυνέται ἀπ' τὴν περιοχὴ τοῦ παιγνιδίου ἢ νὰ σκαρφαλῶνι σὲ δέντρα. Μ' ἓνα γαυγίσμα ἡ καλύτερα μ' ἓναν ἄγριο γροῦλίσμο τὰ ξανθάνερνε στὴν ταξί. Ἔτσι, λοιπόν, ἐδῶ καὶ δύο χρόνια, ὁ Μπόμπυ, περνοῦσε τὴ ζωὴ ἑνὸς κουρασμένου ἀριστοκράτη, ἀπόλυτα εὐχαριστημένου ἀπ' τὴ ζωὴ του καὶ ἀπ' τοὺς ἄλλους. Τοῦ ἄρεσε τὸ κυνήγι, τὸ ψάρεμα καὶ τὸ κολυμβί. Σ' αὐτὸ μάλιστα τὸ τελευταῖο εἶχε γίνῃ ἀληθινὸς πρωταθλητής. Τὸ φάρδρ στήθεος, τὰ ἴσια καὶ δυνατὰ τὸν πόδια, τὰ ἐξυπνά ματία του καὶ τὸ ἥσυχο ὕφος του προκαλοῦσαν τὸ θαυμασμό.

Τέτοια πάνω-κάτω ήταν η ζωή του Μπόμπυ, ως την ημέρα που οι ικανότητες των κατακτητών βροντήξαν πάνω στην ελληνική γη. Μονομιάς τα πράγματα άλλαξαν, όχι μοναχά για τους ανθρώπους, αλλά και για τα σκυλιά. Το πρίν ησυχασπίτι του γιαιτρού, άρχισε να γίνεται πολυθρόνο και να παίρνει σιγα-σιγα μονοπρωϊδιώδη όψη. Κάτι παρόμοιο γινόταν μέσα κεί. Όσοσο ο Μπόμπυ, με άγρυπνο πάντα μάτι, παρακολουθούσε, τώ γινόταν γύρω του. Και φαίνεται πως ήταν γραφτό του να παίξει κι' αυτός ένα μεγάλο ρόλο στον απελευθερωτικό αγώνα της 'Ελλάδος και να προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες στην 'Οργάνωσι 'Ιδανωφ και στους 'Βύρωνα.

Ο Γιαννάτος, από τη μέρα που εγκατέστησε στο σπίτι του (Έμι. Μπενάκι 40) τον κομπότ της οργάνωσης, άρχισαν να χρησιμοποιεί το Μόμπον σά συνδυασμό μεταξύ εκείνου και των ανθρώπων του. Ο σιωπηλός αυτός πράκτορας, που του δόθηκε κι ο επίσημος αριθμός 13, φορτωμένος μ' ένα σωρό δελτία πληροφοριών — που του τα έδωσαν σε ειδική λαχειομάρα — διασχιζε δυο φορές τη μέρα τους δρόμους της Αθήνας για να μετράει το πολυτιμοφόριο του στο σημείο που είχε διαταχθεί.

Δεκάδες φορές ὁ Μπόμπυ κινδύνεψε νά... συλληφθῇ ἀπὸ τοὺς Γερμανούς. Ἰδιαίτερα ὅταν ἡ ὀργάνωσί του χρησιμοποιοῦσε ἄς φρουροὺ τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἀσύρματός τους λειτουργοῦσε. Ἐπειδὴ ὑπῆρχε πάντοτε ὁ κίνδυνος ν' ἀνακαλυφθῶν ἀπὸ τὰ γερμανικά γινώμενα — ποὺ κυκλοφοροῦσαν καμουφλαρισμένα μέσα σὲ κοινὰ αὐτοκίνητα — ὁ Μπόμπυ ἐκτελοῦσε τὴ βαρύνουσα του ἀνταρμιχρὴν πειθαρχία. Τὴν παραμικρὴ ὑποπτικὴ κίνησι ἀν' ἐξέλεπε, ἀρχίζε νὰ παρατεταμένο, συρταχτὸ ποιεῖ ἐξήκωνε τὴ γειτονία τοῦ πόδι. Αὐτὸ γινόταν συχνά. Οἱ Γερμανοὶ ἀρχίσαν νὰ υποψιάζονται τὸ ρόλο του. Κι' ἕνα βράδι ἐπεχείρησαν νὰ τὸν συλλάβουν. Ὁ Μπόμπυ ὅμως, ἀντὶ νὰ γυρίσῃ στοῦ σπιτοῦ τοῦ γιαιτροῦ — γιατί ἀν γινόταν αὐτὸ θα μὴ θάιναν εὐκόλα τίνος ἦταν ὁ σκύλος — τόβαλε στὰ πόδια καὶ δὲν ἐπῆστροψε στῇ... βάσι του παρὰ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες. Ἀλλ' ἡ μεγαλύτερη περιπέτεια τοῦ Μπόμπυ ἦταν λίγες μέρες προτοῦ συλληφθῇ ἡ ομάδα Ἰβάνωφ. Τὸ γιαιτρον Γιαννατὸ ἐπισκέφθηκε ἕνα πρωὶ ὁ Ἀγγλὸς ὑπολοχαγὸς Τζέιμς Φέρρεν, ποὺ κυκλοφοροῦσε στὴν Ἀθήνα μὲ τὸ ψευδώνυμον Μανώλης Ἀνδραδάκης, ἀπ' τὴν Κρήτη.

— Είναι απόλυτη ανάγκη, του είπε, να πλησιάσουμε το ταγματάρχη "Έρικ Βόουλς. Μόλις ήρθε από το Βερολίνο έφερε μαζί του ένα σώρο διαταγές που τις κουβαλάει μέσα στο χαρτοφύλακά του. Μένει στο ξενοδοχείο της Μ. Βρετανίας.

—Τι πρέπει να γίνει; ρώτησε σκεπτικός ο Γιαννάτος.
—Ο Πάουλος βγαίνει κάθε βράδυ από το ξενοδοχείο του και πηγαίνει κατευθείαν στη μονάδα «300» της οδού Παμισίου. Θά πάει τησσουμε λοιπόν καρτέρι και θα του επιτεθούμε. Διοφορετικά δε γίνεται. Ξέρω πως η έπιχειρήσις είναι δύσκολη. Ωστόσο είναι απόλυτη ανάγκη να γίνει...

— Καλά, είπε ο Γιαννάτος. Θα εidoποιήσω τὰ παιδιά νὰ εἶναι ἑτοιμα. Ἐμεῖς πάντως θὰ παροκολουθήσουμε τὸν Πάουλ γιὰ νὰ δοῦμε σὲ ποῖο σημεῖο θὰ γίνη ἡ ἐπιθεσις.

Απ' το ίδιο εκείνο βράδυ άρχισε η στυνή παρακολούθησή του Γερμανού ταχυπαράχρη. Ο Παύλος έβλεπε όλη μέρα κλεισμένος στο δωμάτιό του. Στις δέκα ακριβώς το βράδυ, έβγαινε στο ξενοδοχείο κι έμπαινε στ' αυτοκίνητό του. Δύο Γερμανοί στρατιώτες τον συνόδευαν πάντα. Η έπιχειρήσή λοιπόν

δεν ήταν τόσο εύκολη. Για-
οί Έλληνες πράκτορες έπρε-
πε να δώσουν αληθινή μάχη
μαζί τους για την απόκτηση
του χαρτοφυλάκων. Ωστόσο, οι
νέανς διαταγές δεν τους συ-
κρατούσε. Και η επιχείρηση
αποφασίστηκε για το βράδι
της 17 Ιανουαρίου 1942. Η
έπιθεση κατά του ταχυμεταρ-
Χαύλου θα γινόταν τη στιγμή
που θα έβγαιναν από το ξενο-
δοχείο για να μπη στ' αυτό
κινητό του.

‘Από πολύ νωρίς είχαν συγκεντρωθεί στο κέντρο του «Γρανικαίου» — που καθώς ξέρουμε βρίσκεται ακριβώς απέναντί στη Μ. Βρετανία — ο Τζέιμς Φέρρεν, ο Κώστας Γιαννιώτης, ο Λουκάς Λιναράς, ο Πολωνός Γιάσεφ Πελάινσκι, ο Γιαννής Βλαχάκης, ο Ήλιος Αλεβιζόκης, ο Βρετανός Τζον Χάουκ και δ... Μπόμπι. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν όπισθιμένοι

Ἡ συνέχεια ὀπισθο

«Ελληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

σαν άστακοί. Μά προπαντός άποφασισμένοι να εκτελέσουν όπωσδήποτε την άποστολή τους. Τα πράγματα όμως δεν ήρθαν καθόλου εύνοικά. Έκείνο το βράδυ στις αίθουσες του ξενοδοχείου οι Γερμανοί έδιναν δεξίωση. Στην είσοδο της Μ. Βρετανίας είχαν σταθμεύσει ένα σωρό πολυτελέστατα αυτοκίνητα και κάθε τόσο έφταναν κι' άλλα. Το αυτοκίνητο ώστόσο του Πάουλες που έφερε να στοιχειά C.D.3 βρισκόταν ανάμεσα στ' άλλα. Ο οδηγός του καθόταν άμειλτος στη θέσι του και κάπνιζε. Οι ώρες όμως περνούσαν κι' ο Γερμανός ταγματάρχης δε φαινόταν ακόμα. Ο Γιαννάτος άρχισε ν' ανυπομονή.

— Ατυχία, ψιθύριζε κάθε τόσο. Μου φαίνεται πως δε θα κάνουν τίποτε άποψε.

— Λάθος, άπάντησε ο Βλαχάκης. Νομίζω πως ο Πάουλες καταβαίνει γιατί βγήκαν οι συνοδοί του. Εμπρός, κύριοι...

Ο Λιναράς όμως τους σταμάτησε.

— Ετοιμάστε πρώτα τα πιστόλια σας, τους είπε. Δεν πρόκειται ν' αντιμετώπισουμε μονάχα τους συνοδούς. Όπως βλέπετε, στην είσοδο του ξενοδοχείου υπάρχουν κι' άλλοι Γερμανοί...

Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Κανείς ώστόσο από τους θαμώνες του «Γιαννάκη» δεν άντελήθηκε το παραμικρό. Ένας - ένας, οι τοιμηροί αυτοί άντρες, βγήκαν απ' το κέντρο με τα δάχτυλα έτοιμα στη σκανδάλη των περιστροφών τους, που είχαν βαθεία χωμένα στις τσέπες του σακκακιού τους. Σύμφωνα με το σχέδιό τους, έπρεπε να κινούν κυκλωτική κίνηση γύρω από τ' αυτοκίνητο του Πάουλες και να του επιτεθούν όλοι μαζί τη στιγμή ακριβώς που θαμπαινε μέσα. Πραγματικά ο Γερμανός ταγματάρχης φάνηκε στην είσοδο του ξενοδοχείου. Ήταν ένας φηλόσωμος άντρας, σαρανταπέντε περίπου χρόνων. Φορούσε μονόκλ στο άριστερό του μάτι και κρατούσε γερά κάτω απ' τη μασχάλη του το χαρτοφύλακα.

Ο Γιαννάτος ήταν έτοιμος να δώσει το σύνθημα της επίθεσης. Μά τότε έγινε κάτι άναπάντεχο που έβγαλε όλους απ' τη δύσκολη θέσι. Ο Μπόμπι, που ως εκείνη τη στιγμή ακολουθούσε σιωπηλός τους συντρόφους του, μ' ένα πήδημα τρελό και τέλεια υπολογισμένο έπεσε σαν κεραυνός πάνω στον Πάουλες, που έβγαλε στριγγές φωνές και βουβά βογγητά. Μεθυσμένος από αίμα κι' από θάνατο, ο τρομερός λυκόσκυλος πεταχόταν απ' τον ένα Γερμανό στον άλλο. Το άρχαιο ένστικτο της ράτσας του είχε ξυπνήσει ξαφνικά και ο ήρεμος σκύλος ξαναγινόταν άγρίμι. Με μία γερή και βαθεία δαγκωνιά άνοιξε το λαιμό του ταγματάρχη που σπάραιζε κάτω από τα σουβλερά δόντια του ζώου. Οι στρατιώτες ούτε πρόλαβαν να μεταχειριστούν τα όπλα τους. Μονάχα όταν ο μολοσός, μ' ένα καινούργιο πήδημα, άρπαξε στα δυνατά του δόντια το γαρτοφύλακα του Πάουλες και τββαλε στα πόδια, τότε μόνον άρχισαν να πυροβολούν σαν λυσσασμένοι απ' το κακό τους και να τον καταδιώκουν. Μά ο Μπόμπι ήταν κιόλας μακριά και χαϊρόταν σαν άνθρωπος τη νίκη του.

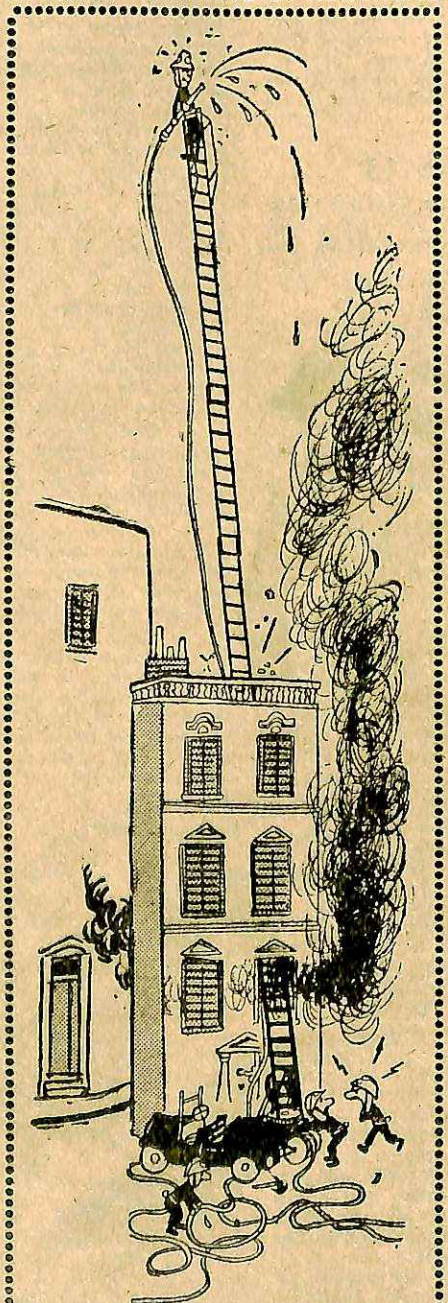
Οι έφτά σύντροφοι, είχαν στριμωχτή σε μία γωνιά του δρόμου και παρακολουθούσαν έκπληκτοι και σά μαγνητισμένοι το μεγαλειώδες αυτό θέαμα που ήταν κάτι το άφάνταστο. Γρήγορα όμως συνήρθαν. Ο Γιαννάτος έδωσε το σύνθημα και μέσα στον πανικό και το σάλο που δημιουργήθηκε, χάθηκαν ανάμεσα στους σκοτεινούς δρόμους. Την επομένη, 18 Ιανουαρίου, 1942, όλες οι κατοχικές έφημερίδες της Αθήνας, έγραφαν την είδηση αυτή που ήταν συγχρόνως και προκήρυξι:

«Αμοιβή ΕΚΑΤΟ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ: Χθες περί των 10ην νυκτερινήν, πρό της είσοδου του ξενοδοχείου Μ. Βρετανίας, κύων λυσών έπετέθη κατά του ταγματάρχου "Ερρίκ φον Πάουλες, καθ' ήν στιγμήν ούτος επέβαινε επί του αυτοκινήτου και τον έδην εις διάφορα σημεία του σώματός του. "Η κατάστασις του θεωρείται, κρίσιμος. Ένεογούνται άνακρίσεις.

»Την άνωτέρω άμοιβήν των ΕΚΑΤΟ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ θα λάβη εκείνος όστις διά των στοιχείων άτίνα θα παραδώσει εις τόν Γερμανικόν Φουαρδερίον Αθηνών, όδός Κοραή 4 ή εις οίανδήποτε άλλην Γερμανικήν ή Ιταλικήν ύπηρεσίαν, θα άδηγήσει εις την άνακάλυψιν του κυρίου του κυνός».

Κανείς όμως δεν... κατέδωσε τόν Μπόμπι. Αντίθετα ο Τζέιμς Φέρρεν, έπρόκειτο να τον φυγαδεύσει στη Μ. Ανατολή μαζί με τον πολύτιμο χαρτοφύλακα του Πάουλες, αλλά τον πρόλαβε ή σύλληψις του γιατρού Γιαννάτου και της θυλικής του ομάδος. Ο Μπόμπι, έμεινε δύο δόκκληρα χρόνια χωρίς άφεντικό κι' ως την ήμερα που ο γιατρός βγήκε από τον τάφο του Ψυχιατρείου. Και ξαναδρέθηκαν πάλι μαζί. Δυστυχώς το παράσημο του Μπόμπι, του σιωπηλού αυτού πράκτορος 13, για τις ύπηρεσίες που πρόσφερε στο μυστικό άγώνα της Ελλάδας, ήταν ή... φολα. Ένα άγνωστο έγκληματικό χέρι τόν δηλητηρίαζε, τόν πρῶτῃ της 10 Ιουλίου 1948, τη μέρα ακριβώς που γεννήθηκε, πρὶν δέκα χρόνια, στην Αλσατία.

Έτσι άδοξα έφυγε ένας σιωπηλός άγωνιστής που πρόσφερε στην πιο κατάλληλη και κρίσιμη στιγμή μία άξιοθαύμαστη ύπηρεσία στον έλληνικό και συμμαχικό άγώνα. ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

— Σας είπα να πάρετε τη μικρή σκάλα!...

Τὰ κατασκοπευτικά

Απαντήσεις επιστολών

Αντώνη Κολλάρον, Παύλου Φαρίκαν, Σπύρου Κιτριλάκη, Μανώλη Σαφραμπέλη, Πολυζώη Κωνσταντόπουλου, Γιάννη Βερίτην Κώστα Μηλιάδη, Αγαμέμνων Παρίση, Δημήτριο Ιωάννου, Χαρίκλειαν Σώτου και Χαραλάμπων Ιορδανίδη, Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Οι «Κατάσκοποι» θα κυκλοφορήσουν σε βιβλίο μόλις τελειώσει η δημοσίευσίς των. Ο κ. Κωνστ. Λογάρης έμεινε να κάνει μια μικρή επανόρθωση στα άρθρα μου «Κώστας Γιαννάτος» και «Εωργίος Ιδανώφ» που δημοσιεύτηκαν στα τεύχη 571 και 574, σχετικά με την άνατιναξί της «ΕΣΠΟ». Ο κ. Λογάρης μου γράφει ότι ή άνατιναξί του μεγάρου όπου στεγάζονταν ή προδοτική αυτή οργανωσίς, έινε έργο άποκλειστικά της έθνικής οργανώσεως ΠΕΑΝ και ότι καμμία σχέση δεν έχει μ' όλ αυτά ο γιατρός κ. Κώστας Γιαννάτος. Ευχαριστώς κανά την επανόρθωσι, έφ' όσον έινε έτσι τα πράγματα. Κρατώ όμως στη διάθεσι του κ. Λογάρη δύο θανατικές καταδικές του κ. Γιαννάτου απ' τόν Γερμ. Στρατοδικείο, μία για την ύποθεσι Ιδανώφ και άλλη μία για την άνατιναξί της «ΕΣΠΟ». Πάντως κανείς δεν άμφιβάλλει — και τόν έγραφα απ' τους πρώτους — ότι ή τιμή της άνατιναξέως έινε έργο άποκλειστικά της ΠΕΑΝ με πρωτεργάτες δύο εξαιρετικούς Έλληνες: Τόν άλησμόνητο Κωνστ. Πιερρίκο και τόν κ. Αντώνη Μυτιληναίο. Β. Κ. Ν. Άστυνόμον, Ένταυθα: Όχι μόνο θα γράψω για τή συμβολή της άστυνομίας στο μυστικό πόλεμο της Κατοχής, αλλά έχω κιόλας έτοιμο ένα μικρό βιβλιαράκι γι' αυτή, που θα κυκλοφορήσι πολύ σύντομα. Ευχαριστώς δεχομαι ότι στοιχεία έχετε για τους συναδέλφους σας. Έκείνο, ώστόσο, που μ' ενδιαφέρει έινε οι φωτογραφίες τους. Θα μπορούσα νάχω μερικές; Για τα καλά σας λόγια ευχαριστώ. Γεράσιμον Πετρούνάκον, Καστοριά: Νά μου στείλετε. Ποιος έινε για τ' αντίθετο; Οι «Κατάσκοποι» θα κυκλοφορήσουν σε βιβλίο μόλις τελειώσει η δημοσίευσίς των. Σπύρο Μομφεράτον, Κεφαλληνία: Βεβαίως και θα γράψω. Στο Ληξούρι έκανε τρεις δόκκληρους μήνες ο Βρετανός πράκτορας Τζορτζ Κράιφτ. Για τόν άλλο ζήτημα, λυπούμαι που δεν μπορώ να σας διευκολύνω. Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Γεώργιον Κοντογιάννην, καθηγήτην, Ένταυθα: Οι «Κατάσκοποι» θα συνεχιστούν. Για τή βιβλιοθήκη που μου άναφέρετε άπευθυνήτε στη διεύθυνσι του περιοδικού. Τό ίδιο και για τ' άλλα. Την άποκλειστικότητα των «Κατασκοπίων» την έχει ο «Θησαυρός». Μιχαήλ Βασίλάν, καθηγήτην μουσικής, Ένταυθα: Λυπούμαι που δε μ' βρήκατε. Κάτι θα γίνη με τα στοιχεία που μου στείλατε. Μήπως έχετε και καμμία φωτογραφία; Μα νάλλη Κληρονομή κ η Κρήτη; Αφού σας άρεσε ο «Κρητικός καπετάνιος» μπορείτε να μου στείλετε και τίποτε δικό σας. Ο καπετάν Ανδρουλακάκης έινε φίλος σας; Οι «Κατάσκοποι» θα κυκλοφορήσουν σε βιβλίο. Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Δημήτριον Μανιράν, Σάμον: Γιατί τόσο άνυπομονήσι; Δεν έινε τό ίδιο όταν διαβάσετε τους «Κατασκοπούς» στο «Θησαυρό»; Πάντως δεν θ' άργήσουν να κυκλοφορήσουν σε βιβλίο. Ιωάννην Πρωτάτην, Ένταυθα: Ο Μπίλ Ρούντινγκ, ήταν Έλληνας και παρίστανε τόν Άγγλο. Άστε και σεις τήν πάβατε; Πέτερ Λάινγκ, Χαλάνδρι: Μακάρι να ήταν έτσι τα πράγματα. Δυστυχώς όμως, άγαπητέ φίλε, έχω ένα σωρό άποδείξεις στα χέρια μου για τ' αντίθετο. Ο Ε. Σ. πρόσδεσε δόκκληρη τήν ΟΑΓ και τόν κ. Γιάννη Μπόμπινο, που ήταν άρχηγός της. Έπίσης τόν κ. Κ. Γιαννάτο, τήν κ. Μαίρη Στιβ και πολλούς άλλους. Άν τόν σκότσαν οι Γερμανοί αυτό δεν έχει καμμία σημασία. Έτσι συνήθως πληρώνον στο τέλος τους συνεργάτες τους. Άν έχετε άντιθετη γνώμη σας παρακαλώ να μου ξαναγράψετε. Ντόρα Καραλάκη, Ένταυθα: Μου λένε να περάσω απ' τόν στίπτι σας για να μου δώσετε συμπληρωματικά στοιχεία για τόν Κέυ, αλλά δεν μου γράφετε τη διεύθυνσί σας. Πας να γίνη; Άριστέριδη Πάουλο, Θεο: Νίκη! Έχω πολλά να γράψω για τήν δδο Τσιμισκή. Άν θέλετε όμως στείλτε μου μερικά στοιχεία ακόμη. Μ' ενδιαφέρουν πάρα πολύ. Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Νίκη Φωκά, Ένταυθα: Η δεσποινίς Μαραγκοδάκη έινε υπάλληλος στήν Εμπορική Τράπεζα. Άισως τόν κεντρικό κατάστημα. Θα ξαναγράψω γι' αυτή τόν σύντομα. Άν περάσι απ' τα γραφεία μας, θα της μεταβιβάσω τα συγχαρητήρια σας. Οι «Κατάσκοποι» θα κυκλοφορήσουν σε βιβλίο. Ιωάννην Δ., Λογαόν, Ένταυθα: Γιατί κρύβεστε; Γνωρίζομαστε πολύ καλά απ' τα χρόνια της Κατοχής. Μην ξεχνάτε τήν περίπτειά του Γρωπό. Για τόν υπολοχαγό Σταύρο Βελιώτη θα γράψω πολύ σύντομα. Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Χ. Χ. Χ., Ένταυθα: Οι τίμιοι Έλληνες δεν κρύβονται πίσω από ψευδώνυμα. Γράφουν δόκκληρο τ' όνομά τους και τη διεύθυνσί τους. Κι' ακόμη προσθέτουν: «Ήμουν, είμαι και θαίμι γερομαμόφιλος». Άλλά σεις ούτε αυτό δεν τολμάτε να πητε, στήν έλευθέρη Ελλάδα. Ι.Β.Ι.

Με μεγάλη προσοχή κατηφόριζαν τα δύο παλληκάρια, χρησιμοποιώντας χέρια και πόδια...

Γ.

Χαρίζω δύο χωράφια σ' εκείνον που θα κατέβη στο βάραθρο!...

ΕΤΑΝ όλο εκείνο τόν πλήθος συγκεντρώθηκε με περιέργεια και τρόμο στο χείλος του φοβερού Κάρκαρου, ο ύπομοιραρχος φώναξε:

— Πενταγιώτες, φίλοι και συγγενείς του Θανάση του Δασκαλόπουλου, έχω τήν ύποψια πως ο δυστυχισμένος ο νέος δολοφονήθηκε στο μέρος αυτό και πως έβρισαν κατόπιν τόν πτώμα του στο βάραθρο. Πρέπει να κατέβη ένας από σας στον Κάρκαρο. Ποιανού τόν λείι ή καρδιά;

Οι Πενταγιώτες, κι' αυτοί οι στενοί συγγενείς και φίλοι του Θανάση, έβρισαν τρομαγμένο βλέμμα στο σκοτεινό βάραθρο και μείνανε βουβοί. Κανένας δεν είχε τόν θάρρος ν' αντιμετώπιση τόν θάνατο

και φρίκης ξέφυγε απ' τα στόματα όλων:

— Ο σκοτωμένος!...
— Η Έλένη κι' ή Τασούλα άρχισαν να θρηνούν σπαρτακτικά. Τό θέαμα που παρουσίασθηκε στα μάτια τους ήταν άπερίγραπτα άνατριχιαστικό. Δεμένο στο σχοινί απ' τις μασχάλες κρέμοταν τόν πτώμα του Θανάση. Ήταν μισόγυμνος ο τραγικός νέος και βουτηγμένος στο αίμα. Τό κεφάλι του άνοιγμένο απ' τις τσεκουριές, τόν σώμα του γεμάτο μαχαίριες και τσακισμένο απ' τήν τρομερή του πτώσι στο βάραθρο!...

Δεν θά τόν αναγνώριζαν άν τόν πτώμα δεν είχε άποφύγει τήν άποσύνησι, χάρις στο κρύο που έπικρατούσε στο βάθος του Κάρκαρου.

Αντήχησε τόν βουνό κι' ο λόγος όλόγυρα από θρήνους και κατάρες. Δεν υπήρχε πια ή πασαμική άμφιβολία. Ο Τουρκάκης κι' οι δύο συγγενείς του είχαν δολοφονήσει τόν νέο. Και τόν φοβερό κακούργημα τόν είχε άπαιτήσει απ' τόν φίλο της καρδιάς της ή Μαρία.

Έσπραν άμέσως άπάνω τα δύο παλληκάρια.

Η νεράιδα της άγαπης και του θανάτου

μέσα σ' εκείνον τόν άγριο γκρεμό.

— Κουράγιο, παιδιά!... φώναξε πάλι ο ύπομοιραρχος. Δεν θέλετε να βρούμε τόν πτώμα του Θανάση και να πιάσουμε τους φονιάδες;

Μά και πάλι κανένας δεν άποκρίθηκε. Πετάχτηκε τότε μπροστά ή άδερφή του θύματος, ή Έλένη και φώναξε:

— Σ' όποιον κατέβη στον Κάρκαρο θα δώσω όρεκτά χρήματα. Τό όρκίζομαι στην ψυχή τού άδερφού μου!...

Μά κι' ή φευναία αυτή προσφορά άψησε άσυγκίνητους τους χωρικούς.

Μά ή Έλένη φώναξε πάλι δυνατά:

— Άκούστε με καλά. Χαρίζω δύο χωράφια σ' εκείνον που θα δεχτή να κατέβη στον Κάρκαρο!...

Δυό παλληκάρια πετάχτηκαν άμέσως μπροστά.

— Σύμφωνοι, φώναξαν. Έμεις θα κατέβουμε!...

Ο ύπομοιραρχος τους έσφιξε τα χέρια. Έτρεξαν άμέσως κι' έφεραν δύο μακριά, χοντρά και γερά σχοινία. Οι δύο λεβέντες δέθηκαν απ' τή μέση κι' απ' τις μασχάλες, έδεσαν τις δύο άκρες σφιχτούς κορμούς δύο δέντρων και με τή βοήθεια των χωροφυλάκων και των άλλων χωρικών άρχισε ή δύσκολη κι' επικίνδυνη κατάβασις.

Αργά και με μεγάλη προσοχή κατηφόριζαν τα δύο παλληκάρια, χρησιμοποιώντας χέρια και πόδια για να γαντζωνούν απ' τις προεξοχές των βράχων.

Από τόν χείλος του βαράθρου τους παρακολουθούσαν με άγωνία και χτυποκάρδι. Κι' άξαφνα τους χάσανε απ' τα μάτια τους. Τους κατέπιε τόν σκοτάδι.

Πέρασαν λίγα ακόμα λεπτά άγωνίας. Και ξαφνικά τα σχοινία χαλαρώθηκαν. Οι δύο άτρόμητοι χωρικοί είχαν σπάσει τόν μαύρο κι' ανήλιο βάθος του Κάρκαρου.

Είχαν πάρει μαζί τους ένα φανάρι και τόν άναψαν, χωρίς άλλο, μόλις έφτασαν κάτω.

Τή στιγμή αυτή ένα απ' τα σχοινία εντώθηκε κι' άρχισε να τινάζεται δυνατά.

— Μας κάνουν σινιάλο να τραβήξουμε ή σχοινί, φώναξε ο ύπομοιραρχος.

Κι' άρχισαν να σύρουν προς τα άπάνω ή σχοινί που όλο και λιγοστευε.

Κι' άξαφνα μία άγρια κραυγή τρόμου

ή Έλένη κράτησε τόν λόγο της και τους χάρισε τα δύο χωράφια που τους ύποσχέθηκε.

Άμέσως κατόπιν ο ύπομοιραρχος συνέλαβε τους δύο τελεγκάδες. Έκείνοι άρνήθηκαν τήν ένοχή τους.

Μόλις γύρισαν στους Πενταγιούς, ο ύπομοιραρχος, φρόντισε να συλλάβη τόν Τουρκάκη και τή Μαρία.

Ο Τουρκάκης έτρεμε σύγκορμος.

— Άδικα με πιάνετε, τραύλισε. Δεν ξέρω τίποτα, είμαι άθώος.

Η Μαρία δεν έχασε και στήν περίστασι αυτή τόν τρομερό, τόν άκατάβλητο κουράγιο της.

— Έμένα πιάνεις; φώναξε στον ύπομοιραρχο. Νά πιάσεις τους αληθινούς φονιάδες άν είσαι άξιος. Έγώ είμαι άθώα και θα τόν άποδείξω. Σε λίγον καιρό θα είμαι πάλι στους Πενταγιούς έλευθέρη και θα μτώ στο μάτι τών εχθρών μου!...

Ο άμοιρος Θανάσης Δασκαλόπουλος ένταφιάσθηκε τήν ίδια μέρα στο νεκροταφείο του χωριού.

Τήν άλλη μέρα ξεκίνησε ή συνοδεία των κακούργων για τή Λαμία. Δεμένοι όλοι πισθάγκωνα με σχοινία. Κι' ή Μαρία, πάντα περήφανη κι' άκατάβλητη, στή μέση των δύο ένοπλων χωροφυλάκων, άνορη και γοητευτική και μέσα στή συμφορά της.

Σιωπηλοί και θλιμμένοι οι Πενταγιώτες παρακολουθούσαν τή θλίβερη πομπή.

— Κρίμα στήν κοπέλλα!... μουμούρισε κάποιος.

Στη Λαμία μάθανε τήν είδησι της άφίσεως των κακούργων έγκαιρος. Και ξεχύθηκε πλήθος κόσμου στους δρόμους για να τους δει. Ποθούσαν πρό πάντων να δούν τήν τρομερή γόνισσα του βουνού, τήν περήφανη Μαρία τήν Πενταγιώτισσα. Μερικοί γιουχαύσαν τους δολοφόνους. Κι' οι γυναίκες καταράστηκαν τήν πεντάμορφη άδελφοκτόνο.

Μά ή Μαρία μόλις καταδέχθηκε να τους ρίξη ένα περιφρονητικό βλέμμα.

Τους έκλεισαν στις φυλακές Λαμίας όσο να γίνη ή δική τους.

Η νεράιδα των Πενταγιών βρέθηκε ξαφνικά στο άπαισιό περιβάλλον ενός στε-

(Η συνέχεια όπισθεν)

Μαρία ή Πενταγιώτισσα

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδας)

νοῦ καὶ βρωμεροῦ κελλιοῦ, αὐτὴ ποὺ ἦταν συνθησισμένη στὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία, στὸ μυροβόλο ἀέρα τοῦ βουνοῦ, στὰ χάδια τῆς φλογερῆς ἀγάπης.

Γιὰ σένα, θὰ σφάζω τὴ νυ-
κταῖκα μου!...

Σὰν ἀνήμερο ἀγρίμι στριφογύρι-
ζε τὶς πρώτες μέρες μέσα στὸ κελλί
τῆς φυλακῆς ἡ Μαρία ἡ Πενταγιώ-
τισσα. Δὲν ἦταν μαθημένη στὴν κλει-
σοῦρα. Τὴ βαλάντωνε ὁ καύμος ποὺ
δὲν ἐβλέπε τὸν ἀγαπημένο τῆς τὸν
Τουρκάκη.

Δεσμοφύλακας στὶς φυλακὲς τῆς
Λαμίας ἦταν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἓνας
ἥσυχος κι' ἀγαθὸς οἰκογενειαρχὴς, ὁ
Παναγιῆς ὁ Κοντός.

Ὁ Κοντός ἦταν 40 χρονῶν. Παν-
τρεμμένος πρὸ μερικῶν ἐτῶν εἶχε ἀ-
ποκτήσει κι' ἓνα παιδάκι.

Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν τοῦ
εἶχε ἐμπιστοσύνη καὶ τοποθέτησε αὐ-
τὸν δεσμοφύλακα τῆς Μαριᾶς τῆς
Πενταγιώτισσας.

Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή ποὺ τὴν
ἀντίκρουσε ὁ Παναγιῆς, θαμπώθηκε.

Σὰν μαγνητὴς τραβοῦσε τὸν Πα-
ναγιῆ ἡ γοητευτικὴ φυλακισμένη.
Διαρκῶς ἔξω ἀπ' τὸ κελλί τῆς βρι-
σκοτάνε.

Μήπως θές τίποτα, κοκῶνα
μου; Πές μου ἔμένα καὶ θὰ γίνῃ τὸ
θέλημά σου, τῆς ἔλεγε συχνά.

— Ἐκεῖνο ποὺ θέλω ἐγὼ δὲν μπο-
ρεῖς νὰ μοῦ τὸ δώσης ἐσύ, τοῦ εἶπε
μιά μέρα ἡ Πενταγιώτισσα.

— Λάθος κάνεις, λεβεντίσά μου,
τῆς ἀποκρίθηκε ὁ ξετρελαμένος δε-
σμοφύλακας. Σὰν τί θέλεις; Πές μου
το.

Ἡ Μαρία κάρφωσε τὰ μάτια τῆς
στὰ δικά του, τὸν ἠλεκτρίσε, τὸν
μαγνήτισε μὲ τὸ βλέμμα τῆς.

— Ζητάς νὰ μάθης τί θέλω; τοῦ
εἶπε, τυνίζοντας τὰ λόγια τῆς. Ἀ-
κου λοιπόν: Θέλω νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ
μέσα!...

Δαγκώθηκε ὁ Παναγιῆς.

— Δὲν ἀπαντᾷς; φώναξε ἡ Μα-
ρία. Δὲν λές τίποτα;

Καὶ γέλασε ἀγρία, σαρκαστικά
καὶ τοῦ γύρισε τὶς πλάτες.

Κάθε ὁ Παναγιῆς.

— Μὴ θυμῶνῃς, Μαρία. Δὲν σοῦ
ἀνῆλθα. Μὰ... πῶς νὰ στὸ πῶ,
κυρά μου, αὐτὲς οἱ δουλειὲς δὲν γί-
νονται ἄλλω - σβῶσε. Μὴ στενοχωρη-
σαι... Ὅσα τὸ κουβεντιάσουμε τὸ
πράγμα. Κι' ἔπειτα... ἔπειτα δὲν
εἶνε δὰ καὶ δύσκολο αὐτό. Ὅσα γίνῃ.

— Ὅσα γίνῃ; ρώτησε μὲ λαχτάρα
ἡ Μαρία.

— Καὶ βέβαια θὰ γίνῃ. Θέλει καὶ
ρώτημα; Μόλις δικαστῆς θὰ σ' ἀ-
φήσουν ἐλευθερὴ, γιατί εἶσαι ἀθώα.

Ἡ Πενταγιώτισσα τὸν κύτταξε μὲ
περιφρόνησι.

— Ἀφῆσέ με στὴ συμφορὰ μου,
τοῦ εἶπε ἀπότομα. Δὲν εἶσαι ἀντρας
ἐσύ κι' ἐγὼ σ' ἐπαίρνω γιὰ ἀντρα...

Ξανακάηκε ὁ Παναγιῆς.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀντρας; φώναξε
μὲ πείσμα. Λοιπὸν θὰ σοῦ δείξω τί
εἶμαι. Γιὰ τὸ χατήρι σου θ' ἀνοίξω
τὶς πύλες τῆς φυλακῆς νὰ φύγῃς
καὶ σὺ κι' ὁ Τουρκάκης κι' οἱ συγγε-
νεῖς σου οἱ τσελικάδες!

Φωτίστηκε τὸ πρόσωπο τῆς Μα-
ρίας.

— Μιλᾷς σοβαρά; τὸν ρώτησε μ'
ἀγωνία. Ὅσα τὸ κάνῃς αὐτό;

— Ὅσα τὸ κάνω, Μαρία, γιατί...
— Γιατί, Παναγιῆ;

— Γιατί... σ' ἀγαπᾶ!...

Ἡ Πενταγιώτισσα ἐνοιωσε τὴν
καρδιά τῆς νὰ φουσκῶνῃ ἀπὸ χαρὰ.

Ἀπ' τὴ στιγμή αὐτὴ ἄλλαξε ὁ ρο-
λὸς καὶ τὸ φέροισι τῆς Μαριᾶς.

Ὁ δεσμοφύλακας ἔσπευξε στὸ φε-
γυγίτη μὲ τὸ πρόσωπο φλογισμένο ἀ-
πὸ ντροπὴ, γιὰ τὸ μυστικὸ τῆς καρ-

διάς του ποὺ τόσο ἀπότομα τὸ εἶχε
φανερώσει.

Ἡ Πενταγιώτισσα χαμήλωσε τὰ
μάτια τῆς κι' ἀναστήναξε.

— Τώρα πιά, ψιθύρισε, τώρα ποὺ
μοῦ φανέρωσες τῆς καρδιάς σου τὸ
μυστικόν... τώρα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ
κρύψω πιά τὸν καῦμό ποὺ μὲ μαρα-
ζώνει, τὴ μυστικὴ φωτιά ποὺ μὲ καίει.
Κι' ἐγὼ... ναι, κι' ἐγὼ σ' ἀγαπᾶ,
Παναγιῆ!...

Κι' ἐκρῦψε τὸ πρόσωπό τῆς ἀνά-
μεσα στὰ χέρια τῆς.

Ἀνοῖξαν τὰ οὐράνια γιὰ τὸν Πα-
ναγιῆ, λουλούδιασε ἡ πλάσι, μέθυσε,
τρελλάθηκε ὁ ἀμοῖρος!...

— Μ' ἀγαπᾷς, Μαρία μου; Μοῦ
λές ἀλήθεια;

— Καὶ ποῖα γυναῖκα θὰ μπορού-
σε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ ἓνα λεβέντη σὰν
καὶ σένα;

— Κι' ὁ Τουρκάκης;

— Ποῖος τὸν λογαριάζει τὸν
Τουρκάκη;

— Δὲν τὸν ἀγαπᾷς, Μαρία, μοῦ
τὸ ὀρκίζεσαι;

— Στὸ ὀρκίζομαι στὴ φλόγα ποὺ
καίει τὴν καρδιά μου γιὰ σένα!

— Ἀχ! Μαρία, ἀγάπη μου, ξανα-
γεννήθηκα!... Εἶμαι δικός σου πιά.
Ὅ, τι μοῦ ζητήσης θὰ γίνῃ.

— Τὴν ἐλευθερία μου θέλω.

— Ὅσα γίνῃ τὸ θέλημά σου. Μαζὶ
θὰ τὸ σκάσουμε ἀπὸ δῶ. Τίποτα πιά
δὲν θὰ μὲ χωρίσῃ. Ὅσα σὲ κάνω γυ-
ναῖκα μου!...

— Στάσου, Παναγιῆ, παραπῆρες
φώρα, τὸν ἔκοψε ἡ Μαρία. Ἀν θυμά-
μαι καλά μου εἶπες πῶς εἶσαι παν-
τρεμμένος...

Ὁ δεσμοφύλακας ἔκανε μιά ἀπό-
τομη χειρωνακία ποὺ ἐσήμαινε: γιὰ
σένα τὰ θυσιάσω ὅλα!

Μὰ ἡ Πενταγιώτισσα ἐπέμεινε:

— Εἶσαι παντρεμμένος, Παναγιῆ.

— Γιὰ σένα θὰ σφάζω τὴ γυναι-
κα μου! ἀπάντησε τρελλὸς ἀπ' τὸ
πάθος τοῦ ὁ δεσμοφύλακας.

— Μὰ ἔχεις, θαρρῶ, καὶ παιδί.

— Καὶ τὸ παιδί μου θὰ τὸ σφά-
ξω!...

Ἡ Μαρία τὸν κύτταξε γεμάτη ἀ-
πορία.

— Τόσο πολὺ μ' ἀγαπᾷς; τὸν
ρώτησε.

— Ἀν σ' ἀγαπᾶ, Μαρία μου;
Τώρα, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου,
καταλαβαίνω τί θὰ πῇ ἀγάπη. Σ'
ἀγαπᾶ σὰν τρελλός!

Ἡ Πενταγιώτισσα κατάλαβε πιά
πῶς ὁ δεσμοφύλακας ἦταν τυφλὸς τῆς
ὀργῆς. Κι' ἀποφάσισε νὰ ἐκμεταλ-
λευθῇ τὴν παράφορη ἀγάπη του.

— Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ ἰσῶω γιὰ
σένα, τοῦ εἶπε. Ἀπόψε θὰ σκεφτῶ
πῶς θὰ φύγωμε ἀπὸ δῶ καὶ πῶς θὰ
πάμε κι' αὐριο θὰ τὰ ξαναποῦμε.

Δὲν κοιμήθηκε τὴ νύχτα αὐτὴ ὁ
Παναγιῆς. Κοιμάται ὁ ἐρωτᾷς;

Μὰ κι' ἡ Πενταγιώτισσα ξαγρύ-
πνησε. Ἀρχισε νὰ καταστρώνῃ τὸ
σατανικὸ σχέδιό τῆς γιὰ νὰ γλυτώ-
σῃ ἀπ' τὰ νύχια τῆς δικαιοσύνης κι'
αὐτὴ κι' ὁ λατρευτὸς τῆς ὁ Τουρκά-
κης.

Στὴν ἀρχὴ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφα-
σιν νὰ δραπετεύσουν ὅλοι ἀπ' τὶς φυ-
λακὲς. Μὰ σκέφθηκε πῶς ὀριμα ἀρ-
γότερα. Ὅχι, δὲν ἦταν σωστὸ νὰ
δραπετεύσῃ αὐτὴ. Ὅσα ἐπιβάρυνε ἔτσι
τὴ θέσι τῆς. Κι' ἔπειτα ὡς πότε θὰ
γύριζε φυγδίκος στὰ βουνά, μιά
κοπέλλα αὐτῇ;

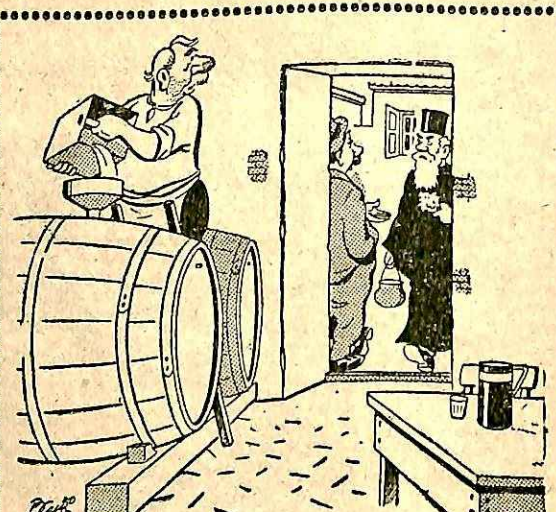
Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ διευκολύνῃ
τὴν ἀπόδρασιν τοῦ ἀγαπημένου τῆς
πρωτίστως. Νὰ γλυτώσῃ ὁ Τουρκά-
κης. Κι' ὕστερα βλεπόντας καὶ κά-
νοντας...

Κι' ὁ Παναγιῆς;

Ἡ Μαρία χαμογέλασε. Αὐτὸν, ὁ-
ταν πιά θὰ τῆς ἦταν ἀχρηστος, θὰ
τὸν ἐστέλνε συστημένο στὸ διά-
βολο.

Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος θ' ἀφηγηθού-
με τί πραγματικὲς συνέπειες εἶχε τὸ
παιγνίδι αὐτὸ τῆς τρομερῆς νεράι-
δας τῶν Πενταγιῶν.

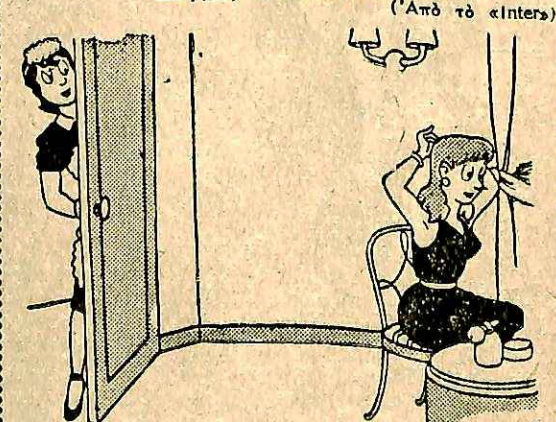
ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

— Δὲν φαντάζομαι, δέσποτα, νὰ χρειάζεται ἄλ-
λο ἀγίασμό ὁ κυρ - Γιώργης!...

Ο ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ
— Ναί, τὴ θέλω!... (Ἀπὸ τὸ «Inter»)

— Σὰς ζητάει κάποιος χονδρὸς κύριος μ' ἓνα
μικρὸ δέμα.

— Νὰ περάσῃ τὸ μικρὸ δέμα!... (Ἀπὸ τὴν «Presse»)

— Αὐτὸν τὸν παληάστο θέλω, καλὲ μαμά!... (Ἀπὸ τὴν «Presse»)

Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης

Π' τὰ μεγαλῦτερα, βέβαια, πα-
ραδείγματα τῶν παιδιῶν τῆς
Ἑλλάδος, δηλ. τῆς ἐποχῆς ποὺ τὸ Γέ-
νος ἦταν ἀκόμη ὑπόδουλο καὶ προε-
τοιμαζόταν ν' ἀγωνιστῇ γιὰ τὴν ἐλευ-
θερία του καὶ τὴν ἀνεξαρτησία του ἦ-
ταν ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης ποὺ εἶ-
χε γεννηθῇ στὴν Πόλη, στὰ 1792.

Αὐτὸς δὲν ἦταν φτωχὸ παιδί, ὅπως
τὰ περισσότερα ἄλλα γιὰ τὰ ὁποῖα
γράψαμε, ὡς τώρα.

Ὁ πατέρας του Κωνσταντῖνος Ὑψη-
λάντης, ἦταν παλιὸς ἡγεμόνας τῆς
Βλαχίας. Κι' ἀπ' τὴν δεύτερη γυναῖκα
τοῦ εἶχε ἀποκτήσει πέντε ἀγόρια: τὸν
Ἀλέξανδρο, τὸ Νικόλαο, τὸ Γεώργιο,
τὸ Δημήτριο καὶ τὸ Γρηγόρη, ποὺ τὸν
ἔλεγαν καὶ Γρηγορέσκο, δηλ. Γρηγο-
ράκη.

Ὁ μεγαλῦτερος γιός, λοιπόν, ὁ Ἀ-
λέξανδρος, ἀπὸ μικρὸ παιδί μιλοῦσε
πολύ συχνά γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς
Τουρκοκρατούμενης Ἑλλάδος. Γι' αὐ-
τὸ κι' ἐπέμεινε στοὺς γονεῖς του νὰ γίνῃ
στρατιωτικὸς κι' ἔλεγε, συχνά, στὴ
μάννα του:

— Δὲν εἶμαστε τίποτα, μάννα! Ἐνῶ
ἡ ἐνδοξὴ Ἑλλάδα, ἡ πατρίδα μας ποὺ
φώτισε ὅλον τὸν κόσμον, εἶνε σκλαβω-
τοῦ Σουλτάνου, εἶμαστε ἀνάξιοι νὰ λε-
γόμεστε Ἕλληνες!

Ἔτσι, μὲ τίς ἰδέες αὐτὲς ὁ νεαρὸς
Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης ἀποφάσισε νὰ
σπουδᾷ στρατιωτικὸς καὶ ὑπῆκε
στὴν Αὐτοκρατορικὴ Σχολὴ Εὐελπί-
στων Ἀυτοκρατορικοῦ ὅπου ἐδίδασκε τότε,
καὶ ὁ Ἕλληνας καθηγητὴς Βαρδαλά-
χος, περίφημος ἐλληνιστὴς τῆς προε-
παναστατικῆς ἐποχῆς.

Ὁ σοφὸς καθηγητὴς μάλιστα, ποὺ
ἐθαύμαζε τὴ φιλομάθεια καὶ τὴν ἐξυ-
πνάδα τοῦ νεαροῦ Ὑψηλάντη, πολλὰς
φορὰς τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν σκλαβω-
μένη πατρίδα. Κι' ὁ νεαρὸς Ἕλληνας
ποῦ συνεκινεῖτο ζωηρὰ ὅταν γινότανε
λόγος γιὰ τὸ ὑπόδουλο Γένος, ἔλεγε
συχνά:

— Τὸ μόνο ὄνειρο τῆς ζωῆς μου εἶνε
νὰ μπορέσω, μιά μέρα, νὰ κάμω κάτι
γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Πατρίδος μου!

Ὅταν βγήκε ἀπ' τὴ Σχολή, ὁ νεα-
ρὸς Ὑψηλάντης κατατάχθηκε στὴν Αὐ-
τοκρατορικὴ φρουρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου
Ἀ' καὶ πῆρε ὕστερα ἐξαιρετικὴ θέσι
σὰν ὑπασιπότης τοῦ Τσάρου.

Ἔτσι, ἔλαβε μέρος καὶ στοὺς Να-
πολεωνεῖους πολέμους κι' ἔχασε τὸ
δεξιὸ του χέρι, ἀπὸ γαλλικὸ κανόνι,
στὴ μάχη τῆς Λειψίας καὶ γι' αὐτὸ
ἐκτοτε, ἔμεινε μονόχειρος, ἀλλὰ καὶ

Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης.

θέλει τὴν εἰρήνη; Καὶ σὺ ζητᾷς νὰ βᾶ-
λωμε φωτιά;

Δὲν ἀπάντησε, τότε, ὁ Ὑψηλάντης
παρὰ μόνο σιωπηλὸς ἀκολούθησε τὸν
Αὐτοκράτορα, πειθαρχικά.

Ὅμως, τὸ πατριωτικὸ του αἶσθημα,
ὅσο πήγαινε καὶ φούντωνε.

Καὶ γι' αὐτό, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ
θέσι καὶ ἀξιώματα, τὰ ἐγκατέλειψε ὅ-
λα, τὸ Φλεβάρη τοῦ 1821. Καὶ μὲ τοὺς
συμπολεμιστὰς ποὺ στρατολόγησε μὲ
δικὰ του ἑξοδα, τότε, ἔκαμε τὸ πρῶτο
κίνημα στὶς Παραδουνάβειες χώρες,
πρὶν ν' ἀρχίσῃ ὁ Μωροῦ καὶ στὴ
Ρούμελη, ὁ πόλεμος τῆς ἀνεξαρτησίας.

Ἀγωνίστηκε μὲ τὸ στρατὸ τοῦ σκλη-
ρὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φτάσῃ ἀπ' τὴ
Μακεδονία στὴν Ἑλλάδα τὴν ὥρα ποὺ
θ' ἀρχίζε ἡ ἐπανάστασις, συνεννοημέ-
νος μὲ τοὺς Φιλικούς.

Ὅμως ἀτύχησε στὸν ἀγῶνα, μῆθε
στὴν Αὐστρία καὶ φυλακίστηκε ἀπ'
τοὺς Αὐτοκράτορας. Ἐμεινε στὴ φυλα-
κὴ ὡς τὰ 1828 παρακολουθώντας φυ-
λακισμένος τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀπελευθε-
ρωτικοῦ ἀγῶνος στὴν Ἑλλάδα.

Καὶ ὕστερα ἀποφυλακίστηκε, κατό-
πιν ἐνεργειῶν τοῦ Ρώσου πρέσβους,
στὸν Αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας.

Οἱ τελευταῖοι μῆνες τῆς ζωῆς τοῦ
Ὑψηλάντη στὴ Βιέννη ἦσαν καὶ ἡ δρα-
ματικότερη ἐποχὴ τοῦ βίου του. Ἐ-
μεινε σ' ἓνα φτωχὸ ξενοδοχεῖο ποὺ εἶ-
χε τὸν τίτλο «Χρυσὸ Ἀχλάδι». Ἡ οἰ-
κονομικὴ του κατάσταση ἦταν ἀθλι-
στάτη καὶ πολλὰς φορὰς τὸν βοήθησαν
οἱ Ἕλληνες τῆς Αὐστριακῆς πρωτεύ-
ουσας μὲ χίλιους δῶλο φόδους, διότι ὁ
Ἕλληνας ἡγεμόνιστος εἶχε χαρακτηρισθῇ
ὡς ἐπαναστάτης. Καὶ ὡς ἐκ τούτου,
ἐπειδὴ ὑπῆρχε τὸ προηγουμένον τοῦ
παθήματος τοῦ Ρήγα Φεραίου καὶ τῶν
ὁπαδῶν του, ἐδίδοσαν ὅλοι νὰ συν-
δράμουν τὸν Ἕλληνα ἀρχηγὸν τοῦ κι-
νήματος τῶν Παραδουνάβειων χωρῶν.

Ὁ πιστὸς καὶ ἀχώριστος γραμμα-
τεὺς του καὶ φίλος του Λασσάνης, ἔ-
μεινε κοντὰ του μέχρι τῶν τελευταίων
στιγμῶν τῆς ζωῆς του, διότι τότε ἦτο
προφανές ὅτι ὁ ἀτυχὴς ἀλλ' ἐνδοξὸς
ἀρχηγός, λόγω τῆς βαρύνουσας τῶν
νεφρῶν του, δὲν ἐπρόκειτο νὰ ζήσῃ πο-
λύ. Ἦταν σὰν τελευταῖα του.

Μιά ἐπίσης πιστὴ παιδικὴ φίλη τοῦ
Ἀλ. Ὑψηλάντη, ἡ Πριγκίπισσα Ρα-
ζουμβόφσκυ, σύζυγος τοῦ ἐν Βιέννῃ
πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκρατο-
ρίας, δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν ἐπισκέπτεται,
ἀσθενῆ, κατὰ τὰς τελευταῖες στιγμὰς
τῆς ζωῆς του.

Αὐτὴ προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορῇ
καὶ νὰ τὸν ἐμψυχώσῃ καὶ σ' αὐτὴ, ὁ
Ὑψηλάντης μιλοῦσε γιὰ τὴν Ἑλλάδα,
κατὰ τὶς τελευταῖες ἡμέρας τῆς ζωῆς
του καὶ τῆς ἔλεγε:

— Ἐξῆς μ' αὐτὸ τὸ δειρὸ καὶ εὐ-
τυχῶς δὲν θὰ πεθᾶναι μ' αὐτό. Ἐπρό-
φασα τὴν πραγματικότητά: τὴν ἐλευ-
θερίαν τῆς πατρίδος μου!

— Ἀγωνίστηκες γι' αὐτὴν σκληρά!
τοῦ εἶπε τότε ἡ ἐμπιστὴ φίλη του. Τὰ
ἔδωσες ὅλα γι' αὐτὴ!

— Αὐτὰ ποὺ ἔδωσα, τῆς ἀπάντησε ὁ
Ὑψηλάντης, δὲν ἦσαν τίποτε μπροστὸ
στὸ μεγάλο σκοπὸ. Ἡ ἐλευθερία τῆς
Ἑλλάδος εἶναι κάτι ἀσύλληπτο, παγ-
καμῖως ἀνεκτίμητο ποὺ δὲν ἀντικρύ-
ζεται ἀπὸ καμμία θυσία κι' ἀπὸ καμ-
μιά ἀξία.

Πέθανε τὸν Γενάρη τοῦ 1828, ἀκρι-
βῶς τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐφθάσε ὡς πρῶτος
Κυβερνήτης, ὁ Καποδίστριας στὴν Ἑ-
λευθερὴ Ἑλλάδα. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΜΑΓΙΚΟΙ ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΙ

41

Ετοιμη είσαι Μπέττυ; ρώτησε ο Πέτρος Λαρσόν.
—Ναί, Πέτρο! του αποκρίθηκε η νέα.

—Πρέπει να φύγουμε άμεσα πριν μας πιάσει ο ήλιος στο δρόμο.

Ξεκίνησαν κι' οι δυο απ' την κομψή βίλλα όπου έμεναν η οικογένεια της Μπέττυ, φορώντας ρούχα εκδρομής και κάσκες, χαρούμενοι κι ευδιάθετοι. Οι γονείς της νέας κοιμόνταν ακόμα. Δεν τους είχε πη τίποτα για να μη τους κάνει ν' ανησυχήσουν.

Η Μπέττυ ήταν κόρη του σέρ Έμπερτ Ράουλτον, ενός από τους πλουσιώτερους εμπόρους της Ιάδας. Πρό ενός περίπου έτους είχε γνωριστεί με τον Πέτρο Λαρσόν, ένα νεαρό Γάλλο διπλωματικό υπάλληλο. Η γνωριμία τους δεν άργησε να εξελιχθεί σε ειδύλλιο, όπως και το ειδύλλιο τους δεν άργησε να καταλήξει σ' άρραβώνα. Ύστερα από τρεις μήνες έπρόκειτο να γίνουν οι γάμοι τους.

Εκείνο το πρωί, οι δυο νέοι είχαν συμφωνήσει να περάσει ο Πέτρος να πάρει την Μπέττυ και να έπισκεφθούν μαζί τον κρατήρα του σβυσμένου ήφαιστείου Γαγκρεμπόν Προχός, ένα από τα πιο περιεργά θέματα των περιχώρων. Μπήκαν στο αυτοκίνητο. Ο Πέτρος κάθισε στο βολάν και το άμαξι έφυγε άμεσα. Πέρασαν ανάμεσα από βίλλες Ευρωπαίων κι' από συνοικισμούς ιθαγενών Μαλαισιών, από έρημους κάμπους κι' από καλλιεργημένα χωράφια. Ο ούρανος ήταν καταγάλανος.

Τέλος, το αυτοκίνητο σταμάτησε σ' ένα χαμηλό δροπέδιο, από το οποίο, μπορούσε να βλέπη κανείς, σ' απόσταση πενήντα μέτρων, κάτω σχεδόν από τα πόδια του, τον κρατήρα του σβυσμένου ήφαιστείου, μια ανοιχτή πληγή στην κορφή ενός ψηλού βουνού. Σ' άλλα οροπέδια, γύρω από τ' ήφαιστειο, διακρίνονταν πολλοί περιηγηταί που τριγύριζαν στα μέρη εκείνα για να θαυμάσουν το εξάισιο θέαμα.

Ένα μονοπάτι ένωσε τη βουνοκορφή, στην οποία στέκονταν οι δυο νέοι, με την κορυφή του ήφαιστείου. Όταν κατέβηκαν από το αυτοκίνητο, η Μπέττυ έσφιξε δυνατά το χέρι του Πέτρου.

Είχε αντικρύσει πολλές φορές το μαύρο στόμα του ήφαιστείου κι' η ψυχή της ήταν ποτισμένη από την άγρια μεγαλοπρέπεια της γύρω φύσεως. Μα κάθε φορά που ξανάβλεπε τον κρατήρα, δεν μπορούσε να μην ανατριχιάσει, αναλογιζόμενη τα κύματα της λάδας και τους μύδρους που έβγαίναν άλλοτε από το στόμα αυτό, σκορπίζοντας το θάνατο και την καταστροφή στους πληθυσμούς των περιχώρων.

—Τρομερό πράγμα αυτό το ήφαιστειο! ψιθύρισε χωρίς να το θέλη.

—Δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι, Μπέττυ. Είναι σβυσμένο από πολύ καιρό...

—Το ξέρω... Μα δεν μπορώ να ξεχάσω τα θύματα που δημιούργησε άλλοτε... Μου φαίνεται πως ακούω ακόμα στον αέρα κραυγές τρόμου κι' απελπισίας.

Κάθισαν σε μια πέτρα, κοντά - κοντά, ακουμπώντας ο ένας το κεφάλι του στο κεφάλι του άλλου...

—Δεν θέλεις να πάμε πιο κοντά στον κρατήρα; ρώτησε ξαφνικά ο Πέτρος την Μπέττυ.

—Ω! όχι! απάντησε ζωηρά εκείνη. Φοβάμαι!...

—Θα ήθελα πολύ να τον δω από κοντά. Αφού, όμως, φοβάσαι...

—Ναί, Πέτρο, φοβάμαι σήμερα. Δεν ξέρω τί μ' έχει πιάσει...

—Καλά, καλά, δεν θα πάμε. Θα μού επιτρέψης τουλάχιστον να πάω μόνος μου να κάμω μια βόλτα εκεί κοντά;...

—Δεν προτιμάς να μείνεις μαζί μου;...

—Μη μού αρνηθής αυτή τη χάρη. Δεν θα λείψω πολύ... Το ξέρεις καλά ότι είμαι περιέργος...

Η Μπέττυ τούπιασε το χέρι.

Αισθηματικό διήγημα

κρού της, η Μπέττυ είδε έναν άνθρωπο να πέφτει στον κρατήρα του ήφαιστείου. Κι' ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Πέτρος χωρίς άλλο.

Η Μπέττυ άρχισε να κλαίει σπαρακτικά. Μερικοί ιθαγενείς έτρεξαν στο χείλος του κρατήρα κι' ένας από αυτούς κατέβηκε μ' ένα σχοινί. Πλησίασε το νεο κι' έγνεψε πως δεν ζούσε πιά. Οι άλλοι άρχισαν να χειρονομούν απελπισμένα.

—Γέθανε! ξεφώνησε η Μπέττυ που παρακολουθούσε από μακριά.

Σηκώθηκε τότε όρθια κι' άρχισε να προχωρή... Ανυπομονούσε να φτάσει στον κρατήρα. Ήθελε να δει από κοντά το πτώμα του αγαπημένου της... Περπατούσε χωρίς να βλέπη που πατά. Ένα στραβοπάτημα θα την έκανε να κατακυλήσει στην άβυσσο... Μα δεν το συλλογιζόταν διόλου αυτό...

Περπατούσε σαν μεθυσμένη... Τα χείλη της ψιθύριζαν ακατάληπτα λόγια.

Ξαφνικά, ένα χέρι ακούμπησε στον ώμο της και την τράβηξε προς τα πίσω. Και μία φωνή άκουσθηκε να λέη:

—Είναι επικίνδυνο, Μπέττυ, να περπατάς στα χείλη του γκρεμού.

Η Μπέττυ γύρισε το κεφάλι της.

—Πέτρο! κραύγασε, Πέτρο!... Εσύ!...

Τον άρπαξε από τα χέρια και τον έσφιγγε με σπασμωδικές κινήσεις. Εκλαιγε και γελούσε συγχρόνως, έπαλαμβάνοντας:

—Εσύ, εσύ!...

—Μα τί έχεις, αγάπη μου; τη ρώτησε εκείνος.

Δεν είχε μάθει ακόμα ότι ένα δυστύχημα είχε συμβεί εκεί κοντά.

—Όστε δεν κατέβηκες στον κρατήρα;

—Οχι, βέβαια, αφού φοβόσουν τόσο... Σκέφθηκα να σου κάνω μια έκπληξη. Πληροφορήθηκα ότι εδώ κοντά υπάρχουν κάτι τεράστιες πολυχρωμες πεταλούδες και πήγα να πιάσω μερικές από αυτές...

Ο Πέτρος άντελήφθη τότε ότι η Μπέττυ έτρεμε δολέπλη.

—Μα γιατί δεν μού λες τί έχεις; ρώτησε. Φαίνεσαι κλαμμένη... Με κάνεις ν' ανησυχώ...

Η Μπέττυ του εξιστόρησε τότε, με φωνή πούτρεμε το τρομερό δυστύχημα που συνέβη προ ολίγου.

—Πρέπει να πάω να δώ τι γίνεται, είπεν ο Πέτρος. Ίσως να χρειασθούν τη βοήθειά μου...

—Οχι, όχι! τον παρακάλεσε η Μπέττυ. Είναι πολλοί άλλοι εκεί κάτω... Μείνε καλύτερα κοντά μου, Πέτρο...

—Ας γυρίσουμε άμεσα σπίτι μας... Θέλω να σε νοιάθω δίπλα μου, για να λησμονήσω το φόβο και την ταραχή που πήρα...

—Αχ! αγαπημένε μου! Πλήρωσα με μία στιγμή απεριγράπτης αγωνίας την ευτυχία να σ' έχω διαρκώς κοντά μου... Δεν θέλω τώρα να σε χάσω...

—Ας φύγουμε, ας φύγουμε άμεσα από δω...

Κι' αγκαλιασμένοι σφιχτά απομακρύνθηκαν απ' το μέρος εκείνο στο οποίο πλανιόταν ο θάνατος...

7ΑΚ ΤΕΡΙΦ

J. MATEU

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Αλλά ο Τρεβίλ δεν απογοητεύεται. "Αν γλύτωσε ο 'Αδόλφος απ' το δηλητήριο δεν θα γλυτώσει κι' από τη νέα παγίδα που του στήνει: Ρίχνει πάλι του μια ώραία ξανθή φίλη του, τη Φρανσίν, για να τον ξεμαλώσει και να τον εκθέσει στα μάτια της Ρόζας. "Η Φρανσίν συναντά τον 'Αδόλφο σ' έναν κήπο και προσπαθεί, με κάθε τρόπο, να τον γοητεύσει. Μά ο Κριλλιόν λατρεύει τη Ρόζα και την άλλη μέρα δεν πηγαίνει στο ραντεβού της ξανθής γόσσας. "Η Φρανσίν γίνεται έξω φρενών και δηλώνει στον Τρεβίλ ότι παραιτείται. "Αλλά ο Τρεβίλ την κάνει ν' αλλάξει γνώμη. Τώρα ποθεί κι' η Φρανσίν να εκδικηθεί τον 'Αδόλφο για την περιφρόνησή του. Τον παραφλυαρεί και τον συναντά, τυχαία δήθεν, την ώρα που πηγαίνει στη Ρόζα...

22^{ον} Δεν τού ήταν εύκολο να της ξεφύγει. Μά το μυαλό του δούλευε καθώς προχωρούσαν πλαί-πλαί, «Θά τραβήξω προς το δρόμο που μένω, σκέφτονταν. Κι' όταν βρεθούμε εμπρός στην πόρτα του Λαρμέ θα την χαιρετήσω και θ' άνεβω...»

«Η Φρανσίν πρόσφερε την αφορημάδα του. Ένω αυτή φλυαρούσε ο 'Αδόλφος της άπαντούσε με μονοσύλλαβα.

Αυτό την έκανε να νοιώσει άγριο θυμό εναντίον του. Μά συγκρατήθηκε. "Ηταν υποχρεωμένη να παίξει ως το τέλος το ρόλο της.

— Είσατε πολύ άκεφος, φίλε μου, τού είπε. Φαίνεται πως η συντροφιά μου σας κουράζει.

Ο Κριλλιόν διαμαρτυρήθηκε: — Όχι, όχι, κάνετε λάθος. Είμαι πολύ ευχαριστημένος που βρίσκομαι κοντά σας. Δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι είμαι άρρωστος. Νοιώθω μεγάλη αδυναμία και σκοτοδίνες. Γι' αυτό ακριβώς πηγαίνω να δω το γιατρό μου.

Της τάλεγε όλα αυτά και συλλογιζόταν τη Ρόζα. Με πόση ανυπομονησία θα τον περίμενε! Πώς θα της δικαιολογούσε την άρροια;...

«Η Φρανσίν μάντευε τη δυσφορία του. Καταλάβαινε ότι ο Κριλλιόν δεν είχε ετοιμότητα απ' τη φανταχτερή ωμορφιά της. Κι' αυτό την αναστάτωνε, την έκανε να λυσάλλ εναντίον του κι' εναντίον του Τρεβίλ που της ανάθεσε αυτή την ανόητη ιστορία.

Πώς ήταν δυνατόν, νέος αυτός, να μη συγκινηθεί απ' την ωμορφιά της, να μη τον ξετρελαίνει η γοητεία της; Τόσο πολύ λοιπόν αγαπούσε την άλλη; «Η Φρανσίν δάγκανε με όργη τα πορφυρά χείλη της.

«Πολύ καλά, νεαρό μου, συλλογιζόταν. Πολλοί έκοψαν το λαιμό τους για μένα. Θά τον κόψω και σύ, θά σφαγής μπροστά μου!... Είσαι ο πρώτος άνθρωπος που μου κάνει μια τέτοια προσβολή. "Αλλοίμονο σε σένα, χωριάτη, αναστήθε!...»

«Έκανε τις σκέψεις αυτές και συγκινημένος τού μιλούσε με τό πιο γλυκό ύφος του κόσμου: — Δεν μπορείτε να καταλάβετε πόσο ευχάριστη μου είναι η συντροφιά σας. Κι' όμως σείς μ' αποφεύγετε. Γιατί είσατε τόσο κακός μαζί μου;...

Ο Κριλλιόν διαμαρτυρήθηκε: — Δεν έχετε δίκιο, δεσποινίς. Κι' εγώ νοιώθω μεγάλη ευχαρίστηση όταν βρίσκωμαι κοντά σας.

— Κι' όμως είσατε τόσο ακριδοβόητος...

— Φταίει η κατάσταση της υγείας μου. — Μά σας βλέπω καλά πιά. — Ναι... βέβαια... είμαι πολύ καλύτερα.

— Όραία!... Θά βλέπόμεστε πιά καθημερινώς. Μου τ' υπόσχεσθε αυτό; — Φυσικά... απάντησε ο 'Αδόλφος κοιμπάζοντας.

«Η Φρανσίν μάντευε το δισταγμό του, τη στενοχώρια του. "Ωστόσο έπείμεινε κάνοντας πως δεν κατάλαβε τίποτα: — Θά σας δω κι' αύριο; — Μάλιστα, δεσποινίς. — Έχω το λόγο σας. — Μά βέβαια.

— Μου τ' λέτε αυτό με την καρδιά σας; — Με την καρδιά μου, δεσποινίς. — Σας πιστεύω και σας ευχαριστώ. — Ο Κριλλιόν υπόφερε. Με μεγάλη προσπάθεια συγκρατούσε το θυμό του. "Ηταν έτοιμος να ξεσπάσει και να της φωνάξει:

«Τί ζητάτε από μένα;... Δεν καταλαβαίνετε πως μ' ενοχλείτε;... "Όχι, δεν θα με ήθετε ούτε αύριο, ούτε ποτέ, ποτέ πιά... Κι' η ωμορφιά σας δεν μ' ενδιαφέρει... Είνε μια ωμορφιά χυδαία που μου προκαλεί αηδία!... Καταλαβαίνετε; "Αηδία!...»

Αυτά κι' άλλα πολλά θάβηλε να της πη. Μά η φυσική του δειλία, ο σεμνός χαρακτήρας του τον έκαναν να συγκρατηθεί. Είχαν φτάσει άλλωστε στο δρόμο που βρίσκονταν το σπίτι που μένει ο Λαρμέ.

Μπρός στην πόρτα του γιατρού ο 'Αδόλφος στάθηκε. «Η Φρανσίν έριξε ένα γρήγορο βλέμμα στην πινακίδα. Κάτι της είχε πη ο Τρεβίλ γι' αυτόν το Λαρμέ. "Ηταν φίλος, προστάτης, κάτι τέτοιο του Κριλλιόν. Δεν υπήρχε λοιπόν καμιά αμφιβολία. Ο 'Αδόλφος την έφερε ως εκεί για να της ξεφύγει. Ναι, αυτό ήταν. Πήγαμε στην αναπημένη του και...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ταξείδια

Καινούργιο ψώνιο, δυστυχώς, έδω και μέρες συνεχώς τη γκλάδα σου παιδεύει και το μυαλό σου τ' αλαφρό, έδω και μέρες, μαρ' φρό—, στά νέφη ταξιδεύει!

Ταξίδι θέλεις, μ' άλλα λό—, με την Τ.Α.Ε., περικαλά, στη Ρόδο να μου κάνεις, και την «τουρίστ», μωρ' Σουσου, γουστάρεις ως εκ περισσο—, κι' εσύ να παριστάνεις.

Γιά... Ροδονήσι συζητάς και το πουγγί μου δεν κυττάς που τώχες αφανίσει και δεν μου φτάνει η «σιρμαγιά» ούτε και για τ' τραμβυα—, ως τό... Βατραχονήσι!

Τέλος, για νάμαι πιο σαφής, ταξείδια μετ' επιστροφής μη μου ζητάς ξεφτίλω, να μη με χάνουν οι καλές και στον... ά γ υ ρ ι σ τ ο, που λές, για πάντα θα σε στεφίλω!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

βρήκε τη δικαιολογία του γιατρού για να την ξεφορτωθεί.

Τον γελού!... «Η ξανθή γόσσα έσφιξε τα δόντια της για να μην του αρραδίσει τις πιο πρόστυχες βρισιές που ανέβαιναν στα χείλη της. Την γαργαλούσαν οι φούχτες της. Ευχαρίστας θα τον μπάζιζε...

«Ωστόσο, με τό πιο μελιστάλαχτο ύφος τού κόσμου τού είπε: — Φτάσαμε;... — Ναι, έδω κατοικεί ο γιατρός μου, απάντησε ο Κριλλιόν.

— Τί κρίμα!... — Κι' εγώ λυπούμαι, δεσποινίς. — Τό πιστεύω. "Αλλά... για σταθήτε. Σκέφτηκα κάτι...

«Ο Κριλλιόν την κύτταξε μ' αγωνία. — Θέλετε να σας περιμένω ως που να κατεβείτε απ' το γιατρό σας; — Θά το ήθελα πολύ, δεσποινίς, αλλά θ' άργήσω.

— Δεν με πειράζει. Θά σας περιμένω, έκει αντίκρυ, στο ζαχαροπλαστείο.

«Ο 'Αδόλφος ένοιωσε αληθινά αυτή τη στιγμή κάτι σαν σκοτοδίνη. Είχε χάσει πιά τη λαλιά του.

— Όραία!... Περιφνημα!... φώναξε η Φρανσίν.

Και για να μην του δώσει καιρό ν' άρνηθι πρόσθεσε: — Πηγαίνω να πάρω ένα γλυκό. Κάμετε όσο πιο γρήγορα μπορείτε. Θά σας περιμένω...

«Έξω φρενών, τρικλίζοντας σαν μεθυσμένος ο Κριλλιόν ανέθηκε τις σκάλες. "Η σκέψη ότι η Ρόζα τον περιμένει κι' ανυπομονούσε, τούφερνε παραζάλη.

Ευτυχώς ο γιατρός ήταν σπίτι του άκόμα. Μόλις είδε το νεαρό φίλο του άπόρρησε: — 'Αδελφέ!... Σ' έδω τέτοια ώρα; Τί σου συμβαίνει; Τί μούτρα είναι αυτή;

«Ο Κριλλιόν ριχτηκε σε μια πολυθρόνα, χωρίς ν' άπαντήσει.

«Ο Λαρμέ έτρεξε κοντά του. — Τί σου συμβαίνει, παιδί μου; Έξηγέσου.

«Αντί να τού άπαντήσει ο 'Αδόλφος σηκώθηκε πάλι δρόμος.

— Γιατρέ, φώναξε, σε παρακαλώ, σε Ικετεύω, έλα μαζί μου... — Μαζί σου; Πού;...

— Ός το σπίτι της Ρόζας, ως τ' άμισά του δρόμου...

— Θά με τρελλάνεις, Κριλλιόν!... Πές μου τί σου συμβαίνει. Δεν σε βλέπω καθόλου σ'τά καλά σου.

— Νά, μου συμβαίνει κάτι έξωφρενικό, κάτι αφάνταστο. Μά άς μη χάνουμε καιρό. Με περιμένει η Ρόζα.

— Και γιατί θέλεις φρουρά για να πάς; — Θά στο πώ στο δρόμο. Κάμε μου τη χάρη που σου ζητώ.

«Ο Λαρμέ, μ' όλη του την πείρα, δεν καταλάβαινε τίποτε.

— Πολύ καλά, είπε με την καλωσύνη που τον διέκρινε. Σ' έ συνοδεύω. Είμαι περίεργος να μάθω τί σου συμβαίνει.

Καθώς κατέβαιναν τη σκάλα ο 'Αδόλφος τού είπε: — Πιάσε με από το χέρι κι' άρχισε να μου μιλάς σοβαρά, αυστηρά αν μπορείς, όσο ν' αποφυγούμε κάποιο ανεπιθύμητο πρόσωπο.

— 'Αδελφέ, παιδί μου, είσαι πολύ μυστηριώδης. "Ωστόσο θά σου κάμω κι' αυτό το χατήρι.

Μόλις βγήκαν στο δρόμο, ο Λαρμέ άρχισε να μιλάει περί ανέμων και υδάτων με ύφος εξαιρετικά αυστηρό.

«Ο Κριλλιόν έριξε το βλέμμα του στο

άντικρυνο ζαχαροπλαστείο. "Η Φρανσίν ήταν έκει και τον είδε. Παρ' όλη την άποστασι διέκρινε το πρόσωπό της να κατασφραγίζεται. Αυτό όμως δεν τον πειράζε καθόλου. Ο Λαρμέ τον είχε σώσει από τη συντροφιά της. Και το αύριο ραντεβού έμενε άόριστο, χωρίς τόπο συναντήσεως. "Επί τέλους!...

«Απομακρύνθηκαν γρήγορα - γρήγορα. Ο Κριλλιόν κύτταξε κάθε τόσο πίσω του. Ευτυχώς η Φρανσίν δεν τούς είχε παρακολουθήσει. "Ανάσανε μ' άνακούφισι και γύρισε στο γιατρό.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Λαρμέ. Μπορώ να μάθω τί μυστήρια είν' α' αυτά, μέσα σ'ά όποια παραδέρνεις;

«Ο 'Αδόλφος υπήρξε ειλικρινής και σύντομος. Τού διηγήθηκε με λίγα λόγια το άσχημο μπλέξιμό του με την ξανθή εκείνη γόσσα.

«Ο Λαρμέ σούφρωσε τα φρύδια του. — Δεν μου άρέσει καθόλου, είπε, αυτός ο ξανθός σατανάς που βρίσκεται διαρκώς μπροστά σου... "Όχι, όχι, δεν μου άρέσει καθόλου.

— Φαίνεται κόρη καλής οικογενείας, γιατρέ. "Ετσι μου έπτε.

— Είσαι πολύ άφελής, 'Αδελφέ!

— Υποψιάζεστε τίποτε; — Και ναι και όχι. "Ωστόσο έχω να σου δώσω μια καλή συμβουλή: Νά είσαι επιφυλακτικός. "Ισως να σου στήνουν καμια παγίδα. "Ισως, λέω... "Ισως πάλι να είναι καμιά ιδιοτροπία και δυναμική άριστοκρατία. "Έχει πολλές τέτοιες το Παρίσι.

— Ευχαριστώ για τις συμβουλές σας, γιατρέ. Δεν έχω καμιά διάθεση για περιπέτειες.

— Έδωσες ραντεβού στη νεαρή αυτή σειρά; — Ναι, για αύριο. "Αόριστα όμως... Δεν προφτάσαμε να όρίσουμε το μέρος.

— Δεν θά π'άς πουθενά. — Δεν τ'ό βρίσκετε λιγάκι χοντρό εκ μέρους μου;

— Ν' άκούς και να κάνεις δ,τι σου λέω. Να φοβούμαι, παιδί μου, ότι έχουν βαλθεί να σε έξοντώσουν με κάθε μέσον. Πιθανώς η ξανθή αυτή νεράιδα σου να είναι μια μισότρελη κοπέλλα, κόρη κανενός βασιλέως του χρέματος πραγματικά και να ζητά τού χρηματος πραγματικά και να ζητά περιπέτειες. Πιθανόν λέω... "Ωστόσο, «όποιος φυλάγεται δεν σκοντάφτει», λέει η παροιμία. Σύμφωνοι;

— 'Απολύτως σύμφωνοι, γιατρέ. — Και τώρα πάμε στην καλή μας Ρόζα που θά άνυπομονή για την άργοπορία σου. Μην άνησυχής όμως. Θά σε δικαιολογήσω εγώ. Καί, τσιμουδιά για το ξανθό τρελλοκόριτσο που σου κόλλησε σ'τά καλά καθούμενα.

Ο κατάδικος

«'Αφήσαμε το σύζυγο της Ρόζας, τον έπιτόλαιο 'Ερρίκο Φλεμάν, τον άνθρωπο που τόσο αγαπήθηκε και τόσο σκληρά φέρθηκε στη γυναίκα του, κατάδικο στην 'Αμερική, κλεισμένο σ'τις φυλακές, ύστερα απ' την άίματη σύγκρουσή του με τον άντραστή του, τον καινούργιο φίλο της μοιραίας γυναίκας για την όποια έγκατέλειψε τ'ά πάντα, την πατρίδα του, τη γυναίκα του, το παιδί του.

Μέσα στη φυλακή ο Φλεμάν έγινε άλλος άνθρωπος. Μετάνοιωσε για όλες τις τρελές του. "Ηταν έλικρινής η μετάνοιά του. Κανένας δεν θά μπορούσε να τ'ό βεβαιώσει άπόλυτα.

«Η αλήθεια ήταν ωστόσο, ότι τις πρώτες μέρες ένοιωσε βαθειά το κακό που είχε κάνει στη γυναίκα του και στον έαυτό του. "Ηταν ένας άθλιος, ένας κατάδικος, περφορημένος, λησμονημένος απ' όλους. Τις ημέρες αυτές δεν μιλούσε σε κανένα. Δεν άγγιζε σχεδόν την τροφή που τού έδιναν κι' έκλαιγε, έκλαιγε με συντριβή.

Σιγά - σιγά ήρθε.

Οι άλλοι κατάδικοι έκαναν δ,τι μπορούσαν για να τον παρηγορήσουν όταν έμαθαν την περιπέτειά του.

Οι φύλακες τον έβλεπαν με συμπάθεια. "Ηταν υπάκουος, φρόνιμος, υπόδειγμα καταδίκου, αντίθετα μ' άλλους που δημιουργούσαν διαρκώς σκηνές.

«Ο φρόνιμος Γάλλος» έλεγαν όταν μιλούσαν γι' αυτόν.

Σε μια στάσι των καταδίκων ο Φλεμάν έμεινε ούδέτερος κι' αυτό έκαμε τό διευθυντή των φυλακών να τού υποσχεθί ότι θά ζητούσε να τού χαρίστ'ό το υπόλοιπο της ποινής του.

«Ο Φλεμάν νοσταλγούσε τώρα τη Γαλλία, η καρδιά του χτυπούσε δυνατά όταν σκεφτόταν το Παρίσι. "Εκει, σ' ένα ήσυχο σπίτι, έναν μικρό επίγειο παράδεισο βρίσκονταν η γυναίκα του, το παιδί του...

Θά είχε μεγαλώσει ο μικρούλης του. Κι' η Ρόζα θά ήταν άγγελικά ώραία, όπως πάντα, γλυκεία και τρυφερή.

«Ο πόθος του να έπικοινωνή με τη γυναίκα του άναψε μέσα στην καρδιά του φλογερός, άκοίμητος.

Κι' όταν, όπως έφρουσε, ένας συμπατριώτης του κατάδικος άφέθηκε ελεύθερος γιατί είχε λήξει η ποινή του, τον παρακάλεσε να παραδώσει ένα γράμμα του στη Ρόζα, φτάνοντας στο Παρίσι και να της μιλήσει μ' ένδιαφέρον για τό δράμα του.

— Νά της πώ ότι βρίσκεσαι στη φυλακή; ρώτησε εκείνος.

«Ο Φλεμάν σκέφθηκε λίγο κι' απάντησε: — Όχι, όχι, θά της κάμω έλεεινι έντύπωση μια τέτοια πληροφορία. Πές της πως βρίσκομαι άρρωστος σε κάποιο νοσοκομείο, πως είμαι πολύ, πολύ δυστυχισμένος κι' ότι λαχταρώ να τη σφίξω στην άγκαλιά μου. Πές της, τέλος πάντων δ,τι νομίζεις πως θά την συγκινήσει.

— Νομίζεις πως σ' άγαπά ακόμη η γυναίκα σου;

— Ναι. Δεν έπαψε ούτε στιγμή να με λατρεύει.

«Ο άλλος κούνησε μ' αμφιβολία το κεφάλι του.

«Ο Φλεμάν μάντευε τη σκέψη του. — Αν ήξερες τη γυναίκα μου δεν θά είχες την παραμικρή αμφιβολία για όσα σου λέω, τού τόνισε. Είνε ένας άγγελος! Είνε απ' τις γυναίκες που δίνουν μια για πάντα την καρδιά τους σ' έναν άντρα...

— Υπάρχουν τέτοιες γυναίκες, φίλε; — Ναι, υπάρχουν. Κι' η Ρόζα μου είναι η καλύτερη απ' όλες.

Τά θερμά λόγια τού Φλεμάν έπεισαν τον άπολυμένο κατάδικο και τού υποσχεθηκε, ότι μόλις πατήση το πόδι του στο Παρίσι θά τρέξει άμέσως να έπισκεφθί την κ. Φλεμάν.

«Ο 'Ερρίκος τον άποχαιρέτησε γεμάτος έλπίδες.

— Πόσο σε ζηλεύω!... τού είπε. Θά ξαναγυρίσεις στο αγαπημένο μας Παρίσι, θά δης τη λατρευτή σου Ρόζα, θά μιλήσεις μαζί της... Νά της πης πως την άγαπάς...

— Μη χάνετε τον καιρό σας μαζί μου, γιατρέ. "Αφήστε με να πεθάνω... Μόνον ο θάνατος θά με λυτρώσει απ' το δεινό...

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΣΚΗΝΗ

Στο λός "Αντζέλως βγήκε το διαζύγιο που χαρίζει όριστικά το ζεύγος Σίρλεϋ Τέμπλ - Τζόν Άνγκρ. Κατά την διάρκεια της δικής η Σίρλεϋ διολόγησε σε μια στιγμή, κλαίνοντας, πως τον τελευταίο καιρό ο Τζόν γυρίζει σ'ό σπίτι τους τα ημερήσια με κοκκινιστά στο πρόσωπο και σ'ά ποικίλα του. "Η φωτογραφία αυτή είναι η τελευταία που δείχνει το ζεύγος σε μια τρυφερή οικογενειακή σκηνή μαζί με την κορούλα τους Λίνα - Σούζαν που θά συμπληρώσει τ'ά δυό χρόνια της σ'τις 30 'Ιανουαρίου.

περισσότερο άπό κάθε άλλη φορά και πως θά τρέξω κοντά της μόλις... γίνω καλά και λάβω χρήματα.

— Θά της πώ ψέμματα δηλαδή. — ου-λακή δεν είναι νοσοκομείο.

— Ναι, ένα άθωο ψέμμα. Κάμε το για μένα, σε ίκετεύω.

— Πολύ καλά. Σύμφωνοι. Και καλή άντάμωσι στο Παρίσι.

Ξέρουμε πως ναύαρχος οίκοτρά η άποστολή τού φίλου τού Φλεμάν. "Η μητέρα της Ρόζας έπαιε περίφημα τό ρόλο της κι' έτσι ο άπεσταλμένος τού γαμπρού της έφυγε απ' το σπίτι της έντελώς άπογοητευμένος κι' άποφασισμένος να μην άνακατέι τη πιά σ' αυτή τη δυσάρεστη υπόθεσι.

Μάταια περίμενε έπιστολή και χρήματα ο Φλεμάν στη διεύθυνσι που είχε δώσει στο φίλο του.

Οι μέρες περνούσαν χωρίς να φτάνη καμιά είδησι γι' αυτόν απ' το Παρίσι. Μά έλπιζε ακόμα. Ποιος ξέρει; "Ισως ο φίλος του να καθυστέρησε, ίσως ν' άρρώστησε στο ταξίδι του...

Πέρασαν δυό, τρεις, τέσσερες μήνες. «Ο Φλεμάν άπελπίστηκε πιά όριστικά.

«Ηταν βέβαιος ότι ο φίλος του κράτησε τό λόγο του κι' έπισκέφθηκε τη Ρόζα. Για να μη λάβη κανένα γράμμα έσήμαινε ότι κάτι άλλο συνέβαινε.

Αυτό τό «κάτι» τον βασάνιζε φοικτά. Μαύρισε η καρδιά του, έχασε τό θάρρος του.

Δεν τον άγαπούσε πιά η Ρόζα; Μήπως είχε συμβή τίποτε χειρότερο; Μήπως η γυναίκα του είχε πεθάνει, μήπως την είχε συντρίψει το κακό που της έκανε; "Ηταν τόσο εύαισθητή, τόσο λεπτή η Ρόζα!... "Ισως να είχε κατέβει στον τάφο με την καρδιά πλημμυρισμένη από πικρία έξ αίτίας του... Και τό παιδί του;... Θάχε μείνει όρφανό, σ'ά χέρια της πεθεράς του που τόσο θανάσιμα τον μισούσε, αυτόν που της είχε ζυμνήσει άλλοτε στην καρδιά της και σ'ό αίμα της τόσο φλογερούς πόθους!

Γιατί να γυρίσει πιά στη Γαλλία; Γιατί να ζή πιά;

Οι σκέψεις αυτές τον έρριξαν σε μια κατάσταση χαυνώσεως. "Αρχισε πάλι να μην τρώει, δεν έβγαζε λέξι απ' το στόμα του. Καί μια νύχτα ένοιωσε να τον καίη δυνατός πυρετός.

Στό γιατρό των φυλακών που τον έπισκέφθηκε τό πρωί είπε μ' ένα ύφος έξαλλο, τρελλό:

— Μη χάνετε τον καιρό σας μαζί μου, γιατρέ. "Αφήστε με να πεθάνω... Μόνον ο θάνατος θά με λυτρώσει απ' το δεινό...

...

μαρτύριό μου. Δίκαια πάσχω. Θέλω να πεθάνω!...

Συνηθισμένος από τέτοιους νευρικούς πυρετούς ο γιατρός σύστησε να του δώσουν ωρίσιμα φάρμακα.

— Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας, γιατρέ, τού είπε ο Φλεμάν, αλλά δεν προκειται να χρησιμοποιήσω τα φάρμακά σας. Σας ικετεύω, αφήστε με να πεθάνω ήσυχος. Έτσι θα εξιλεσθώ για τις τρέλλες που έκανα κι' εκείνη θα με συγχωρήσει και θα με δεχτεί στους ουρανούς κοντά της.

— Παραληρεί!... ψιθύρισε ο γιατρός. Πραγματικά, ο Φλεμάν, αρνήθηκε να πάρει τα φάρμακα που ώρισε ο γιατρός. Κι' οι φίλες αναγκάστηκαν να του τα δίνουν δια της βίας.

Έναν αλόκληρο μήνα βασανίστηκε στο κρεβάτι, στο νοσοκομείο των φυλακών. Τώρα πιά άρχισε να καλύτερηει η κατάσταση του.

Μά η βελτίωση αυτή, αντί να τον ευχαριστήσει, τον έριξε σε μαύρη απελπισία. Ποθούνε πραγματικά να πεθάνει. Ήταν πιά ένα σωματικό και ψυχικό κουρέλι. Και μια νύχτα, την παραμονή της ημέρας που θα ξαναγυρζε στο κελλί του, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, σε μια στιγμή κρίσιμης αποπειράθηκε να κρεμάσει, χρησιμοποιώντας για σχοινί το αντάνι του κρεβάτιού του. Ένας νοσοκόμος τόν άρτελλήθηκε εγκαίρως και κάλεσε τους συναδέλφους του και τους φυλάκες. Αναγκάστηκαν να του φερθούν βάνυσσα για να τον συγκρατήσουν και να τον βάλουν να πλαγιάσει.

Ο Φλεμάν έκανε σάν τρελλός. — Θέλω να πεθάνω!... Με ποιά δικαίωμα μ' έμποδίζετε; Θέλω να πεθάνω και θα πεθάνω!... φώναζε.

Ένας εύρωστος νοσοκόμος έμεινε κοντά του όλη τη νύχτα για να τον επιβλέπει. Και για περισσότερη ασφάλεια τόν έδεσαν έλαφρά στο κρεβάτι του, ως τη στιγμή που άρχισε η ενέργεια του φαρμάκου που τόν πότισαν για να καλμάρουν τα νεύρα του και να κοιμηθεί.

Τόν κράτησαν μιά βδομάδα ακόμα στο νοσοκομείο και τόν έστειλαν κατόπιν στο κελλί του.

Ο Φλεμάν, ο ώραϊος και γοητευτικός άλλότε, ήταν τώρα το φάντασμα του έαυτού του.

— Θα μεσολαβήσω να σου δοθή χάρις, τού είπε μία μέρα ο διευθυντής των φυλακών. Θα ξαναγυρίσεις στην πατρίδα σου, κοντά στους δικούς σου, κοντά σ' όσους σ' αγαπούν, Φλεμάν... Προσπάθησε να διώξεις τις μαύρες σκέψεις απ' το μυαλό σου...

Ο Φλεμάν κούνησε λυπημένος το κεφάλι του.

— Τώρα πιά!... ψιθύρισε κι' ένας στεναγμός φούσκωσε το στήθος του. Τώρα πιά είνε άργα, πολύ άργα!...

— Ποτέ δεν είνε άργα. Είσαι νέος. Θα ξαναφτιάξεις τη ζωή σου.

Ο Έρρικος δεν απάντησε. Δεν τόν ένδιεφερε τίποτε πιά κι' η ζωή του τού ήταν βάρος. 'Η ιδέα ότι η Ρόζα είχε πεθάνει είχε ριζώσει βαθειά στην καρδιά του και στο πνεύμα του.

Ο διευθυντής των φυλακών κράτησε το λόγο του. 'Ενέργησε μ' ενδιαφέρον, επέμεινε, παρουσίασε στις εκθέσεις του το Φλεμάν ως τραγικό θύμα μιάς κακής στιγμής και ζητούσε επιμόνως να τού δοθή χάρις, έφ' όσον η διαγωγή του στις φυλάκες, επί τώσον καιρό ήταν υποδειγματική, κι' αφού υπήρχε κίνδυνος να πεθάνει εκεί μέσα απ' το ήθικό σαράκι που τόν κατέτρωγε. Ένα πρωί κάλεσε τόν Έρρικο στο γραφείο του και τού είπε:

— Φλεμάν, σου υπόσχόμην την έλευθερία σου κι' έκανα τόν πόν για να βγής από δω μέσα. 'Ελπίζω ότι σε λίγες μέρες θα είσαι και πάλι έλευθερος.

Τα μάτια του Έρρικού βούρκωσαν. Βρισκόταν σε μια στιγμή ψυχικής και πνευματικής γαλήνης.

— Σας ευχαριστώ, είπε στο διευθυντή. Και πρόσθεσε, σάν να μίλούσε στον έαυτό του:

— 'Η έλευθερία!... Για να πάω που;... Κανέναν δεν με περιμένει έμένα... Σκότωσα ο ίδιος την εύτυχία μου!...

— Έχεις μιά γυναίκα, ένα παιδί, Φλεμάν.

— 'Η γυναίκα μου πέθανε!

— Είσαι βέβαιος γι' αυτό; Δεν έλασες καμιά έπιστολή που να σου γράφουν τέτοιο πράγμα. 'Η άλληλογραφία των κρατουμένων εδώ περνάει απ' τα χέρια μου. Πώς σου πέρασε αυτή η ιδέα;

— 'Η γυναίκα μου πέθανε σās λέω. — Κουταμάρες! 'Η γυναίκα σου θα σε περιμένη και θα χαρή πολύ όταν σε δει να γυρίζεις.

— Ποιος ξέρει!...

Ο Φλεμάν γύρισε στο κελλί του πιά ήσυχος.

Μιά σκέψη στριφογύριζε τώρα στο μυαλό του επίμονα: «'Αν ζή;... 'Αν ο φίλος μου δεν πήγε να την δει;... Είνε δυνατόν αυτό;... Όλα είνε δυνατά σ' αυτό τόν κόσμο... Γιατί όχι;...»

Ξάπλωσε στο κρεβάτι του, έκλεισε τα μάτια του και βυθίστηκε σε ρέμβη. Σιγά-σιγά η σκέψη του πέταξε μακριά... Τα χείλη του άρχισαν να ψιθυρίζουν σιγά, πολύ σιγά:

— Είσαι ζωντανή ή βρίσκεσαι στον τάφο, αγάπη μου;... Ποιος θα μού το πει αυτό;... 'Αν δεν ζης πιά, αν σε σκότωσα με τη διαγωγή μου και σε πήρε ο θάνατος, γιατί να ξαναγυρίσω στη Γαλλία;... Ποιος θα μού πη την αλήθεια πού τόσο τη λαχταράει η ψυχή μου;...

Με τις σκέψεις αυτές βυθίστηκε στον ύπνο. Οι μέρες που ακολούθησαν ήταν για το Φλεμάν ημέρες άγνωσης. Πού θα πήγαινε βγαίνοντας απ' τις φυλάκες; Με τι χρήματα θα ταξίδευε για τη Γαλλία, αν αποφάσιζε να φύγει για την πατρίδα του;

Τα πράγματά βάδισαν γοργά το δρόμο τους.

Η χάρις δόθηκε κι' ο Φλεμάν βρέθηκε μία μέρα έλευθερος, έξω απ' τις φυλάκες όπου τόν είχε ρίξει η τρέλλα του.

Στην τρέπη του δεν είχε παρά λίγα χρήματα, ένα άσημαντο ποσό.

Και τώρα που θα πήγαινε; Τι θα γινόταν, άγνωστος ανάμεσα σ' άγνωστους, μέσα σε μιά άπειρη πόλη;

Μπορούσε ν' απευθυνθεί στην πρεσβεία ή στο προξενείο της πατρίδας του. 'Αλλά η σκέψη ότι θ' αναγκάζονταν να δηλώσει πως μόλις είχε βγεί απ' τις φυλάκες τόν έκανε να ντρέπεται.

Κι' όμως έπρεπε ν' αποφύγει την αλήθεια, να ζήσει και πάλι απ' όλα να ξαναγυρίσει στη Γαλλία.

Το είχε πάρει απόφαση να εγκαταλείψει για πάντα τόν Νέο Κόσμο πού τόσο υπόφερε και τόσο δοκιμάστηκε. Νοσταλγούσε το αγαπημένο του Παρίσι. Ποιος ξέρει; 'Ισως η Ρόζα δεν είχε πεθάνει. 'Ισως τόν περιμενε πιστά. 'Ισως υπόφερε και βασανίζονταν μην ξερώντας τι άπόγινε...

Μπορούσε να της γράψει, μά δεν τόν έκανε. Δεν ήταν καθόλου σίγουρος πως το γράμμα του θαφτανε στα χέρια της, αν

βρισκόταν ακόμα στη ζωή, αν ήταν ακόμα έλευθερη. Γιατί πιά πολύ απ' το θάνατο τόν τρώαζε η σκέψη πως η Ρόζα τόν είχε ξεχάσει και είχε ζητήσει την παραγορία, πού τόσο της χρειαζόταν, στην αγκαλιά ενός άλλου άντρα...

Η σκέψη αυτή τόν τρέλαινε, τού φερνε ίλιγγο. 'Η Ρόζα γυναίκα ενός άλλου!... Ήταν δυνατόν ένα τέτοιο πράγμα;

Δεν την θεωρούσε ικανή για μιά τέτοια απόφαση. 'Ήξερε πολύ καλά το χαρακτήρα της. 'Ήξερε πως ήταν απ' τις γυναίκες που άφοσιώνονται όριστικά και μέχρι θανάτου σ' έναν άντρα. 'Η πρώτη τους αγάπη είνε και η τελευταία...

Αν όμως, παρ' όλες τις ελπίδες του, αν μ' όλη την έμπιστοσύνη του στο χαρακτήρα της Ρόζας την εύρισκε παντρεμένη μ' έναν άλλο;...

Στη σκέψη αυτή το μυαλό του σταματούσε, δεν είχε τη δύναμη, δεν τολμούσε να καταλήξει σε μιά απόφαση. Νόμιζε πως έσβυνε γύρω πού τόν φός του ήλιου, πως ένα τρομερό βάραθρο άνοιγε μπροστά του.

Μιά δυσάρεστη σκέψη, όσο κι' αν τη διώχνουμε, πάντα ξαναγυρίζει πιά επίμονα, πιά ενοχλητικά. Το ίδιο συνέβη και με το Φλεμάν στην περιπτώση αυτή. 'Ερχονταν στιγμές πού ένοιθε την ανάγκη να ουρλιάσει από απελπισία. 'Εσφίγγε τις γροθιές του και μούγγριζε υπόκοφα:

— Καλύτερα νεκρή, καλύτερα στον τάφο, παρά στην αγκαλιά ενός άλλου!...

Συγχρόνως όμως έψυχνε μέσα του η λογική και τότε τα έβαζε με τόν έαυτό του.

— Ποιος είσαι σύ; μουρμούριζε με λύσσα. Τι δικαιώματα έχεις πιά πάνω στη γυναίκα αυτή;... Είσαι ένας προδότης της αγάπης, ένας άτιμος, ένας αλήτης, ένας κακούργος!...

Γιατί δεν πέφτεις εμπρός σ' ένα αυτοκίνητο να σου σπάσει τα κόκκαλα και να γλυτώσεις μιά για πάντα απ' τη ντροπιασμένη ζωή σου; 'Αναδρε!... Προδότη!...

Μ' όλη τη δραματική πάλη πού γινόταν στα βάθη της ψυχής του, μ' όλους τους δισταγμούς του και τόν μίσος του έναντιον πού ίδιου τού έαυτού του, ο Φλεμάν άνυπομονούσε να φύγει για την Ευρώπη, να ξαναβρεθεί το γρηγορότερο στην πατρίδα του.

Ποιος όμως θαδινε δουλειά σ' έναν άποφοιτό των φυλακών;

Έπρεπε να βρή κάποιον συμπατριώτη του εγκαταστημένον χρόνια στην 'Αμερική, να τού άνοιξη την καρδιά του, να τού διηγηθή το δράμα της τρέλλας ζωής του και να τόν παρακαλέσει γονατιστός στην ανάγκη, να τού δώσει μιά οποιαδήποτε δουλειά, κη, να τού δώσει μιά πιά πρόστυχη έστρω, για να εξοικονομήσει τόν ναύλο τού γυρισμού στον παλιό κόσμο.

Η τύχη τόν βοήθησε με τόν παραπάνω, στην περίπτωση αυτή. Πλανώμενος στους

δρόμους αντίκρυσε μιά μεγάλη άποθήκη ευλείας. 'Ερριξε τόν βλέμμα του στην επιγραφή. Το όνομα τού ιδιοκτήτου ήταν γαλλικό: Κλαύδιος Ντυπόν.

Ο Φλεμάν μπήκε μέσα, άποφασισμένος να επιτύχει και τα κατάφερε περίφημα. Ο Ντυπόν, ένας καλόκαρδος Μασσαλιώτης, άκουσε την εξωφρενική ιστορία του, τόν λυπήθηκε κι' αντί να τόν πετάξει έξω τόν πήρε στη δουλειά του, στο μικρό τού εργοστάσιο.

Ο Φλεμάν έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά. 'Εργαζόταν για δύο κι' έκανε άγρια, σκληρή οικονομία. Τώρα πού είχε άκουμπήσει κάπου, ο πόθος τού γυρισμού στη Γαλλία τόν τρέλαινε και μάζευε τα χρήματα με πρωτοφανή τσιγκουνιά.

— Θα σου δώσω μιά καλή συμβουλή, τού είπε μία μέρα ο προϊστάμενός του.

— Σας άκούω, κύριε Ντυπόν.

— Δεν θα θυμώσης μαζί μου, νέε μου. Σας παρακαλώ. Έχετε τόν δικαίωμα να μού πείτε ό,τι σκεφτόσαστε για μένα.

— Όρα! Θα σε συμβούλευα λοιπόν να λησμονήσεις τόν Παρίσι και να μείνης εδώ. 'Από εκείνο πού μου διηγήθηκες έβγαλα κι' έγώ τόν συμπερασμά μου: 'Οτι δηλαδή δεν θα βρής την εύτυχία φτάνοντας εκεί. Μείνε κοντά μου, Φλεμάν.

Ο Έρρικος χαμήλωσε τα μάτια του κι' άποκρίθηκε άργά, τονίζοντας τα λόγια του:

— Κύριε Ντυπόν, σας ευχαριστώ θερμά για την καλωσύνη σας και τόν ενδιαφέρον σας για μένα. Δυστυχώς όμως δεν μπορώ ν' άκούσω την καλή συμβουλή σας. Θα φύγω για τόν Παρίσι. Αυτό είνε τόν πεπρωμένο μου. Με σπρώχνει η Μοίρα μου και δεν έχω τη δύναμη ν' αντιδράσω...

Ο Ντυπόν δεν επέμεινε. 'Αντιθέτως, βλέποντας την έπιμονή τού Φλεμάν άνέλαβε να τού συμπληρώσει τόν ποσό πού θα χρειαζόταν για τόν γυρισμό του στην πατρίδα.

Νοιώθοντας βαθειά ευγνωμοσύνη ο Έρρικος, έσκυψε και φίλησε τόν χέρι τού μεγαλόκαρδου αυτού Γάλλου, τη στιγμή πού τόν άποχαιρείτοσε για πάντα.

— Στό καλό!... τού είπε ο Ντυπόν. Και καλή έπιτυχία!...

Κι' όταν ο Φλεμάν βγήκε έξω απ' τόν γραφείο του μουρμούρισε, κουνώντας με λύπη τόν κεφάλι του:

— Έχει δίκιο... Τόν σπρώχνει η Μοίρα του να πιά να πληρώσει τις προδοσίες και τις σκληρότητες πού διέπραξε... Και φοβόμυαι ότι θα τις πληρώσει πολύ άκριβά... πολύ άκριβά!...

Τώρα πιά δεν κρατούσε τίποτε άπολύτως τόν Φλεμάν μακριά απ' την πατρίδα του. Γρήγορα - γρήγορα τακτοποίησε τα χαρτιά του κι' έβγαλε τόν ελπίδιό του.

Ούτε θυμόταν πιά τη μοίρα της γυναίκα πού τόν παρέσυρε μακριά απ' τη Γαλλία κι' έγινε αίτια τώσον συμφοράν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμοι

Κος Νικόλαος Στεφ. 'Αμυδαλάκης — δεσποινίς Φλώρα Νικολάου Βενικού έτέλεσαν τούς γάμους τών έν 'Αθήναις τη 26 Δεκεμβρίου 1949.

Στό ταιριαστό ζευγάρι εύχόμεθα να ζήσουν ευτυχισμένοι.

Έλ. και Δ. 'Ιμπροχώρης Δνίς Μαρίκα Δ. Κάμπουρα 'Αρραβόνες

Ταξίαρχης Πιλάλης, 'Εκπαιδευτικός, Διευθυντής Δ. Σχολείου 'Αγίας Μαρίνης Φθιώτιδος, Γιούλα Η. 'Αναστασοπούλου έξ 'Αμφίσσης έδωσαν άμοιβαίαν υπόσχεσιν γάμου.

Ευχόμεθα ταχεία την στέψιν. Ι. Μ. — Ν. Μ.

Έκδόσεις

Έκυκλοφόρησε τόν γνωστό περιοδικό «Μοντέρνο Τραγούδι» τού συγγραφέα Κώστα Μάνεση με τά δημοφιλέστερα εύρωπαϊκά και λαϊκά τραγούδια και άλλην καλλιτεχνική πλοήσια Ελ. Περιέχει επίσης και ένα γνωστό μουσικό κομμάτι.

Η δολοφονία τού 'Ιακώβου Α' της Σκωτίας

Οι αυλικόι πού συνώδευσαν τόν βασιλέα 'Ιακώβο Α' της Σκωτίας, όταν πήγαινε στην Πέρση για να περάσει τά Χριστούγεννα τού 1436, είχαν όλοι ένα φόβο στην καρδιά. Γιατί είχε κυκλοφορήσει μιά προφητεία πως κινδύνευε σοβαρά η ζωή τού 'Ιακώβου. Ο ίδιος όμως δεν συμμεριζόταν τις ανησυχίες τους. 'Η χώρα τού φαινόταν πιά ερηνευμένη, έπειτα από πολλών ετών άγανες τού για να συντρίψει τη δύναμη των Βαρώνων — ληστών και να βάλει τέλος στα έγκλημάτα, τις λεηλασίες και τις αθαιρείσεις τους. Ο πιά άσπονδος έχθρος του, ο σέρ Ρόμπερτ Γκράχαμ, ήταν εξόριστος. Γιατί λοιπόν ν' ανησυχούσε ο βασιλεύς 'Ιακώβος, καθώς ταξίδευε καβάλλα ανάμεσα στους αυλικούς του; 'Ηταν τόσο ήσυχος, ώστε είχε πάρει μαζί του και την αγαπημένη του βασίλισσα Τζόν. Με τις κυρίες της ακολουθίας της, πού θά διηγηθούμε πιά κάτω.

Ενώ η βασιλική συνοδεία ταξίδευε μέσα στη σκοτεινή και παγωμένη χειμωιάτικη νύχτα, πρόβαλε έσφονικά μπροστά της μιά γρή μάγισσα.

— Στάσου, Βασιλιά μου! φώναξε, μέσα στο ούρλιασμά του άνεμου. Γύρισε πίσω, όσο είναι ακόμα καιρός! Έκεί πού πας, σε ποιμένει ο θάνατος!...

Ο 'Ιακώβος ταράχτηκε μιά στιγμή απ' την έσφονική αυτή εμφάνιση. Μά έπειτα γέλασε, ανασήκωσε τούς ώμους του και συνέχισε τόν δρόμο του, λέγοντας:

— Αυτή η γυναίκα είνε τρελή ή μεθυσμένη!...

Είχε μάθει άραγε τίποτε η μάγισσα για τη συνωμοσία τών έχθρων τού βασιλέως; Ποιος ξέρει... Πάντως, η άπαίσια προφητεία της ξεχάστηκε πολύ γρήγορα, μέσα στις γιορτές της υποδοχής τού 'Ιακώβου στην Πέρση. Ο βασιλεύς δεν θέλησε καν νάχη σωματοφυλάκες κοντά του στο μοναστήρι, όπου είχε καταλύσει, ούτε να φοράη άλυσσιδωτό θώρακα όπως τού συνέστησαν οι πιστοί του. Έμεινε με τόν μεταξωτό κοστούμι του, παίζοντας και τραγουδώντας με τη βασίλισσα και τις κυρίες της, ενώ τόν τριγύριζαν οι έχθροι του...

Έφτασε η νύχτα. Τό βασιλικό ζεύγος άποσύρθηκε στην κρεβατοκοιμάρα του. Ο 'Ιακώβος, άπολος πάντοτε, κάθισε μπροστά στο τζάκι, ενώ οι κυρίες της τιμής βοηθούσαν τη βασίλισσα να γδυθή και της χτενίσαν τά χρυσά της μαλλιά, φλυαρώντας άμέριμνα για τά γλέντια και τούς χορούς όλης της ημέρας, δίχως να φαντάζονται πώς οι συνωμότες καιροφύλαχτοις για να έπιτεθούν...

Εσφονικά, άκούστηκαν απ' έξω ποδοβολήτα αλόγων και κλαγγές όπλων. Οι γυναίκες χλώμιασαν απ' τόν φόβο, γιατί είχαν θυμηθεί την προφητεία της μάγισσας... Ποιοι ήταν οι άπληστοί μοναχόλογοι, πού κυκλοφορούσαν στο δρόμο μιά τέτοια άγρια νύχτα; Δεν μπορούσε νάναι παρά έχθροι!

Ο 'Ιακώβος είχε σηκωθεί όρθιος και προσπαθούσε ν' άκούσει... Ήταν μόνος κι' άνυπεράσπιστος, ανάμεσα σε μερικές γυναίκες, πού δεν είχαν ν' αντίταξουν παρά τις τρυφερές τους σάρκες στα σπαθιά και τα μαχαίρια τών συνωμοτών...

Η Κάθρην έριξε μιά ματιά γύρω της και βεβαιώθηκε μ' άπελπισία ότι δεν μπορούσε να διαφύγει από τούβανα ο 'Ιακώβος! Τά παραθύρα είχαν χοντρά κάγκελα. 'Η κλειδαριά της μοναδικής πόρτας ήταν κατεστραμμένη κι' η άμπαρά έλειπε. Είχαν πάρει εγκαίρως όλα τους τά μέτρα ο βασιλεύς!...

Μά, στο μεταξύ, πλησίαζαν τά βήματα τών συνωμοτών. Από στιγμή σε στιγμή, θάμπαιναν στο δωμάτιο... Τότε η Κάθρην έκαμε κάτι άπίστευτο: Έτρεξε στην πόρτα και πέρασε τόν δεξί της μπράτσο στη θέση της άμπαρας πού έλειπε!

Είχε σκεφθεί ότι θα καλύτεροφύγε έτσι τούς έχθρους τού 'Ιακώβου και θα τούδινε καιρό για να κρυφθή στον όχετό. 'Εσφίγγε τά δόντια της, περιμένοντας τόν άόρητο πόνο πού θάόνοθε, μά δεν δειλίαζε.

Οι συνωμότες έπεσαν πάνω στην πόρτα, βέβαιοι πως θ' άνοιγε άμέσως, σύμφωνα με τά σχέδιά τους. Κι' άπόρησαν, βρίσκοντας αντίστασι... Ο θυμός τους γι' αυτό δεν τούς άφισε ν' άκούσουν την πνιγμένη φωνή πόνου πού βγήκε απ' τά χείλη της Κάθρην...

Μανιασμένοι για τόν άπρόοπτο εκείνο έμπόδιο, έβαλαν όλα τους τά δυνατά για ν' άνοίξουν την πόρτα... Τά κόκκαλα της Κάθρην έτριξαν, τόν μπράτσο της έσπασε, κρεμάστηκε, γλύστρησε έξω απ' τη θέση της άμπαρας, παρ' όλες τις προσπάθειες της ηρωικής γυναίκας να τόν συγκρατήσει στη θέση εκείνη με τ' άλλο της χέρι!...

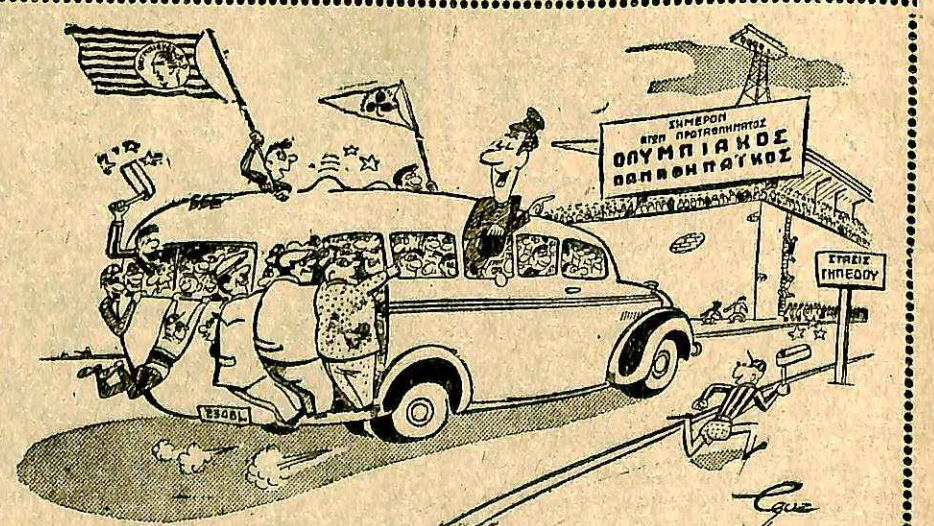
Η πόρτα άνοιξε. Οι συνωμότες ώρμησαν μέσα. Μά ο 'Ιακώβος είχε κρυφτή πιά, κι' οι πλάκες τού δαπέδου είχαν ξαναμπει στη θέση τους. Οι έχθροι τού βασιλέως είδαν μόνο τη βασίλισσα, ανάμεσα στις κυρίες της, πού διαμαρτυρόταν για την παραβίαση αυτή της κρεβατοκοιμάρας της. Κι' αναγκάστηκαν να ξαναφύγουν, άπρακτοι.

Αλλόμονο όμως! Ήταν γραφτό να πραγματοποιηθή η προφητεία της μάγισσας... Γιατί, αντί να περιμένη ως ότου λείψη τελείως ο κίνδυνος, ο 'Ιακώβος ζήτησε άμέσως να τόν βοηθήσουν να βγεί απ' την κρύπτη του. Με τόν βάρος όμως τού σώματος του, παρέσυρε μιά απ' τις κυρίες, πού έπεσε μέσα στην τρύπα τού δαπέδου, βγάζοντας μιά φωνή τρώου.

Οι συνωμότες, πού δεν είχαν άπομακρυνθή ακόμα πολύ, άκουσαν τη φωνή αυτή, ξαναγύρισαν στο δωμάτιο και κυήκαν όλοι πάνω στον όπολο βασιλέα. Έκείνος τούς αντιμετώπισε μόνο με τά χέρια του και πάλεψε άπεγνωσμένα, ως πού έπεσε νεκρός, με 15 πληγές στο σώμα του...

Μά δεν έμειναν άτιμώρητοι οι δολοφόνοι του. Η βασίλισσα Τζόν είχε όρκισθή να εκδικηθή. Μέσα σ' ένα μίνα λοιπόν, όλοι οι συνωμότες είχαν συλληφθή κι' είχαν θανατωθή με φοβερά βασανιστήρια. Ο Γκράχαμ, ο άρχηγός τους, έδειξε άπίστευτο θάρρος, ακόμα κι' όταν οι δήμει τού έσκιζαν με γάντζους τις σάρκες ως τόν κόκκαλο...

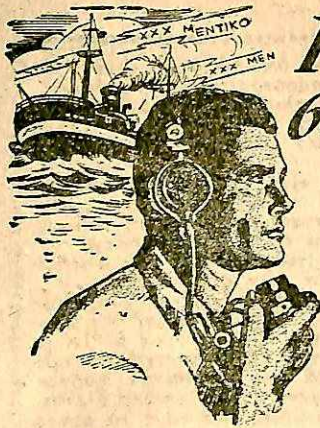
Όσο για την Κάθρην Ντούγκλας, τόν σπασμένο και παραμορφωμένο χέρι της άπέτελεσε σ' όλη της τη ζωή τόν καλύτερο παράσημο ήρωισμού, πού προκαλούσε τόν γενικό θαυμασμό πού άποθανάτισε τ' όνομά της στους αιώνας.

ΑΦΕΛΗΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ

— Μήπως είναι κανείς κύριος για τό... γήπεδο!

(Τού Μ. Τερζή)

ΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΟΪΓΕΛΑΡΟΣ

Ο ασύρματος σώζει τη ζωή των ναυτικών

Δεν απέχει πολύ ο καιρός που οι ναύτες του εμπορικού ναυτικού κινδύνευαν να πεθάνουν αν αρρώσταγαν σοβαρά στο πέλαγος, όπου δεν υπήρχε γιατρός να τους περιποιηθεί. Σήμερα όμως, σε τέτοιες περιπτώσεις, μπορεί να σωθεί η ζωή του αρρώστου, χωρίς στις ιατρικές συμβουλές που φτάνουν στο πλοίο από πολύ μακριά με τον ασύρματο.

Πρόκειται για το σύστημα «Μέντικο», αξιοσημείωτα οργανωμένο από μια αμερικανική υπηρεσία τηλεπικοινωνίας. Οι 11 σταθμοί ασυρμάτου που το εξυπηρετούν, έχουν ιδρυθεί σε στρατηγικά σημεία των ακτών των Ηνωμ. Πολιτειών κι έχουν αρκετή δύναμη για να επικοινωνήσουν με πλοία σ' ολόκληρο τον κόσμο, απ' τον Περσικό Κόλπο ως το Βόρειο Παγωμένο Ωκεανό.

Και πολλές άλλες όμως ξένες χώρες, όπως ο Καναδάς, η Αγγλία, το Βέλγιο, η Ολλανδία, η Ιταλία, η Αυστραλία, κλπ., μιμήθηκαν το αμερικανικό παράδειγμα και διωργάνωσαν παρόμοιες υπηρεσίες, αλλά σε μικρότερη κλίμακα.

Όταν λοιπόν αρρωστήσει κάποιος πάνω σ' ένα εμπορικό πλοίο, ο ασύρματος του εκπέμπει μία κλήση με τα ψηφία «XXX ΜΕΝΤΙΚΟ». Το σήμα αυτό δίνει προτεραιότητα απέναντι κάθε άλλου ραδιογραφικού, εκτός μόνον από εκείνα που ακολουθούν την απειλημένη επίκληση S. O. S.

Αφού επικοινωνήσει έτσι μ' έναν απ' τους πλησιέ-

στερους σταθμούς της οργανώσεως «Μέντικο», ο ασύρματος του πλοίου περιγράφει λεπτομερώς τι έχει πάθει ο αρρώστος και ποιά συμπτώματα παρουσιάζει. Το μήνυμα αυτό έχει συνταχθεί συνήθως αγγλικά. 'Αλλά και σ' οποιαδήποτε άλλη γλώσσα αν είναι, λαμβάνεται απ' όλην τη γη.

Ο σταθμός που θα το πάρει, το μεταδίδει αμέσως τηλεφωνικά στους γιατρούς του κοντινότερου νοσοκομείου. Εκείνοι κάνουν τη διάγνωση κι υποδεικνύουν την κατάλληλη θεραπεία. Κι' ο σταθμός στέλνει την απάντησή αυτή στο πλοίο.

Όλη αυτή η διαδικασία δεν διαρκεί παρά μερικά λεπτά της ώρας — λιγώτερο δηλαδή απ' όσο κάνει ο γιατρός για ναρθή στο σπίτι μας, όταν τον καλέσουμε επεγγόντως.

Η αμερικανική οργάνωση «Μέντικο» παίρνει κάθε μήνα 75-100 μηνύματα από πλοία, προσφέρει δε σε όλα τις πολύτιμες υπηρεσίες της εντελώς δωρεάν.

Πριν από λίγους μήνες, ένα σουηδικό πετρελαιοφόρο ταξίδευε απ' το Μεξικό προς τη Στοκχόλμη, με κυβερνήτη του τον 27ετή πλοίαρχο Τόνσεν, που είχε αναλάβει για πρώτη φορά τέτοια καθήκοντα. Τρεις μέρες αφού ξεκίνησε το πλοίο, ένας ναύτης, ο Κάρλ Όλσεν, έπεσε από ψηλά στο κατάστρωμα κι έβγαλε το δεξί του χέρι.

Ο πλοίαρχος επικοινωνήσε αμέσως μ' ένα σταθμό «Μέντικο». Όταν όμως διάβασε την απάντησή που έφτασε σε λίγα λεπτά, κόπηκε η πνοή του και τον έλυσσε κρύος ιδρώτας.

— Όχι, δεν μπορώ να το κάνω, αυτό! φώναξε. 'Εγώ δεν είμαι γιατρός. Με το παραμικρό λάθος μου, μπορεί να μείνει ο Όλσεν ανάπηρος σ' όλη του τη ζωή!

Στο τέλος όμως, πήρε θάρρος, πείσθηκε, έβγαλε το ένα του παπούτσι, πάτησε το πόδι του στη μηχανή του ναυτί, έπιασε το εξασθεμένο χέρι και το τράβηξε προς το μέρος του. Ακούστηκε τότε ένας ξερός κρότος, και το χέρι πήγε

στη θέση του. Ο πλοίαρχος ανασάνει μ' ανακούφιση... Δύο μέρες αργότερα, ο Όλσεν ήταν καλά κι είχε γυρίσει στη δουλειά του.

Πέρυσι, ένας ναύτης που έπαθε κρίση σκληροεγκελίτιδος, σώθηκε με τις συμβουλές που έφτασαν με τον ασύρματο. Άλλοτε πάλι, γλύτωσε με τον ίδιο τρόπο απ' τη γάγγραινα ένας εκφορτωτής, που του είχε λυώσει τα δάχτυλα το βίντσι του πλοίου. Και σ' άλλη περίπτωση οι οδηγίες του «Μέντικο» έσωσαν τη ζωή ενός θερμισμού που είχε δηλητηριασθεί από καπνούς ακαθάρτου πετρελαίου.

Συχνά, οι διαγνώσεις των γιατρών του «Μέντικο» είναι αληθινά καταπληκτικές. Πριν από αρκετά χρόνια, ενώ ένα πλοίο ταξίδευε εκατοντάδες μίλια μακριά απ' τις νοτιοαμερικανικές ακτές, ένας ναύτης είδε να πηχίζεται ανεξήγητα το χέρι του. Δεν πονούσε καθόλου, αλλά αισθανόταν άφορητη φαγούρα.

Ο πλοίαρχος έπικοινωνήσε αμέσως μ' ένα σταθμό «Μέντικο» κι ο γιατρός συνέστησε κομπρέσες με διάλυση καθαριστικού αλατιού. Σε 24 ώρες, είχε περάσει το πρήξιμο. Η αιτία του — όπως διέγινωσε σωστά ο γιατρός — ήταν το τσίμωμα ενός στανιού εντόμου των τροπικών!

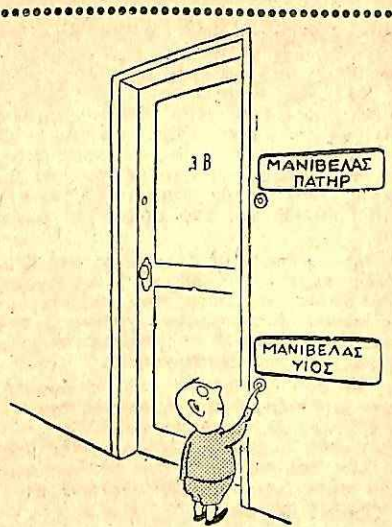
Άλλοτε πάλι, ο λοστρόμος ενός πλοίου, στις τροπικές θαλάσσιες, ειδοποίησε το «Μέντικο» ότι ο πλοίαρχος κι ο υποπλοίαρχος είχαν πάθει μια παράξενη αρρώστια. Απ' τα συμπτώματα, οι γιατροί κατάλαβαν πως ήταν χολέρα, κι έδωσαν λεπτομερείς οδηγίες στο λοστρόμο για ν' αναχαιτίσει τη μεταδοτικότητα αυτή ασθένεια. Πραγματικά, ο λοστρόμος φρόντισε να βράσουν το πόσιμο νερό καθώς και κάθε φαγώσιμο, να καθαρίσουν επιμελώς τις υδραυλικές εγκαταστάσεις, να πλύνουν με φανικόν δευπόρτες και πατώματα... Χάρης στις προφυλάξεις αυτές, απ' τους 80 άνδρες του πληρώματος, μόνο πέντε έπαθαν χολέρα!

Η κυριώτερη δυσκολία που συνήντησε στην αρχή η λειτουργία του «Μέντικο», ήταν η ανεπαρκής περιγραφή της καταστάσεως των αρρώστων. Γι' αυτό λοιπόν εφοδιάσθηκαν υποχρεωτικώς όλα τα πλοία μ' ένα βιβλίο που δίνει συμβουλές στους πλοάρχους και τους αξιωματικούς πως να περιγράφουν σωστά τα συμπτώματα.

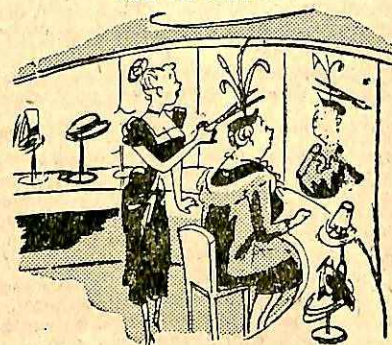
□□

Το τρίξιμο των αρθρώσεων

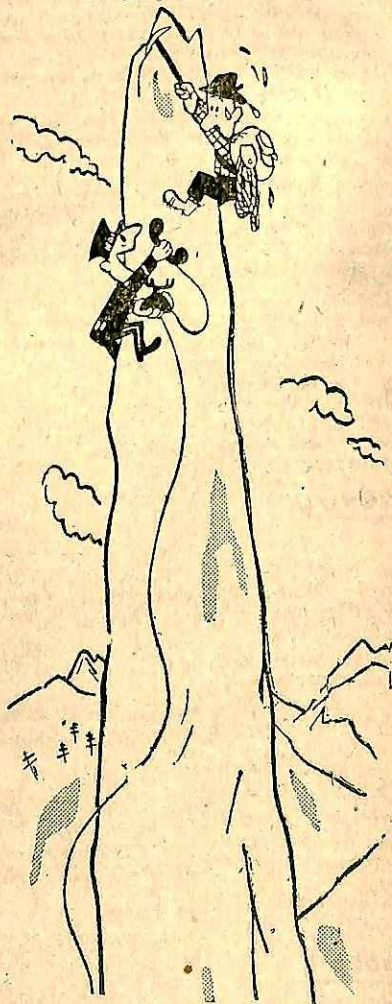
Ξέρετε ότι οι γιατροί άγνοούν γιατί οι αρθρώσεις πολλών υγιών ανθρώπων, νέων ή γερών, κάνουν ένα ξερό κρότο όταν κινούνται; Πάντως, οι επιστήμονες τονίζουν ότι το σύμπτωμα αυτό δεν είναι καθόλου ανησυχητικό, εκτός αν πονή συγχρόνως ή αρθρώσεις, όποτε χρειάζεται ακτινοσκόπηση. Στις περισσότερες περιπτώσεις, τα τριξίματα των αρθρώσεων οφείλονται απλά σε μεταβολές της συστάσεως του λιπαντικού υγρού που περιέχουν.

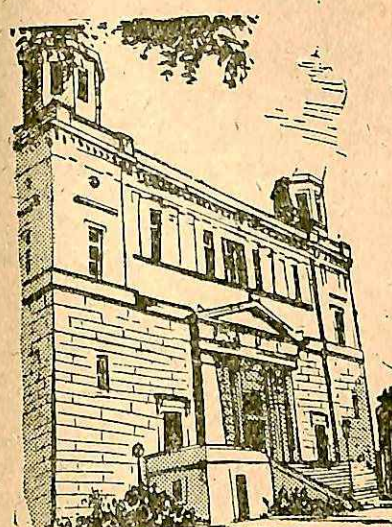
ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

— Σας φτάνει τόσο:

— Σας ζητούν στο τηλέφωνο!...

Ο ναός του Αγίου Κωνσταντίνου.

Για να γνωρίσουμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ο ναός του Αγ. Κωνσταντίνου

Λίγοι θα γνωρίζουν ίσως ότι ο ναός του Αγίου Κωνσταντίνου, κοντά στην Ομόνοια, συνδέεται με τη βάπτισή του πρώτου Διαδόχου του ελληνικού θρόνου, του κατόπιν βασιλέως Κωνσταντίνου. Και υπήρξε η γέννησις του βασιλοπαίδος ένα από τα ευτυχέστερα γεγονότα της εποχής εκείνης. Πανελλήνιος ήταν ο πόθος από την απελευθέρωσή ακόμη της Ελλάδος, να αποκτήσει ο ελληνικός θρόνος ορθόδοξο Έλληνα διάδοχο. Και κανένας, την εποχή που αναμένετο το ευτυχές γεγονός, δεν αμφέβαλλε πως θα γεννιόταν αγόρι. Ήταν μάλιστα τόσο έμμεση η προσδοκία του κόσμου για τη γέννησι διαδόχου, ώστε και αυτή η κυβερνήσις ακολουθώντας τη γενική πεποίθησι «της θείας ευδοκίας γεννήσεως βασιλοπαίδος» αποφάσισε να κατασκευαστεί με κοινή εισφορά μιά ασημένια κολυμπήτρα για ν' αφιερωθεί ο μέλλων βασιλιάς της Ελλάδος αντανάκλωντας έτσι τη γενική επιθυμία του πανελληνίου κοινού.

★

Πραγματικά, οι πόθοι των Ελλήνων δεν διαψεύστηκαν. Το βράδυ της 21 Ιουλίου του 1868 αναγγέλετο στους συγκεντρωμένους κάτω από τα ανάκτορα και περιμένοντας τη γέννησι «Αθηναίους, ότι είχε γεννηθεί διάδοχος, σ' όν όποιον έδιδετο το όνομα του Κωνσταντίνου.

Το τί ακολούθησε είναι ανώτερο από κάθε περιγραφή. Όλη η Αθήνα μαζεύτηκε γύρω από το παλάτι ζητώντας να ιδή το μωρό. Η πόλις φωταγωγήθηκε και ό κόσμος, συμβάλλοντας και της καλοκαιρινής βραδιάς, ξεχύθηκε γιορτάζοντας και ευχόμενος όπως το βασιλικό νεογέννητο, με το μεγάλο ιστορικό όνομα, τις βλέςεις του Έλληνισμού που χρόνια τώρα υπήρχαν σ'α βάθη της ψυχής όλων.

★

Αλλά το μεγάλο γλέντι άναψε ένα μήνα αργότερα όταν βαφτίστηκε ο Διάδοχος μ' όλη τη μεγαλοπρέπεια σ'τη Μητρόπολι (22 Αυγούστου 1868). 'Επί τρεις ημέρες κράτησαν οι γιορτές. Σε τέσσερα μέρη της πρωτεύουσας είχαν στρώσει τραπέζια, όπου όποιος ήθελε πήγαινε και έτρωγε δωρεάν. Μόνο από το βασιλικό ταμείο ξοδεύτηκαν δύο μισή χιλιάδες λίρες χρυσές για το τριήμερο

αυτό «τσιμπουσί», στο όποιο κατέβαινε και λάμβανε μέρος και ο βασιλιάς Γεώργιος Α', συντρώγοντας κι' αυτός... δωρεάν με τους υπηκόους του και πειράζοντας τους περισσότερο λαίμαργους και φαγάδες που δεν άφιναν τραπέζι για τραπέζι όλη την ημέρα.

★

Τη βάφτισι του Διαδόχου θέλησε να συνδέσει ο Δόμος Αθηναίων «με πράξιν ανάλογον προς την ιερότητα και το μέγεθος αυτής» και σ'το δημοτικό συμβούλιο, που συλήθε την 1 Αυγούστου του 1868, αποφασίζετο:

«Ν' ανεγερθή Ναός εις την Πλατείαν Γερανίου τιμώντος επ' όνόματι του μεγάλου Βασιλέως Κωνσταντίνου εις ανάμνησιν του έθνικού γεγονότος της Βαπτίσεως του Διαδόχου του Έλληνικού Θρόνου, δαπάνη του Δήμου Αθηναίων».

Η όλη ενέργεια άφινετο σ'το δήμαρχο ό όποιος έπρεπε να παρουσιάσει σ'το Δημοτικό Συμβούλιο σχέδια και προϋπολογισμό όσο ήταν δυνατό πιο σύντομα.

Μετά ένα χρόνο ό τότε Δήμαρχος Γεώργιος Σκούφος παρουσίασε σ'το δημοτικό συμβούλιο τα σχέδια του ναού και έγκρίνετο η δαπάνη για την ανέγερσι, που είχε προϋπολογισθή σε δέκα χιλιάδες χρυσές λίρες (250.000 δραχμές). 'Αλλά τα οικονομικά του δήμου δεν επέτρεπαν τόσα έξοδα και αποφασίστηκε να γίνη και μία επιτροπή για να κάνει σχετικό έργο.

Στά 1870 έμπαινε ό θεμέλιος λίθος και τό χτίσιμο άρχισε να προχωρή. 'Αλλά η δουλειά πήγαινε σιγά, γιατί ό έρως δεν έδωσε σπουδαία πράγματα, τα οικονομικά του δήμου ήταν άσθενικά, και η οικοδομή γινόταν με τη μεγαλειότερη πολυτέλεια, ολομάρμαρη και επίβλητική.

Η άποπεράτωσις του ναού οφείλεται και σ'το μεγάλο ενδιαφέρον και τις φροντίδες της Βασιλίσσας Όλγας, που ανέλαβε η ίδια, μετά τό 1899, τα έξοδα της οικοδομής από τό ιδιαίτερό της ταμείο.

★

Με μεγάλη μεγαλοπρέπεια έγιναν σ'τα 1905 τά εγκαίνια της εκκλησίας. Πήγε ολόκληρη η βασιλική οικογένεια, η κυβερνήσις και όλοι οι έπίσημοι δικόι μας και ξένοι, ενώ άπειρο πλήθος είχε κατακλύσει τό γύρω από τό ναό χώρο. Και τό ενδιαφέρον των Αθηναίων ήταν διπλά δικαιολογημένο, γιατί ό ναός — που τον παρακολούθουσε μιά ολόκληρη γενεά κτιζόμενο — συνδέετο με τό Διάδοχο του Θρόνου, τον Κωνσταντίνο, σ'όν όποιο στήριζαν τις μεγαλύτερες έλπίδες οι Έλληνες της εποχής εκείνης και ακόμα γιατί ήταν η δεύτερη μεγάλη εκκλησία που γινόταν σ'την ελληνική πρωτεύουσα. Ο Άγιος Παντελεήμων, ο Άγιος Διονύσιος, ο Άγιος Παύλος και οι άλλες μεγάλες εκκλησίες της σημερινής Αθήνας είναι μεταγενέστερες.

Η εικονογράφισις σ'το έσωτερικό συμπληρώθηκε αργότερα και μετά τά εγκαίνια άνοιξε και ό χώρος έμπρός από τό ναό, αφού κατεδαφίστηκε η μικρή εκκλησία του Αγίου Κωνσταντίνου που βρισκόταν σ'τη θέση της σημερινής πλατείας.

Εκτός όμως από τό Βασιλέα Κωνσταντίνο η εκκλησία αυτή συνδέεται συναισθηματικά με τους Έλληνες και για ένα ακόμη λόγο: γιατί κάθε χρόνο, σ'τις 29 Μαΐου, γίνεται εκεί τό μνημόσυνο του τελευταίου Έλληνα αυτοκράτορα του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου που έπεσε ήρωικά σ'τις έπάλξεις της Κων/πόλεως και έκλεισε τη μεγάλη ιστορία του Βυζαντινού κράτους.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Α ΠΙΟ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΧΕΡΙΑ

Η περίφημη χορεύτρια Ταμάρα Τομάνοβα που είδαμε κατ' επανάληψιν στον κινηματογράφο επί κεφαλής των μπαλέτων του Μόντε — Κάρλο και που θριαμβεύει τώρα στο Παρίσι και στο Λονδίνο, αμφάλισε προ ήμερών τα χέρια της για 80.000 δολάρια.

Ο ΟΓΚΩΔΕΙΣΤΕΡΟΣ ΥΔΡΟΣΩΛΗΝ

Ο πρωτόφαντος μεγέθους αυτός υδραγωγός που κατασκευάζεται στο Γκράν Κουλί της Πολιτείας Ουασιγκτον θα έχη μήκος ενός μιλίου και θα μεταφέρει τα νερά του ποταμού Κολούμπια. Μία ιδέα του τεραστίου μεγέθους του σωλήνος αυτού δίνει η σύγκρισις με τον άνθρωπο που βρίσκεται στο κέντρον της βάσεως.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΜΕ... ΑΥΓΑ

Η γαλλική λέσχη των άνων των 100 κιλών άργάνωσε προ ήμερών έναν πρωτότυπο διαγωνισμό μεταξύ των μελών της. Η πρωτοτυπία αυτού του διαγωνισμού συνίσταται σ'το ότι οι διαγωνιζόμενοι προσπαθούσαν με δυνατά φουσκώματα να μετακινήσουν ένα αυγό και να τό κάνουν να κυλήσει μέσα σ' ένα δικτυωτό, να επιτύχουν δηλαδή «γκωλ» εις βάρος των αντιπάλων τους, που προστάτευαν τις θέσεις τους με συστήματα επίσης. Άνωτέρω μία από τις κρίσιμες φάσεις του αγώνος. Δύο από τους παίκτας προσπαθούν με φουσκώματα ν' άπαμακρύνουν τό αυγό.